
"BEŞ YILDIZ!"
–THE BOOK ENTHUSIAST
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
KATİLLER ÇETESİ
Sarai
J. A. REDMERSKI
EPHESUS

KATİLLER ÇETESİ BİRİNCİ KİTAP

KATİLLER ÇETESİ

Sarai

J.A. REDMERSKI

SARAI

KATİLLER ÇETESİ 1. KİTAP

Orijinal Adı: Killing Sarai (In the Company of Killers # 1)
Yazarı: J. A. Redmerski

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Şafak Tahmaz
Çeviri: Murat Karlıdağ
Kapak Modeli: Nicole Whittaker
Kapak Fotoğrafı: Michelle Monique
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2016

ISBN: 978-605-9232-41-8

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2013, J.A. Redmerski
Türkçe Yayım Hakkı: Kayı Ajans Telif ve
Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti.aracılığıyla,
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2
Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

KATİLLER ÇETESİ BİRİNCİ KİTAP

KATİLLER ÇETESİ
Sarai

J.A. REDMERSKI

Çeviri
Murat Karlıdağ

EPHESUS®

1. BÖLÜM

Sarai

Meksika'da bir yer

Son Amerikalıyı burada gördüğümden bu yana dokuz yıl geçmişti. *Dokuz* yıl. Javier'in hepsini öldürdüğünü düşünmeye başlamıştım.

Tek dostum Lydia olanı biteni görebilmek için biraz daha ilerleyip "Kim bu adam?" diye sordu, "Amerikalı olduğunu nereden biliyorsun?"

İşaret parmağımı dudaklarıma götürünce fısıltısını daha da alçalttı. Javier'in ya da gudubet kız kardeşinin bizi duyacağını ve kulak kabarttığımız için bizi öldürebileceğini benim kadar o da biliyordu. Javier tam bir paranoyaktı. Her zaman, her şeyin en kötüsünü düşünürdü. Her şeye temkinli ve elinde silahıyla yaklaşırdı. Uyuşturucuyla, cinayetle ve kölelerle dolu bir yaşam tarzı bunu gerekli kılıyordu.

Kapının aralığından çaktırmadan baktım, sanki doğuştan gülümseme yeteneği yokmuş gibi duran uzun boylu, ince yapılı, beyaz adamı dikkatle inceledim

"Bilmiyorum," diye hafifçe fısıldadım, "ama anladım."

Lydia sanki daha iyi duymasını sağlayacakmış gibi gözlerini kıstı. Bana yaslanınca nefesinin sıcaklığını boynumda hissettim. Onu bir yıl önce buraya getirdikleri günden beri paylaştığımız küçük odadan adamı izledik. Bir oda, bir pencere, bir yatak. Rengi solmuş dört duvar, kim bilir kaç kez okuduğum, İngilizce yazılmış birkaç kitabın olduğu bir kitaplık. Fakat oraya mahkûm değildik; zaten hiçbir zaman da olmadık. Eğer kaçmayı denersek fazla uzağa gidemeyeceğimizi Javier biliyordu. Meksika'nın neresinde olduğumu bile bilmiyordum. Fakat burası her neresi olursa olsun, benim gibi genç bir kadının tek başına ABD'ye dönüş yolunu bulmasının kolay olmayacağını biliyordum. Kapıdan dışarı adımımı atıp, karanlık ve tozlu yola düştüğüm an intiharı da seçmiş olurdum.

Üzerine uzun, siyah bir yağmurluk giymiş olan Amerikalı, oturma odasındaki ahşap sandalyede arkasına yaslanmış, sırtı dik bir vaziyette oturuyor ve bakışları etrafta olup biten her şeyi dikkatle süzüyordu. Fakat benim dışımda hiç kimse bunun farkında değildi.

Oturma odasından görülmemizin zar zor mümkün olduğu odamızdaki karanlık kuytuda Lydia ve ben tamamıyla gizlenmiş olmamıza rağmen, içimden bir ses adamın *izlendiğini* bildiğini söylüyordu.

Etrafında olup biten her şeyin farkındaydı. Karşı koridorun gölgesinde, gizlemiş olduğu silahıyla Javier'in adamlarından biri duruyordu. Dışarıdaki sundurmada altı adam bekliyordu. Arkasında ellerinde sıkı sıkı tuttukları tüfekleriyle iki adam vardı. Bu ikisi gözlerini Amerikalı'dan ayırmıyordu. Fakat Amerikalı'nın yüzü onlara dönük

olmamasına rağmen, adamların kendisini gördüğünden daha iyi bir şekilde onları görüyor gibiydi. Zaten odadaki kişiler belliydi; tehlikeli bir Meksikalı uyuşturucu baronu olan Javier, Amerikalı'nın tam önünde oturmuş kendinden emin gülümsüyordu, hiç korkusu yoktu. Altında iç çamaşırının olmadığı odada bulunanların önünde eğilmesine bile gerek kalmadan anlaşılacak denli kısa eteğiyle tam bir orospu gibi giyinmiş Javier'in kız kardeşi de oradaydı. Amerikalı'yı istiyordu. Kendini tatmin edebilecek herhangi birini isterdi, fakat bu adam... ona karşı gözlerinde saplantılı bir arzu vardı. Amerikalı da bunun farkındaydı.

Amerikalı akıcı bir İspanyolcayla "Seninle buluşmayı kabul ettim. Çünkü zamanımı boşa harcamayacağını garanti ettiler." dedi ve Javier'in kız kardeşine şöyle bir bakış attı. Kadın dudaklarını yaladı. Amerikalı istifini bozmadı. "Yalnız seninle iş yaparım. Şu orospuyu dışarıya çıkar yoksa konuşmamız burada biter." Yüzündeki ifadesizlik hiç değişmemişti.

Javier'in kardeşi, Izel yüzüne tokat yemiş gibi oldu. Tam konuşmaya başlayacaktı ki, Javier bir bakışıyla onu susturdu ve sert bir baş hareketiyle odadan çıkmasını işaret etti. Kadın kendine söyleneni yaptı. Her zamanki küfürleri olmaksızın ön kapıdan çıktı.

Javier sahte bir gülümsemeyle Amerikalı'ya baktı, kahve dolu kupasını kaldırıp dudaklarına götürdü, kahvesinden bir yudum aldı. "Benim teklifim üç milyon." Kupayı aralarında duran masanın üzerine koydu, lakayıt bir tavırla sandalyesinde arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı. Javier yüzünü çevirdi, bonkör teklifini kabul

ettirmek istercesine Amerikalı'ya baktı. "Galiba senin teklifin iki milyondu?" dedi.

Amerikalı herhangi bir şey söylemedi.

Lydia "Hâlâ onların söylediklerini nasıl kolayca anlayabildiğini bilmiyorum," diye usulca fısıldadı.

Onu susturup Javier'le Amerikalı arasında geçen konuşmayı duymayı istedim ama bunu yapmadım.

Gözlerimi onların üzerinden bir an ayırmadan "Dört yıl boyunca yalnızca İspanyolca konuşan insanların arasında yaşayınca onları anlamaya başlıyorsun" dedim. "Zamanla sen de benim gibi akıcı konuşabileceksin."

Lydia'nın vücudunun gerildiğini hissediyordum. On dört yaşımda buraya getirildiğimden beri eve gitmeyi ne kadar istiyorsam, o da benim kadar istiyordu.

Fakat sonsuza kadar burada tutulabileceğini o da biliyordu. Bu gerçeğin ağırlığıyla tekrar derin bir sessizliğe büründü.

"Senin gibi bir adamın" diye söze başladı Amerikalı, "rayiç bedelin üzerinde bir fiyat teklif etmesinin tek sebebi, üzerimdeki nüfuzunu garantiye almaktır." Asabi ve kısa bir nefes verdi, tekrar arkasına yaslandı ve ellerini dizlerine doğru hafifçe götürdü. " Gerçek ya bu veya çok umutsuz bir durumdasın. Bu da hedefimin, yani öldürmemi istediğin adamın, bana seni öldürmek için çok daha fazlasını ödemeye hazır olduğu düşüncesine inanmama neden oluyor."

Javier'in kendinden emin gülüşlü yüzünden düştü. Zorlukla yutkunup beceriksizce duruşunu dikleştirdi.

Duruma hâkim olmaya çalıştı. "Benim sebeplerim önemli değil," dedi akabinde.

Rahatsızlığını gizlemek için fincanından bir yudum daha aldı.

"Haklısın," dedi Amerikalı sakince, "Burada önemli tek şey arkamdaki yakışıklıya silahını sırtımdan çekmesini yoksa üç saniye içinde öleceğini söylemen."

Javier ve Amerikalı'nın arkasında duran adamlarından biri göz göze geldi. Fakat o üç saniye çabucak geçti, çok sessiz ve gazoz kapağının açılması gibi yankılanan bir silah sesi duyuldu. Kan damlaları yanında duran diğer adamın üzerine saçıldı. Yakışıklı bir anda yere yığıldı. Hiç kimse, hatta ben bile, Amerikalı'nın silahını çektiğini görmedik. Yerinden bile kıpırdamamıştı. Ölen adamın yanında duran adam olduğu yerde donakaldı. Yağlı siyah saçlarının altındaki kara gözleri kocaman olmuştu. Javier dudaklarını büzdü ve tekrar yutkundu. Sinir bozucu geçen her saniyeyi gizlemek zorlaşıyordu. Javier'in adamlarının sayısı bir hayli fazlaydı ve Amerikalı tek başınaydı. Fakat öyle görünüyor ki Javier, Amerikalı'nın ölmesini istemiyordu. En azından şimdilik. Elini diğer adamlara doğru kaldırıp ellerindeki silahları indirmelerini işaret etti.

Amerikalı pardösüsünün içinden silahını çıkardı ve onu herkesin görebileceği şekilde dizinin üzerine koydu. Parmağı hâlâ tetiğin üzerindeydi. Javier silaha asabi bir bakış attı.

Lydia tırnaklarını kaburgalarıma batırıyordu. Dikkatle eğilip, ellerini benden uzaklaştırdım. Kız ne yaptığının farkına vardığında vücudunun rahatladığını hissettim. Hızlı hızlı nefes alıyordu. Kolumu omzuna doladım ve

onu kucağıma çektim. İnsanların ölmesini görmeye alışmamalıydı. En azından şimdilik. Fakat bir gün buna alışacaktı. Başının bir tarafını avucumun içine aldım ve onu sakinleştirmek için saçlarından öptüm.

Javier iki parmağıyla Amerikalı'nın arkasındaki tetikçiye "Temizle ortalığı" dedi. Sonunun yoldaşıyla aynı olmasını istemeyen tetikçi, emri memnuniyetle yerine getirdi. Odadaki tüm gözler Amerikalı'nın üzerindeydi. Bakışlar öncekinden de itaatkârdı.

"Ne demek istediğini açıkça anlattın" dedi Javier.

Amerikalı "Böyle bir amacım yoktu "diyerek onu düzeltti.

Javier başını sallayarak onu onayladı.

"Üç milyon Amerikan doları" dedi Javier. "Bu teklifi kabul ediyor musun?"

Amerikalı'nın Javier'e haddini bildirmekten fazlasını yaptığı bariz bir gerçekti. Javier korkudan kaçmamış ya da köşeye sinmemişti ama ağzının payını almıştı.

Bunu yapmak kolay değildi. Javier'in fırsatını bulduğunda öç alabileceğinden endişelendim. Bu yalnızca beni endişelendiriyordu çünkü buradan çıkabilmek için Amerikalı'ya ihtiyacım vardı.

"Ne söylüyorlar" diye sordu Lydia.

İçerde konuşulanları anlayabilmesi için daha çok yol kat etmesi gerektiği için hayal kırıklığına uğramıştı.

Cevap vermedim. Fakat susması gerektiğini anlatmak için omzunu bir kere sıktım.

"Fiyatım üç buçuk oldu " dedi Amerikalı.

Javier'in yüzü asıldı, burun deliklerinden âdeta ateş saçıyordu. İkinci en iyi olmaya alışkın değildi.

"Fakat demiştin ki..."

Amerikalı tekrar arkasına yaslandı, siyah pantolonun üzerinde duran silahının kabzasına hafifçe vurarak "Fiyat yükseldi" dedi. Daha fazla açıklama yapmadı, buna ihtiyacı yoktu. Javier kabul etmiş görünüyordu.

Javier başını sallayarak onayladı. "*Si,Si.* Üç buçuk milyon. İşi bir hafta içinde bitirebilir misin?"

Amerikalı ayağa kalktı. Uzun siyah ceketi üzerinden dökülüyordu. Uzun boyu, yanları kısa, üstleri biraz daha uzun diken diken kahverengi saçları ve ensesinde dövmeleriyle ürkütücü bir görüntüsü vardı.

Lydia'yı uzaklaştırıp yavaşça kapıyı kapadım.

Elbiselerimizin bulunduğu şifonyere doğru aceleyle giderken sordu: "Ne yapıyorsun?"

Elime geçirdiğim ne varsa yastık kılıfının içine tıkmaya çalışırken "Gidiyoruz" dedim. "Ayakkabılarını giy."

"*Ne?*"

"Lydia, buna zamanımız yok. Hemen ayakkabılarını giy. Buradan Amerikalı'yla birlikte gidebiliriz."

Yastık kılıfını yarısına kadar doldurup ona yardım etmek için hareketlendim, neler olduğunu tam olarak anlamakta güçlük çekiyordu. Onu kolundan yakalayıp yatağa fırlattım.

Önünde diz çöktüm, bir yandan çıplak ayaklarına ayakkabılarını giydiriyor bir yandan konuşuyordum: "Sana yardım edeceğim," dedim.

Fakat beni susturdu.

"Hayır, Sarai, buradan ayrılamam."

Derin bir nefes aldım. Onu benimle ayrılması gerektiğine dair ikna etmem zaman alacaktı. Bizimse buna zamanımız yoktu. Gözlerinin içine baktım. "Güvende olacağız. Buradan çıkmamız lazım, Lydia. Yedi yıldır gördüğüm tek Amerikalı bu adam ve o bizim tek şansımız."

"O bir katil."

"Etrafın zaten *katillerle* çevrili! Gel hadi."

"Hayır, korkuyorum!"

Çöktüğüm yerden fırladım ve elimle ağzını kapadım." Şşşt! Lydia, lütfen dinle beni..."

Parmaklarıyla ellerimi dudaklarından savuşturdu.

Gözlerinden yaşlar boşaldı ve başını hızlı hızlı hayır dercesine salladı. "Gitmek istemiyorum. Yakalanırsak Javier bizi döver. Daha da kötüsü Izel bize işkence eder hatta öldürür. Ben burada kalıyorum,"

Onun fikrini değiştiremeyeceğimi biliyordum. Kararı gözlerinden okunuyordu. Umudunu yitirmişti ve galiba hep böyle kalacaktı. Ellerimi omuzlarına koyup ona baktım.

"Örtünün altına gir ve uyuyormuş gibi yap. Biri gelip de seni bulana kadar öylece kal. Sakın benim kaçışımla ilgili kimseye bir şey söyleme. Eğer bildiğini anlarlarsa seni öldürürler."

Lydia endişeyle başını salladı.

Bana inanmasını umut ederek omuzlarından onu sarstım. "Senin için döneceğim, Söz veriyorum. Sınırı geçer geçmez yapacağım ilk iş polise gitmek olacak,"

Gözyaşlarına boğulmuş bir sesle "Beni nasıl bulacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, "Fakat Amerikalı biliyordur ve bana yardım edecektir."

Gözlerinde çaresiz bir bakış belirdi. Bu delice planımın işleyeceğine bir an bile inanmamıştı. Ama muhtemelen bir dokuz yılım daha yoktu ve çaresizlik insana çılgınca şeyler yaptırıyordu. Lydia'nın yüzü sertleşti, yanaklarına kadar süzülen gözyaşlarını sildi. Beni bir daha göremeyeceğini biliyor gibiydi.

Onu alnından öptüm.

"Seni kurtarmak için *döneceğim*." dedim.

Sessizce başını salladı. Birkaç parça eşyayı tıkıştırdığım yastık kılıfıyla daracık odada yürüdüm.

Pencereyi açarken, "Örtünün altına gir," diye fısıldadım.

Lydia battaniyenin altına gizlenince dışarı çıkmak için pencereye tırmandım. Ekim ortasının ılık sıcaklığı yüzüme vurdu. Eğilerek evin yan tarafına geçtim ve güney kısmı çevreleyen çitlerin altındaki çukurun içinde yürüdüm. Javier'in her yerde adamları vardı. Hiç kimse kaçmayı göze alamadığı için adamların firara kalkanları gözetlemekte lakayıt ve kalın kafalı davrandıklarını biliyordum. Etrafta nöbet tutanların hemen hepsi sigara içip gevezelik eden ve burada alıkonulan diğer kızlara kaba el kol hareketleri yaparak aylak aylak gezinen tiplerdi. Cephaneliğin girişinde bir buçuk ay önce benim ırzıma geçmeye çalışan adam duruyordu. Javier'in onu öldürmemesinin tek sebebi onunla kardeş olmalarıydı.

Kardeşi ya da değil, artık o hadımdı.

Küçük binaların arasından dolanıp, ağaçlık alana yürüdüm, yakınlardaki bir evin gölgesinde durdum. Doğruldum, yaklaşık üç buçuk metre yüksekliğindeki dikenli tellerle örülü çitlerin başladığı ön kapıya kadar yürüdüm.

Gelenler araçlarını her zaman buranın dışına park eder ve binaya muhafızların eşliğinde yürüyerek girerlerdi.

Amerikalı'ya da başka türlü muamele edilmediğinden emindim. Öyle olmuş olmasını umuyordum.

Ulaşmam gereken kapıyla şu an bulunduğum yerin arasını, aydınlatma direğinden süzülen ışık aydınlatıyordu. Bir muhafız orada nöbet tutuyordu, benden daha genç görünüyordu, onun hakkından gelebileceğimi düşündüm. Bu tür sorunların altından nasıl kalkacağım konusunda düşünecek çok zamanım olmuştu. Tüm gençliğimi buna harcamıştım. Geçen yıl, Izel'in odasından bir tabanca aşırmıştım ve o zamandan beri Lydia'yla paylaştığımız odanın tahta döşemeleri altında saklıyordum. Amerikalı'nın eve girdiğini gördüğüm an, silahı döşemenin altından çekip şortumun beline takmıştım. Ona bu akşam ihtiyacım olacağını biliyordum.

Derin bir nefes aldım, beni hiç kimsenin görmemesini umut ederek ışığın aydınlattığı açıklığa doğru fırladım. Sırtımı döven yastık kılıfıyla ve elimde parmaklarımı acıtırcasına sıkı bir şekilde tuttuğum silahımla var gücümle koştum. Çitlere ulaşıp saklanabileceğim başka bir gölgelik bulduğumda rahat bir nefes verdim.

Uzakta karaltılar vardı, az önce kaçtığım evden çıkıyorlardı. Mideme kramp girdiğini hissettim, yapılacak daha acil işlerim olmasaydı kusabilirdim. Kalbim neredeyse göğüs kafesimden çıkacakmış gibi çarpıyordu. İleride ön kapının yanında bir ağaca dayanmış nöbet tutan muhafızı fark ettim.

Saldırı tüfeğinin karaltısından adamın silahının kayışını omzuna astığı anlaşılıyordu. İyi ki silahını hazır vaziyette tutmuyordu. Çitlerin diğer yanındaki ağaçların gölgesinde

kalmaya devam ederek hızlıca yürüdüm. Yıpranmış parmak arası terliklerim yumuşak kumların üzerinde hiç ses çıkarmadan hareket ediyordu. Muhafız o kadar yakınımdaydı ki, vücudunun pis kokusunu alabiliyor ve yağdan parlayan kirli saçlarını görebiliyordum.

Hareketlerimin onun dikkatini çekmemesini umut ederek sessizce yürüyüp biraz daha yaklaştım. Tam arkasında durdum, neredeyse altıma edecektim. Ayaklarım titriyordu, boğazım düğümlenmişti ve güçlükle nefes alıyordum. Mümkün olduğunca sessiz ve dikkatli bir şekilde silahımı çektim, başının arkasını hedef alıp silahın kabzasını bütün gücümle adamın kafasına vurdum. Kuvvetli bir *çat* ardından da *çıtırt* sesi midemi altüst etti. Adam baygın bir şekilde yere yığıldı. Yanan sigarası da kumun üstüne, dizlerinin yanına düştü. Silahını sıkıca kavradım ve vücudunun ağırlığı yüzünden omzunu kopartırcasına silahı çekip aldım. Sonra yarı açık kapıdan koşarak geçip, çitlikten dışarıya çıktım.

Umut ettiğim gibi önde park halinde sadece bir araç duruyordu: Kilometrelerce genişlikteki bu arazide en abes nesne buydu. Muhtemelen birkaç milden fazla kullanılmamış gibi duran sağlam, uzun, siyah bir arabaydı. Gecekondular ve çöplüklerle çevrili bu yere hiç uymayan parlak jantları ve çalımlı duruşuyla pahalı olduğu belli olan bir arabaydı.

Karşıma bir engel daha çıkmıştı. Fakat arabayı görünce, Amerikalı'nın kapıları kilitlememiş olduğuna dair umudum azaldı. Şüphesiz burada böyle bir hata yapılmazdı. Arka kapıya elimi koydum ve nefesimi tuttum. Kapı hemen açıldı. Ön kapıdan gelen sesleri duyup hareket eden karaltılar gözüme ilişince rahat bir nefes alacak vaktim

kalmadı. Arabanın arka zeminine sürünerek yerleştim ve yaklaşmakta olan adamların duymasına fırsat vermeden kapıyı çabucak kapattım.

Hayır olamaz!

İç aydınlanma lambası açık kalmıştı.

Yavaş yavaş kararan ışığı dişlerimi gıcırdatarak izledim, nihayet aydınlatma tamamen sönüp beni karanlıkta bıraktı. Yastık kılıfını sürücü koltuğunun altına sıkıştırdıktan sonra çaldığım silahı da koltuğun hemen arkasına, deri döşemeyle kapı arasına gizlemeye çalıştım. Bunlardan kurtulmam bu küçük vücudumu döşemenin altına olabildiğince saklamam için bana zaman kazandırdı. Kollarımı göğsüme çektiğim dizlerime sıkıca doladım.

Arabaya yaklaşan bir çift ayak sesi dışındaki diğer sesler uzaklaşmaya başladı. Arabanın bagajı ani bir sesle açıldı ve saniyeler içinde kapandı.

Arabanın ön kapısı açılıp aydınlatma lambası tekrar yanınca nefesimi tuttum. Amerikalı arabaya binip kapıyı kapadı, arabanın hareketlenmesinden ön koltuğa yerleşmeye çalıştığını hissettim. Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Nihayet ışıklar söndü. Anahtarın kontak yuvasına girişini ve motorun çalışma sesini duydum.

Niçin hareket etmiyorduk? Niçin öylece bekliyorduk? Belki de bir şeyler okuyordu.

Sonra yüksek sesle İspanyolca "Kakao yağı losyonu. Sıcak nefes. Ter," dedi.

Onun bu ilginç sözlerinin arkasındaki anlamı idrak etmem ve aslında benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı.

Hızlıca koltuğun akasmda doğruldum ve silahımın horozunu kaldırdım, namluyu başının arkasına dayadım.

"Hemen sür," dedim İngilizce. Silahı tutuyordum ama ellerim titriyordu. Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim ve bunu yapmak istemiyordum, fakat o çiftlik evine geri dönmeyecektim.

Amerikalı sakince ellerini kaldırdı. Kalın gümüş saatinin yansıması gözüme takıldı, fakat dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. Sessizce bir eliyle direksiyonu kavradı, diğer eliyle de vitesi değiştirip arabayı çalıştırdı.

Sakin bir sesle "Amerikalısın," dedi ama ses tonunda, çok az da olsa bir tür ilgi hissettim.

"Evet, Amerikalıyım, lütfen sür şu arabayı."

Silahı başına nişan almış şekilde tutmaya devam ederek arka koltuğa yerleştim. Silahı elinin ulaşamayacağı bir mesafeye çektim. Arabanın içi çok karanlıktı ama kumanda panelinden yansıyan soluk ışık sayesinde, dikiz aynasından bana göz attığını ve beni ezip geçen bakışlarını bir an için fark ettim.

Nihayet araba hareket etmeye başladı. İki eliyle direksiyonu tutuyor, ihtiyatlı ve sakin görünüyordu, fakat benimle ilgili veya neyi yapabileceğime dair en ufak bir endişesi olmadığını hissettim. Bu beni korkuttu. Sanıyorum ben kekeleyip rica sözleri sarf etmesini ve hayatını bağışlamam için bana yalvarmasını beklemiştim. Fakat o, evin içindeki hali gibi, hatta eli silahlı yakışıklıyı tek kurşunla başından vurup yere indirmiş olduğu andaki kadar soğukkanlı ve *tehlikeli* görünüyordu.

2. BÖLÜM

Sarai

Yirmi sekiz dakikadır yoldaydık. Gösterge panosundan saate bakıyordum, parlak mavi rakamlar beynimi yakmak üzereydi. Amerikalı bir kelime dahi etmemişti. Hiçbir şey yapmamak korkuyu daha da artırıyordu. Silahlı olsam da korkan o değil bendim. Niçin konuşmadığını anlamıyordum. Belki hiç değilse radyoyu açsaydı ya da *herhangi bir şey yapsaydı...* Sessizlik beni öldürüyordu. Nerede olduğumu anlamaya çalışırken bir yandan da gözlerimi onun üzerinden ayırmamaya çalışıyordum. Şimdiye kadar fikir yürütebileceğim yegâne işaretler olan ağaçlar ve ara sıra gördüğüm duvarları sıvasız yıkık dökük evler çok geride kalmıştı. Hepsi de çiftlik evinin birer benzeriydi.

Otuz ikinci dakikada silahımı elimden aşağı kaydırdığımı fark ettim. Parmaklarım hâlâ tetikteydi ve mecbur kalırsam kullanmaya hazırdım. Aslında tabancayı birkaç dakikadan daha fazla sabit pozisyonda tutabileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim.

Yorulduğumda ne yapacağımı bilmiyordum. Neyse ki adrenalin beni şimdilik tetikte tutuyordu.

Sessizliği dağıtma umuduyla, "Adın ne?" diye sordum.

Bana inanmasına ve bana yardım etmeyi istemesine ihtiyacım vardı.

"Adımın önemi yok."

"Neden?"

Cevap vermedi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ama hemen bir başkası hemen onun yerini aldı.

"Benim adım Sarai."

Yine cevap vermedi.

Beni görmezden gelmesi bir tür işkence gibiydi. Yapmaya çalıştığı şeyin sessizliğiyle bana eziyet etmek olduğunu düşünmeye başladım.

"Yardımına ihtiyacım var," dedim, "On dört yaşımdan beri Javier'in rehinesiyim."

"Amerikalı olmam sebebiyle sana yardım edeceğimi sandın, öyle mi?"

Cevaplamadan önce tereddüt ettim. "Ben.. şey... neden olmasın?"

"Başkasının işine burnumu sokmak benim işim değil."

"Senin işin neymiş peki?" diye nefretle sordum. "Gözünü bile kırpmadan adam öldürmek mi?"

"Evet."

Sırtımda bir ürperti hissettim.

Böyle bir durumda ne söylenebileceğini, hatta bir şey söylemem gerekip gerekmediğini dahi bilmiyordum. Konuyu değiştirmenin en iyisi olduğuna karar verdim.

Çok çaresiz bir sesle "Sadece beni sınırdan geçirir misin?" diye sordum. "Ben..." Utanç içinde gözlerimi indirdim, "Ne istersen yaparım," dedim, "Fakat lütfen sınırı geçmem için bana yardım et." Gözyaşlarım akmak için bütün sınırları zorluyordu ama adamın beni ağlarken görmesini istemiyordum. Sebebini bilmiyordum ama buna izin veremezdim. Ne istiyorsan yaparım demekle neyi kastettiğimi biliyordu. Bedenimi ona teklif ettiğim için kendimden nefret ediyordum ama daha önce de dediğim gibi bunu da çaresizlikten yapmıştım.

"Eğer Birleşik Devletler sınırını kastediyorsan," dedi, "Mesafenin seni arabamda gezdiremeyecek kadar uzak olduğunu bilmen gerekir." Nedense ses tonu beni şaşırtmıştı.

Arka koltukta sırtımı biraz dikleştirdim.

"Beni nereye kadar götürebilirsin peki?"

Karanlık gözlerini dikiz aynasında bir kez daha gördüm. Bakışları benimkilere kilitlenmişti ve bu da sırtımda bir ürperti daha hissetmeme neden oldu.

Cevap yoktu.

Nihayet ne söylersem söyleyeyim nafile olduğunu kabul ederek, "Neden bana yardım etmek istemiyorsun?" diye sordum. Yine cevap vermeyince çileden çıktım: "O zaman kenara çek ve beni burada indir," dedim, "Kalan yolu tek başıma yürüyeceğim."

Aynadan bakan gözlerinin belli belirsiz bana güldüğünü düşündüm. Evet, bundan emindim. Arabanın dışına bırakılmaktansa çiftlik evine saçımdan sürüklenerek dahi olsa götürülmemin daha iyi olacağını benim kadar o da biliyordu.

"Silahındaki altı mermiden daha fazlasına ihtiyacın olacak"

"O halde bana biraz daha mermi ver," dedim sinirlenerek, "Tek silahım bu değil."

Görünüşe bakılırsa bu sözlerim onda biraz merak uyandırmıştı.

"Çitleri geçerken muhafızın başına vurup onun silahını aldım," dedim.

Belli belirsiz başını salladı, gözlerimi kırpmış olsaydım bu hareketini fark edemezdim.

Gözlerini tekrar tozlu yola çevirdi ve "Bu iyi bir başlangıç," dedi. "Fakat indiğinde ne yapacaksın?"

Ondan nefret etmeye başlamıştım.

"Koşup uzaklaşacağım."

"Seni yakalarlar."

"Onları haklarım."

Amerikalı yavaşlayarak yönünü değiştirdi ve birden arabayı durdurdu.

Hayır, hayır, hayır! Böyle olması gerekmiyordu. Onun arabayı sürmeye devam edeceğini çünkü böyle bir yerde beni kaderime tek ederse başıma geleceklerden vicdan azabı duyacağını düşüneceğini umuyordum. Fakat anladığım kadarıyla bu adamda vicdandan eser yoktu. Şefkat veya endişe taşımayan karanlık gözleri dikiz aynasından bana sakin bir ifadeyle baktı. Prensip olarak onu ensesinden vurmam gerekirdi. Bana, hâlâ ne bekliyorsun dercesine bir bakış daha attı ama yerimden kıpırdamadım. Dikkatle kapıya baktım, sonra bakışlarımı ona

çevirdim, gözlerimi silahıma indirdim, ardından ona bir kez daha baktım.

"Beni koz olarak kullanabilirsin," dedim. Elimde kalan tek çare buydu.

Kaşlarını belli belirsiz kaldırdı ama söylediklerimin ilgisini çektiği belliydi.

"Javier'in gözdesiyim," diye devam ettim. "Ben... diğer kızlardan farklıyım."

"Bir koza ihtiyacım olduğunu nereden çıkardın?"

"Javier sana üç buçuk milyon dolar ödedi değil mi?"

"İşler böyle yürümüyor," dedi.

"Doğru, ama Javier'in nasıl çalıştığını biliyorum, sana paranın tamamını şimdi vermediyse kalanını hiç vermeyecektir."

"Arabadan inecek misin?"

Dışarıya tekrar göz attım ve silahımı yeniden kaldırdım. "Sınıra kadar sür," dedim.

Amerikalı kuruyan dudaklarını ıslattı ve arabayı yeniden çalıştırdı. Artık tamamen ezbere hareket ediyordum. Arabaya bindiğimde zaten kaçış planımın bütün safhaları tamamlanmıştı.

Amerikalı'nın, Birleşik Devletler sınırıyla ilgili söyledikleri, ABD sınırından başka bir ülkenin sınırına yakın olabileceğimiz düşüncesini aklıma getirdi ve bu beni ürküttü. Eğer Guatemala veya Belize sınırına, Birleşik Devletler'den daha yakınsam hayatta kalma ihtimalim yok denecek kadar az demekti. Haritayı incelemiştim, odada oturup Zamora ile San Luis Potosí ve Los Mochis ve Ciudad Juárez

arasındaki dar yolların üzerinde parmaklarımı pek çok kez gezdirmiştim. Ülkenin bu kadar güney ucunda olacağımı hiç düşünmemiş, evimden bu kadar uzakta olmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştim.

Ev... Gerçekten insanı hareket etmekten alıkoyan bir kelimeydi. Amerika'da bir evim yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı. Annem beni büyütmek için çok az şey yapmıştı. Orası sadece doğduğum ve büyüdüğüm yerdi. Yine de eve gitmek istiyordum çünkü hayatımın son dokuz yılını harcadığım bu yerden çok daha iyi bir yer olduğunu biliyordum.

Arabanın biraz arka koltuğuna, biraz da kapısına yaslanıp gözlerimi Amerikalı'dan ayırmadan oturdum. Bunu ne kadar sürdüreceğim belli değildi.

Belki de onu öldürüp arabayı almam gerekirdi. Fakat cinayet, tecavüz ve şiddetten başka bir şey görmediğim bu yabancı ülkede rastgele araba kullanmanın bana bir fayda sağlamayacağı tekrar aklıma geldi. Javier çok güçlü ve zengin bir adamdı. Çiftlik evi iğrenç ve yanıltıcıydı. Amerikan televizyonlarında gördüğüm konforu yaşayan, on tuvaleti olan, havuzlu mükemmel evlere sahip zengin uyuşturucu lortları gibi olabilirdi ama Javier belli ki dış görünüşe önem veriyordu. Servetini nereye harcadığını bilmiyordum ama bildiğim kadarıyla gayrimenkule yatırım yapmıyordu.

Bir saatten fazla zaman geçmişti. Yorulmaya başlamıştım. Gözlerimin arkasındaki yanma hissinin, göz kapaklarımın kenarlarını acıttığını hissediyordum. İşin şakaya gelir yanının olmadığının farkındaydım. Biraz uyumak zorundaydım ama uyukladığım an, çiftlik evinde Javier'in

odasındaki sandalyeye bağlanmış bir şekilde uyanacağımı veya bir daha hiç uyanamayacağımı gayet iyi biliyordum.

Uyanık kalmak için konuşmaya devam etmeliydim.

Şansımı bir kez daha denedim. "İsmini söylemeyecek misin? Bak, bu ülkeden ve elbette arabandan da canlı çıkamayacağımı biliyorum. O evin kapısından dışarı adımımı attığım an kaçma girişimimin nafile olduğunu zaten biliyordum. Hiç değilse benimle konuşabilirsin. Bunun benim son yemeğim, son isteğim olduğunu düşün," dedim.

Amerikalı ,"Maalesef insanları teselli etme konusunda iyi değilim," dedi.

"İyi olduğun konu nedir?" diye sordum. "Adam öldürmenin yanı sıra şüphesiz."

Dikiz aynasından bana bakmadığı bir an çenesinin azıcık kıpırdadığını fark ettim.

"Araba kullanmak," diye cevapladı.

Pekâlâ, bu konunun bir yere gittiği yoktu.

Hayal kırıklığı yüzünden ağlamak istiyordum.

On beş dakikadan fazla bir süre geçmişti ki, etrafımdaki her şeyin tanıdık gelmeye başladığını fark ettim. Bütün bu zaman boyunca bir daire çizerek dönüp durmuştuk. Bir an için bir şeyler söylemek istedim fakat neler çevirdiğini anladığımı bilmemesinin daha iyi olacağına karar verdim.

Ön koltuğa doğru hafifçe eğildim, silahı ona doğrulttum ve "Buradan sola dön," dedim. Bunu yirmi dakika sonra tekrar yaptım. Her ne kadar bizi nereye götürdüğümle ilgili bir fikrim olmasa da onu yönlendirdiğim yola

gitmeye zorladım. Amerikalı arkasındaki silahtan korktuğuna ya da endişelendiğine dair en ufak bir belirti vermeden ve hiç zorlanmadan söylediklerimi yapmaya devam etti. Uzun bir süre böyle gittikten sonra silahlı olan tek kişinin ben olduğum halde durumun kontrolünün benden çok onda olduğunu fark etmeye başladım.

Neyin içine düşmüştüm böyle?

Biraz daha vakit geçtikten sonra zamanı takip edemez oldum. Çok yorgundum. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Başımı koltuğun arkasından uzaklaştırdım, parmaklarımla pencerenin camını açan butona bastım ve camı biraz araladım. Gecenin ılık havası hızla arabanın içine doldu ve kumral saçlarımı yüzüme savurdu. Gözlerimi ardına kadar açmaya ve kendimi rahatsız pozisyondaki yolculuğumda uyanık kalmaya zorladım. Ancak hiçbir şeyin yolunda gitmediğini fark etmem uzun sürmedi.

Amerikalı dikiz aynasından her hareketimi izliyordu. Bunu fark edebiliyordum.

"Seni onun gözdesi yapan nedir?"

Bunca zaman uyumamı beklediğinden emindim, biraz daha beklemiş olsaydı muhtemelen istediği olacaktı. Şimdi neden benimle konuşuyordu ki? İyice kafam karışmıştı. Yakında bunu anlayacaktım.

"Beni satın almadı," dedim.

Nihayet sohbeti sürdürecek ve belki de bana yardım etmesini sağlayacak direkt bir soru sormuştu ama konusu fırsatı değerlendirmeyi zorlaştırıyordu. İlk başta konuyu açan bendim ama şimdi bu konuda konuşmaya devam etmek zor geliyordu.

Anlatmayı sürdürmeden önce biraz bekledim.

"Buraya uzun zaman önce beni annem getirdi. Javier diğer hiçbir kızda göremediği bir şeyi gördü bende. Onun aşk dediği, benimse hastalıklı bir saplantı dediğim bir şey."

"Anlıyorum," dedi. Kısa cümleler kurmasına rağmen, sözleri göründüğünden daha derin anlamlar taşıyordu.

"Tucsonluyum," dedim, "Tek isteğim oraya geri dönmek. Sana bedelini ödeyeceğim. Eğer beni istemiyorsan... Sana bunu nakit ödemenin bir yolunu bulacağım. Sözümün eriyimdir. Senden saklanmam. Er geç borcumu öderim."

Lakayıt bir dille, "Eğer uyuşturucu baronu sana âşık olmuşsa," dedi "Saklanman gereken kişi ben değilim."

"O halde büyük bir tehlikenin içinde olduğumun farkındasındır," dedim.

"Evet, ama bu durum seni benim problemim yapmaz."

"Sen *insan* değil misin?" dedim. Konuştuğu her an ondan daha da nefret ediyordum.

"Hangi adam savunmasız genç bir kadına, özellikle de hayatı boyunca zorla alıkonulmuş, onu kaçıranlar tarafından şiddete maruz bırakılmış, kendisini zorla alıkoyanların elinden kaçıp yardımına sığınmış bir kadına el uzatmak istemez ki?"

Cevap vermedi. Bu beni nedense hiç şaşırtmamıştı.

Ağır ağır iç çektim ve tekrar arkama yaslandım. Tetiğin üzerindeki parmağım uzun süre aynı pozisyonda durmaktan uyuşmuş bir haldeydi. Silahı göremeyeceği bir şekilde koltuğun arkasında aşağı indirdim, parmaklarımı kıpırdatabilmek için silahı tutan elimi değiştirdim,

sonra başparmağımı her bir parmağımın üzerine tek tek bastırarak parmaklarımı esnettim.

"Javier ve paranla ilgili yalan söylemiyorum," dedim.

Dikiz aynasından bana bakışını tekrar yakaladım.

"Onun nasıl iş yaptığını görecek kadar çok vaktim oldu," ağrıyan parmaklarıma rağmen silahı yine sağ elimle kavrayıp "Parayı vermektense seni öldürmeyi tercih eder," dedim.

Gözleri yeşil ve mavi karışımı bir renkteydi. O sırada içinden geçtiğimiz küçük kasabanın sokak lambalarının ışığında bunu daha net görebiliyordum.

Ancak küçük kelimesi bile yetersiz bir ifadeydi çünkü bir dakika dahi geçmeden ıssız yolun karanlığı yine etrafımızı sarmış, sadece yıldızların aydınlattığı çöl benzeri manzaranın haricinde göze çarpan hiçbir şey kalmamıştı.

Kendimi uyanık tutmak için son bir atak yapıp gelişigüzel konuşmaya başladım. Onun konuşmaya dâhil olup olmayacağı endişesi taşımadan konuştum. Sadece bilincimi açık tutmaya ihtiyacım vardı.

"Eğer bir kızın ya da kardeşin olsaydı belki biraz daha merhametli davranırdın. Annem beni buraya sürüklemeden önce az da olsa bir hayatım vardı. Ahım şahım bir yaşam değildi ama yine de bir yaşamdı. Hamam böcekleriyle birlikte küçük bir treylerde yaşardık, duvarları o kadar inceydi ki, kışın çölün kumları üstüne devrilecekmiş gibi olurdu. Annem eroinin kölesi olmuştu. Crack, Metamfetamin, aklına ne gelirse kullanırdı ama ben öyle yapmadım. Liseyi bitirmek, hangi üniversite beni kabul ederse gitmek ve hayatımı kazanmak istiyordum. Fakat

beni buraya getirdiler ve her şey altüst oldu. Javier bir ara annemle birlikte oluyordu ama gözü hep bendeydi.

Sanırım bir ara içim geçmişti.

İrkilerek gözlerimi açtım ve yüzümü kapının penceresine dayadım, camı açıp derin bir nefes aldım.

Hatırladığım son şey, bir ışık parlamasıyla birlikte şakağımda hissettiğim acı ve her şeyin kararışı oldu.

3. BÖLÜM

Sarai

Damlayan suyun sesiyle uyandım. Yakındaki pencereden sızan ışıktan sakınarak gözlerimi zorlukla açtım. Bir odanın içindeydim. Gözlerim bulanık görüyor ve başım da bir gece önce, sanki bir duvara çarpmış gibi acıyordu. Yüzümün sol tarafıysa şişmiş gibiydi.

Kalkmayı denedim fakat el ve ayak bileklerimin etrafına bir şeylerin sarılı olduğunu fark ettim. Gözlerimi açtığım andaki bulanıklık yavaş yavaş azalıp, daha net görmeye başladığımda, soluk bir duvar halısı, tozlu ve uyumsuz mobilyaların olduğu pis bir odanın içinde bir yatakta yattığımı anladım. Televizyon, esir tutulduğum çiftlikteki televizyona benziyordu; eskiden kalmaydı ve dramatik İspanyol pembe dizilerinin oynadığı tek bir kanalı gösteriyordu. Tam karşımdaki pencerede kalın yeşil perdeler asılıydı, önlerine ise küçük bir masayla bir tahta sandalye atılmıştı. Uzun siyah yağmurluk, sandalyenin arkasında asılı duruyordu.

Neler olduğunu anlayınca dürtülerim beni harekete geçirdi, arkama dönüp odanın diğer tarafını görebilmek

için vücudumu zorladım. Böylece beni buraya getiren kişi olduğunu bildiğim Amerikalı'yı gördüm.

Beni bağlamıştı. Ah, hayır ..beni bağlamıştı!

Yatağın diğer tarafındaki sandalyede oturan Amerikalı'yı görmek beni ürkütmüştü, acıyla yataktan yere düştüm. Ellerim ve bacaklarım sımsıkı bağlı olduğu için yere çarpmamı engelleyecek hiçbir şey yapamadım. Çok sert düşmüştüm. Kalçama ve sırtıma ağrılar saplandı. "Off!" diye yüksek sesle inledim. Yerde kıvranırken hiç vakit kaybetmeden bileklerime sarılı iplerden kurtulmaya çalıştım.

Amerikalı karşımda bir hayalet gibi dikildi.

"Beni neden bağladın?" dedim. Çok kötü titriyordum ve onun bunu fark etmemesini umuyordum. Korkumun gerçek seviyesini bilmesini istemiyordum.

Üzerime eğildi, beni yerden kaldırdı, geriye tekrar yatağa götürdü. Yaptığımın beni tekrar yere düşürecek aptalca bir hareket olduğunu fark edinceye kadar onu tekmelemeye ve ona vurmaya çalıştım. Hiç karşılık vermeden odanın diğer tarafına, daha önce oturduğu yere gitti, komodinin üzerinde duran bir kap suyun içine ellerini daldırdı. Bir bez parçasının suyunu sıkıp yüzüme yaklaştırdı ama ben yüzümü ondan uzağa çekmeye çalıştım. Fakat bu onu durdurmadı. Hiçbir şeyin onu durduramayacağı zaten belliydi. Bir yere kaçamayacağımı anlamıştım. Bu yüzden o benim gözlerime bakmasa da onun gözlerinin içine bakarak hiç kıpırdamadan uzandım.

Bana bakmasını, yüzümdeki öfkeyi görmesini istiyordum. Fakat onun umurunda değildi.

"Beni *yumrukladın* mı?" Buna inanasım gelmiyordu.

Islak ve soğuk bezi sol gözümün üzerinde, kemiğin etrafında hafifçe gezdirip, "Evet," dedi.

"Sen kadın döven bir katilsin."

Sonunda karanlık gözlerini benim gözlerime dikti, suçlamam ters tepki yapmış gibi eli havada kaldı.

Başını yana çevirdi ve yüzümü silmeye devam etti.

"Kadınlara vurmam," dedi, "Onlar arkadan başıma silah dayamadığı sürece."

Cevap vermedim. Dikkate değer bir polemik ileri sürmüştü, tabii buna polemik denebilirse.

"Gözüm morardı mı?"

"Hayır," dedi, bezi uzaklaştırdı. "Sana çok sert vurmadım. Sadece küçük bir yumruktu."

Sanki deliymiş gibi ona baktım. "Vurmadın mı? Yani geceyi baygın geçirmeme neden olacak kadar sert vurmadın mı?"

Ayağa kalkıp yataktan uzaklaştı, uzun boylu iri cüssesinin karaltısı üzerime çöküyordu. Yağmurluğunu astığı sandalyeye doğru yürüdü, ceplerinden birinin içine elini attı ve içinden bir ilaç şişesi çıkarttı.

"Sana vurduktan kısa bir süre sonra uyandın," dedi, şişenin kapağını açtı. "Seni uyuşturmak zorunda kaldım."

Şaşkınlıktan taş kesildim.

Şişeyi biraz salladıktan sonra avucuna bir tane beyaz hap düşürüp, bana verdi. Ona deliymiş gibi bakmaya devam ettim.

"Beni uyuşturdun mu? Bu da ne demek?"

Hapı dudağıma koydu ve "Uyku hapıydı," dedi. "Zararsızdır. Ben de kullanıyorum. Seninse sadece yarısını alman yeterliymiş, bunu şimdi anlıyorum."

Hapı yere, altımdaki sararmış çarşafa tükürdüm.

"Yeterince uyudum," dedim.

"Keyfin bilir." Şişeyi tekrar cebine attı, kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermek yerine pencerenin önünde durdu, perdeleri kapattı ama kalın kumaşın üzerindeki küçük delikten dışarıyı gözetlemeye devam etti. Arkası bana dönükken ayak bileklerimdeki ipleri çözmeyi denedim.

"Şimdilik hiçbir yere," dedi. Tekrar bana döndü. Fark etmemesi için paçavralarla mücadeleme bir anlık ara verdim.

"Tamam. Peki ne yapıyoruz burada ve beni niçin bağladın?"

Bana doğru baktı. "Javier'in seni almaları için gönderdiği adamları bekliyorum."

O an küçük dilimi yuttuğumu sandım. Gözyaşlarım gözlerimden yağmur gibi akmaya başladı. Telaşla etrafa bakınmaya başladım. Ellerimdeki ve ayaklarımdaki bu bağlardan beni kurtaracak bir şey aradım ama etrafta işe yarar hiçbir şey göremedim. Çiftlik evinde beni bağladıklarından daha sağlam bağlanmıştım.

"Lütfen! Beni onlara teslim etme! Sana yalvarıyorum..."

"Elimde değil," dedi, bir yandan pencereden dışarıya bakıyordu. "Hap vermemin nedeni buydu. Onlar geldiğinde baygın olmayı tercih edeceğini düşündüm."

Kendimi berbat hissettim. Kalbim çok hızlı çarpıyordu, içim kaskatı kesilmişti ve nefes alamıyordum. Kuvvetimi toplayıp vücudumu dikleştirdim, bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve ayağa kalkmayı denedim.

Dönüp bana baktı. "Otur," dedi.

Gözyaşları daha hızla akmaya başladı. Bağlı ellerimi ona doğru kaldırıp, *"Lütfen..."* dedim. Akan gözyaşlarımı yutuyordum, göğsüm hızla inip kalkıyor, hıçkırıklara boğulup nefessiz kalıyordum. "Beni onlara verme !" diye yalvardım.

"Sana bir kez daha soracağım," dedi, yüzü tam olarak bana dönüktü. "Neler olacağını kendi gözlerinle görmek istiyor musun?"

"İstemiyorum!" diye bağırdım.

Kollarımı yukarı kaldırdım, bileklerime bağlı paçavraları dişlerimle gevşetmeye çalıştım. Amerikalı beni görmezden geldi ve uzaktaki duvarın karşısına dayanmış uzun siyah çantaya doğru yürüdü. Çantanın sapından tuttu ve yatağın ucun, benim yanıma kadar getirdi, mandallarını açtı, bakışlarım içinde saklı olan şeye takıldı.

Perdenin arkasından yansıyan keskin ve parlak güneş huzmesi ve dışarıdan gelen acı fren sesleri midemin iyice düğümlenmesine sebep oldu. Yatağın ucunda âdeta donmuş gibiydim, dişlerim ellerimdeki paçavralara perçinlenmiş, gözlerim korkuyla büyümüştü. Bakışlarımı kapıdan, yatağın ucunda ayakta duran Amerikalı'ya çevirdim; elindeki siyah tabancanın ucuna, uzun metal bir çubuğu çevirerek taktı. Sonra çok hızlı ama gündelik sabah yürüyüşüne çıkmış gibi yürüyerek çantayı kapadı ve yatağın altına gizledi.

Bana doğru geldi.

Ona tekrar vurmayı denedim ama ayak bileklerime bağlı paçavralar yüzünden neredeyse yataktan bir kez daha düşecektim.

"Hayır! Beni yalnız bırakma! Lütfen yapma!" diye bağırdım.

Boşta kalan eliyle beni dirseğimden kavradı ve sert bir biçimde ayaklarımın üzerine kaldırdı, namlusu yere doğru çevrilmiş silahı diğer elindeydi, beni paldır küldür küçük odanın diğer tarafına, oradan da ufak tuvalete götürdü.

Kapı vuruldu fakat Amerikalı buna aldırış etmedi. Beni tuvalete sürükledi, leş gibi küvetin içine itekledi. Başımın küvetin kenarına çarpacağını sandım ama o beni ayak bileklerimi bağladığı paçavralardan tuttu ve sağlamca oturttu.

"Buraya saklan. Kafanı kaldırma ve hareket etme."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım. O kadar çok korkmuştum ki, kontrolümü kaybedip her an altıma yapabilirdim.

Üzerime çökercesine eğildi, "Anladın mı?" diye sordu. Gözlerinde keskin bir ciddiyet vardı.

Tereddüt ettim, çünkü anlamamıştım. Fakat sonra başımı onaylarcasına iki yana salladım.

Amerikalı elini pantolonunun arkasına attı ve bir yerlerden bir bıçak çıkardı. Keskin, gümüş gibi parlak bıçağı bana doğru uzatınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tam o sırada beni keseceğini, hatta bunca şeye beni öldürmek için mi katlandığını düşünürken ayak bileklerimdeki paçavraları kesti.

"Burada saklan," diye bir kez daha tekrarladı ve beni bıraktığı tuvaletten çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Şoktan kaskatı kesilmiştim. Aklımı toplamam birkaç dakikamı aldı. Bakışlarım bağından kurtulmuş olan ayaklarımda kalmıştı. Amerikalı'nın bunu neden yaptığını merak ettim. Neden ellerimi bağlı bırakmıştı da kaçabilmem için bacaklarımı kullanmama izin vermişti? Bunun bir önemi yoktu. Ellerimdeki bağlardan da kurtulmalıydım. Sıkıca atılmış düğümleri tekrar dişleyerek can havliyle gevşetmeye çalıştım fakat nafile bir çabaydı. Etrafı daha iyi incelemek ve bıçak veya makas gibi daha işe yarar bir alet bulmak için başımı küvetten biraz kaldırdım. Hiçbir şey yoktu. Sadece boya atıkları, tiksindirici yağ ve kir lekeleriyle kaplı sanayi tipi kuru bir lavabo ve kapaksız pis bir klozet vardı.

Kapı motelin odasına açılıyordu. İçerideki sesleri duyabiliyordum.

"Nerede o?"

Oh...,hayır , bu Izel'in sesiydi!

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Kan beynime hücum ediyor ve başım dönüyordu. Ellerimdeki paçavraları daha da hızla dişlemeye, dişlerimi acıtana kadar düğümleri çevirerek açmaya çalıştım.

Izel kendine has alaycı sesiyle, "Javier neden onu bizzat geri getirmediğini merak ediyor," dedi.

İçeriden erkek sesleri de geliyordu. Izel Amerikalı'yla İngilizce konuşurken kendi aralarında İspanyolca konuşuyorlardı. Sesleri boğuktu, ne dediklerini anlayamıyordum.

"Otur lütfen," dedi Amerikalı sakin bir sesle.

"Buraya ziyarete gelmedik," diyerek karşı çıktı Izel, "Bana Sarai'yi ver ya da..."

Onun konuşurken Amerikalı'ya doğru bir sürüngen gibi yaklaştığını kafamda canlandırabiliyordum. "...istersen sen ve ben bir süre baş başa kalalım. Bunu çok isterim," diye ekledi.

Sesi birden kesildi, baştan çıkaran ses tonu ortadan kayboldu. "Tamam! Tamam! İbne! Demek beni becermek yerine vurmayı tercih ediyorsun?"

"Doğru, ikincisini tercih ederim," dedi Amerikalı.

"Onu dışarıya getir," diye emretti Izel, sesinde bir küçümseme vardı.

"Önce sen şuraya otur," dedi Amerikalı.

Silahların horozlarının çekildiğini duyar duymaz elimden geldiğince küvete eğilip, dümdüz uzandım. Amerikalı'nın neden beni burada, bu şekilde kalmam için zorladığını anlamaya başlıyordum.

"Burada biz beş kişiyiz, ama sen tek başınasın," dedi Izel kin dolu bir sesle.

Sonra dışarıda bir silah sesi yankılandı, ben altımdaki sert plastiğe iyice yapıştım. Sonra birkaç el silah sesi daha duyuldu. Kurşunlar duvarlarda delikler açtı. İki tanesi benim büzüşüp yattığım banyonun duvarına saplandı. Cam kırılması ve önümdeki odada boğuşan insan seslerini duyuyordum. Dışarıda silah sesleri arttı ve o karmaşanın içinde Izel'in küfürler savurduğunu duydum. Dışarıdaki arbedenin etkisiyle etrafımdaki duvarlar sallanıyordu, nemden yıpranmış tavandan sarkan lambanın etrafındaki tozlar dökülüyordu. Önce yüksek bir *çıtırtı* sesi geldi, sonra

birinin ya da bir şeyin paldır küldür içeriye girmesi gibi büyük bir gürültüyle odadaki pencerenin camlarının kırıldığını duydum.

Her şey sessizliğe gömüldü. Duyabildiğim tek şey kalbimin çok hızlı ve beni öldürecekmiş gibi çarpmasıydı. Çok korkuyordum. Gözyaşlarımı kontrol edemiyordum, vücudumun titremesi de durmuştu. Korkudan felç geçiriyordum.

Geniz yakan barut kokusu havada asılı kalmıştı.

Amerikalı ölmüş müydü? Tek düşünebildiğim buydu. Belki hepsi ölmüştü ve ben buradan canlı çıkabilecektim.

Tam küvetten çıkmak üzereydim ki Izel'in sesini duydum.

"Siktir git. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim!"

Kısa bir sessizlikten sonra Amerikalı'nın sakin bir sesle, "Bilmem gerekenden fazlasını söyledin," dediğini duydum.

"Bu ne demek?"

"Eğer Javier, Guzmán'ı öldürmem için beni canlı isteseydi, adamların bana yaklaşamazdı."

"Javier senden onu öldürmeni *istedi*," dedi Izel.

"O halde adamların tek kelimeyle aptalmış," diye yanıtladı Amerikalı.

Izel hiçbir şey söylemedi. Fakat yüzünün ifadesini gözümde canlandırabiliyordum: Şeytanlıkla karışık ekşi bir surat.

Sessizce ve sürünerek küvetten çıktım, ani bir hareket yapmamaya dikkat ederek kapının koluna uzandım, parmaklarımı dokundurduğum an sanki daha önce hiç

kapalı değilmiş gibi kapı açılıverdi, oysa sıkı sıkıya kapalı olduğunu biliyordum. Arbede sırasında adamlardan biri kapıya çarpınca menteşelerinden gevşemiş olmalıydı.

Kapıyı hafifçe araladım. Kapının hemen dışındaki lavabonun üstünde duran aynaya odanın görüntüsü yansıyordu. Arbededen sonra üç parçaya ayrılmış ayna duvardan her an düşecekmiş gibi duruyordu.

Aynadaki yansımada Amerikalı'nın sırtını görebiliyordum.

"Sana hatırlatayım," dedi Amerikalı. "Yeni bir anlaşma yapacağız."

"Anlaşmayı yapmaya yetkili olan sen değilsin," dedi Izel. Kelimeler ağzından tükürürcesine çıkıyordu.

"İnan bana yetkiliyim," dedi Amerikalı, "Önce Javier'in beni çiftlik evine davet etmesinin arkasında neyin yattığını anlatacaksın."

"Bir bok söylemem!"

Boğuk bir silah sesi duyuldu, ardından Izel acıyla haykırdı. "Beni vurdun!"

Amerikalı bulunduğu yerden biraz uzaklaşınca aynadaki yansıması kayboldu, duvarın önündeki sandalyede oturan Izel'in görüntüsüne bakakaldım. Kalçasından vurulan Izel'in yüzünde bir kan ve ter karışımı parlıyordu, akan kanı durdurmak için ellerini kurşun yarasının üzerine bastırdı. Bronz teni acı ve öfkeyle buruşmuştu. Meydan okurcasına yere tükürdü.

"Basit bir sıyrık," dedi Amerikalı.

Kendimi kapıya biraz daha yaklaştırdım. Izel'in ayaklarının dibinde bir çift el uzanıyordu; Amerikalı'nın öldürdüğü adamlardan birinin elleriydi. Boğazım düğümlendi, sakince nefes almaya çalıştım. Kalçamı dayayınca kapı hareket etti, nefesimi tuttum. Izel aynaya bakıp başını yana çevirdi. Burada saklandığımı biliyordu. Kapıdan uzaklaşmayı ve tuvaletin karanlığına geri dönmeyi denedim. Fakat Izel beni görmüştü. Yüzüne pis bir sırıtma yayıldı ve melodik bir sesle "Çık dışarıya Sarai. Javier seni çok özledi," diye bağırdı.

Yerimden kımıldamadım. Eğer hareket etmeden durmaya devam edersem onun aynada gördüğü yansımanın gözlerinin yarattığı bir ışık oyunu olduğuna belki inanabilirdi.

Amerikalı onun dikkatini çekmek için bir şeyler yapmış gibi bakışlarını benim üzerimden çekti.

"Javier Guzmán'ı ölü istiyor," dedi Izel, "Eğer onu sağ isteseydi seni kiralamaz ve paraları alıp gitmene razı olmazdı." Amerikalı'ya alaycı bir bakış atıp, başını salladı, " Sen bir salaksın," diye ekledi.

Yatağın gıcırdadığını duydum. Galiba Amerikalı yatağın ucuna oturmuş ve yüzünü de Izel'e dönmüştü. Izel'in dikkati dağılınca, kendimi biraz geriye çekerek kapının kenarından uzaklaştırdım ve odada olup bitenleri aynadan daha iyi görebileceğim bir pozisyon aldım. Duvarın karşısında, Izel'in diğer yanında yerde çuval gibi yatan başka biri daha gözüme ilişti.

"Eğer Guzmán'ı öldüreceksem," diye söze başladı Amerikalı, "Paramın kalan yarısını almak benim için sorun olmaz." Bu hem bir öneri hem de bir soruydu.

Izel sırıttı, "Elbette," dedi. Başını diğer yana çevirdi ve "Kız zaten seni kafalamış," dedi.

Bir cevap gelmedi. Izel'in beni kastettiğini biliyordum.

"Kız satın alınmadı ve satılmadı, sakın unutma" diye ekledi Izel.

"İstemedim ki."

"İstemen gerekmezdi."

Izel başını çevirmeden tekrar aynaya doğru baktı.

"Kahraman mı olacaksın?" Sesinde alaycı bir ifade vardı.

"Zor," dedi Amerikalı. "Onu koz olarak kullanacağım."

Zorlukla yutkundum.

Ağzımı kapalı tutmam gerekirdi.

"Bu Javier'e uymaz. Kız anlaşmanın bir parçası değildi. Kızı kaçırdın, Javier bundan hiç mutlu olmayacak." Siyah saçlarından birkaç tel yüzüne düştü. Saçının geri kalanını yüzüne düşmesin diye eliyle arkaya atacakken durdu, vazgeçti, elini yanına koydu. Öfkesi, yüzündeki korkuyu gizliyordu. Zaten Amerikalı'nın başının arkasına silahı dayayıp beynini uçuracağını biliyordu.

"Guzmán'ı öldürene kadar kız benimle kalacak ve sonra takas yapacağız: Kıza karşılık paramın kalan kısmı."

"Kız Javier'in umurunda olmazsa ne yapacaksın?"

"Javier'in umurunda olmasa burada olmazdın."

4 BÖLÜM

Sarai

Izel cüretkâr bir şekilde çenesini ovaladı, kara gözlerinin etrafındaki derisinde sıçramış kan damlaları vardı.

"Hata ediyorsun," dedi Izel. Mağlup olmuş bir öfkeyle tükürürcesine konuşuyordu.

"Bir kız istiyorsan, Javier sana bir tane verir ama *bu kız* olmaz. Böyle yaparak onun düşmanlığını kazanacaksın."

Izel'in sesindeki endişeyi çok iyi tanıyordum. Javier ne zaman mutsuz olsa, bu durumdan Izel'i sorumlu tutardı. Eğer Izel çiftliğe yanında ben olmadan dönerse, Javier kendisini bayıltana kadar döverdi. Benim ondan nefret ettiğim kadar, Izel de benden ediyordu, bazen ona acımaktan kendimi alamıyordum.

"Teklifin zekâma hakarettir," dedi Amerikalı, "Benim istediğim o, *çünkü* kız onun en değerli hazinesi. Eğer Javier'in kötü niyeti yoksa endişelenmesine de gerek yok." Amerikalı konuşurken Izel tuvaletin kapısına doğru hızlıca bir bakış attı. Amerikalı, "Guzmán'ı öldürene kadar kızı elimde tutacağım. Javier geri kalan paramı verir, ben de kızı geri veririm. Böylece herkes istediğini alır," dedi.

Tuvaletten dışarıya koşup arabalardan birine atlamak istiyordum ama bunu yapamayacağımı da biliyordum. Avuç içlerim terliyor ve acıyordu. Her nasıl olduysa sol elimi kesmiştim. Bunun ne zaman olduğunu bile hatırlamıyordum.

Izel İspanyolca küfretti ve avuçlarını oturduğu koltuğun zeminine bastırıp ayağa kalkmaya çalıştı.

Amerikalı çok rahat bir hareketle silahını kaldırdı, Izel'in yüzünde donmuş, sinirli ve karşı koyar bir ifade vardı.

"Ellerini sandalyenin arkasında birleştir," dedi Amerikalı.

"Siktir git."

Küt diye bir ses duydum. Izel'in vücudu yana savruldu, neredeyse oturduğu sandalyeyle birlikte düşecek gibi oldu. "Orospu çocuğu!" diye haykırdı ve elini kalçasındaki taze kurşun yarasının üzerine koydu.

Amerikalı hiç hareket etmedi, duruşu ve ifadesi her zamanki gibi rahat ve kontrollüydü.

Daha önce söylediği gibi bir kez daha sakin bir dille "Ellerini sandalyenin arkasında birleştir," diye tekrarladı.

Izel bu sefer itaatkâr davrandı. Her zamanki gibi gönülsüz ve küstahtı ama boyun eğer bir hali vardı.

Amerikalı'nın "Tuvaletten çık," dediğini duydum.

Bunu yapmak istemiyordum. Sessizce kendimi arka duvara dayadım, bağlı ellerimi kalçamın üzerine bastırıldım ve parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine kenetledim. Gözyaşlarım genzime akıyordu, boğazımdan aşağı inen tuzun tadını alıyordum. Ne yapmalıydım? Orada öylece durursam kaçınılmaz olanı uzatmaktan başka bir şey

yapmamış olacaktım. Odadan geçmeksizin tuvaletten dışarıya çıkmanın yolu yoktu.

Sonunda Amerikalı'nın dediğini yaptım.

Kapıyı iyice açmak için itmeyi denedim. Kapının diğer tarafında, yerde boylu boyunca yatan ceset yüzünden kapıya omzumla yüklenmek zorunda kaldım. Arkasında tuhaf bir şekilde kıvrılmış sol kolunun etrafından dolaşırken cesede bakmamaya çalıştım, fakat özellikle gözlerine bir anlık bakışım bile midemi kaldırmaya yetti. Bunun gibi, boşluğa bakan, feri sönmüş gözler hep midemi bulandırırdı. Derin bir nefes aldım. Amerikalı'ya doğru bir adım attım. Izel bana gülümsüyordu, normalde her insanı etkileyebilecek iki kurşun yarasından etkilenmemiş gibiydi. Rahat nefes alamıyordu ve bana sataşmak uğruna dik duruşunu korumaya çalışıyordu.

Amerikalı "Buraya gel," dedi.

Bıçağını cebinden tekrar çıkardı ve bileklerime bir göz attı. İstediğinin bu olduğunu tahmin ederek titreyen ellerimi ona uzattım. Bıçağın keskin tarafını paçavraların arkasından geçirip bağlarımı kesti.

"Ona bir fahişe olduğunu söyledin mi?" diye sordu Izel.

Ağzımın kenarında kalan tükürükleri yuttum. Ben fahişe değildim ama Izel ithamlarıyla beni utandırmanın bir yolunu hep bulurdu. Dikkatimi artık bağlarından kurtulmuş bileklerime yoğunlaştırmış gibi yaptım.

Izel Amerikalı'ya döndü, elleri hâlâ arkasında gevşek bir şekilde bağlıydı. Haince bir gülümsemeyle, "Eğer kız için üzülüyorsan, üzülme. O küçük fahişe herkesten daha iyi muamele gördü, hatta Javier'in kız kardeşi olan benden

bile iyi. Javier istediği her an onu koynuna alıyordu zaten. Çaba harcamasına gerek yok," dedi.

Söylediklerinin sadece yarısı doğruydu ama kendimi savunacak zaman değildi. Söyleyeceğim hiçbir şeyin ne Amerikalı ne de onun için bir önemi olacaktı. Önemsediğim tek şey Amerikalı'nın ne düşündüğüydü çünkü onun yardımına ihtiyacım vardı. Eğer benim bir fahişe olduğumu düşüyorsa, şüphesiz onun gözünde değerim düşebilirdi. Hatta onu yardıma ikna etsem bile, içinde hep bir şüphe taşıyacaktı.

Amerikalı, Izel'in beni karalamak için yaptığı açık girişimleri dikkate almadı ve pencerenin önünde duran masanın üzerindeki çantasını işaret ederek bana, "Soldaki fermuarı aç, cebin içinde bir ip bulacaksın," dedi.

Dikkatlice odanın karşısına geçtim, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. İkisinin arasından geçerken kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Izel'in bu fırsatı değerlendirip beni yakalamak için hamle yapacağını beklemiyor değildim, hareket etmeye cüret edemeyeceğini hissedince biraz olsun rahatladım. Küçük odanın içine dağılmış cesetlerin ve kırık dökük eşyaların arasından geçtim ama bu sefer yerde yatan cesetlerin bana dönük gözlerini fark etmeme neden olan hayattaki bu iki kişiden daha çok korktum. Burnuma gelen belli belirsiz metalik kokunun kan kokusu olduğundan artık emindim. Her yerde kan vardı. Kırılmış camdaki perde dışarıdan içeriye dolan ılık rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu. Amerikalı'nın siyah çantasına uzandım, içine bakamayacak kadar gergindim, çantanın içinde kim bilir ne

taşıyordu. Elimi çantanın içine attım ve bahsettiği ipi bulmak için karıştırdım.

Elimdeki bir tomar ipe bakınca, beni bağlamak için yatak çarşafından yırtılmış paçavraları kullanmak yerine neden bu güçlü malzemeyi kullanmadığı merak ettim. Arkama döndüm, benden bundan sonra yapmamı isteyeceği şey için bekleyen Amerikalı'ya baktım ve Izel'le mümkün olduğunca az göz teması kurmaya çalıştım. Benim gözümü korkutması her zaman kolay olmuştu.

Amerikalı başıyla Izel'i gösterdi. "Ellerini sandalyenin arkasına, bileklerinden bağla," diye emretti.

Kalbim yerinden fırladı. Hâlâ bakışlarımı ondan kaçırmaya çalışıyordum, ama Amerikalı'nın sözleri üzerine mecburen Izel'in gözlerine baktım. İstese, o mesafeden beni rahatlıkla yakalayabilirdi.

Gözlerimdeki çelişki, Amerikalı'ya kelimelere dökemediğim her şeyi anlatıyordu.

Silahını sessizce Izel'e doğrulttu, bileği hâlâ dizine dayalıydı. Yüzüme baktı, "Sana dokunmayacak," dedi, "Tehdit olduğunu düşündüğüm en ufak bir hareket yaparsa, onu öldüreceğimi o da biliyor."

Izel'in burun deliklerinden ateş çıktığını ve öfkeden ağzının burulduğunu göz ucuyla da olsa görebiliyordum.

Amerikalı tekrar başıyla onu işaret ederek ilerlememi istedi.

İpi parmaklarımda beceriksizce tutuyordum. Cesetlerin arasından tekrar geçtim ve Izel'e doğru yavaşça yaklaştım. Bu kadar yakınındayken ona bakmamaya çalışmak mümkün değildi. Gülüyordu. Ellerimin birbirine dolaştığı

belli oluyordu ve o da bunun farkındaydı; başını çevirmeksizin kahverengi gözleriyle bana kısa bir bakış attı.

"Bu sefer gerçekten başardın? Çitleri nasıl aştın? Lydia mı yardım etti?" diye sataştı.

Lydia'nın adını söylediğinde neredeyse arkasına yaklaşmıştım. Olduğum yerde kaldım. Izel endişemi bu tepkimden hemen fark etti ve sataşmalarının dozunu artırmaya başladı.

Hatta dudaklarının kenarlarından sadist bir sırıtma sarktı. "Ah, anlıyorum" dedi, "Demek sana yardım etti. Maalesef zavallı Lydia ceza alacak. Bunu zaten biliyorsun, değil mi Sarai?"

Hâlâ çiftlikteymişim gibi İspanyolca bağırdım; "Lydia'nın bu işle hiçbir ilgisi yok!"

Beni taciz etmek için böyle konuştuğunu ama Lydia'nın cezalandırılmasıyla ilgili söylediklerinin gerçek olduğunu biliyordum ve verdiğim tepkiden dolayı da pişmandım. Çünkü görmek istediği şey buydu. Her şey çok kötü bir hal almıştı. Artık sadece benimle ilgili değildi. Bunu o pencereden dışarıya sürünerek çıktığımda anlamalıydım. Javier ve Izel, Lydia'yla benim kısa zaman içinde birbirimize ne kadar yakınlaştığımızı biliyorlardı.

Yüreğimden teslim olup geri dönmek geçiyordu ama artık durumun kontrolü Amerikalı'nın elindeydi ve bu seçenek ihtimallerimin arasında yoktu.

"Konuşmayı bırak da onun ellerini bağla," dedi Amerikalı.

Izel'in oturduğu sandalyenin arkasına giderken, "Güzel. Devam et. Ona ne istersen yap," dedim, "Firar eden

benim, o değil. Bu üzücü, fakat bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Oraya geri dönmeyeceğim. Hatta onun için bile bunu yapmayacağım." Izel'in bana inanmış olmasını umuyordum. Lydia'ya ne olacağının umurumda bile olmadığını düşünürse, belki bir daha onu bana karşı kullanmazlardı.

"Konuşmayı kesin."

Ses tonunda ikimizin de dikkatini çekmeye yetecek yapmacık bir bezginlik vardı. Izel ve ben aynı anda Amerikalı'nın yüzüne baktık.

Beni de bacağımdan vurabilir korkusuyla söylediklerini harfiyen yaptım. Izel'in arkasına çömeldim, bileklerini birbirine bağladım. Amerikalı, hata yapmasını bekleyerek ve onu vurması için kendisine bir neden yaratmasını umarak göz kırpmadan Izel'i izliyordu. Yarı esnek ipi bileklerinin etrafında üç kez sarıp, her bir turda düğüm atarak sıkıca bağladım. Bir keresinde ip derisini sıyırınca Izel beni görmek için başını yana savurdu, öfkeden dişlerini gıcırdatıyordu. "Dikkat et," diye çıkıştı, uzun siyah saçları başının bir yanından yüzüne döküldü. Yapabildiğim kadar sıkı son bir düğüm daha attım. Eğer bakışlarının öldürme yeteneği olsaydı şimdiye değin on kez ölmüştüm.

"Şimdi ondan uzaklaş," dedi.

Amerikalı yataktan kalktı ve yatağın altına sürmüş olduğu çantasını çekip çıkardı.

Biraz geri çekildim ve bir baş hareketiyle beni çağırınca yanına gittim. Bir elimi bileğimden kavradı diğer elinde çantası olduğu halde birlikte kapıya doğru yürüdük. Bileğimi sadece masanın üzerinde duran çantasını alıp omzuna asmak için bırakmıştı.

Uzun siyah yağmurluğunu bıraktı. Şüphesiz onu görmüştü, fakat onu sandalyenin arkasında asılı bırakmasının bir amacı olduğunu hissettim.

Izel dişlerinin arasından, "Eğer beni burada bu halde bırakırsan seni öldürürüm," diye umutsuz ve boğuk bir sesle hırladı. Sandalyede debelenmeye başladı, ellerindeki bağlardan kurtulmaya çalışıyordu. "Beni böyle bırakma! Eğer bu odada böyle mahsur kalırsam Javier'e ne istediğini nasıl söyleyebilirim?" dedi.

Amerikalı çantasını tuttuğu elinin iki parmağıyla kapıyı açınca akşam güneşi içeri doldu.

"Yakında kendini kurtarırsın," dedi Amerikalı ve dışarıya adım attı "Javier'e onunla temasa geçeceğimi söyle, daha önce aradığım cep telefonu numarasını kaybetmeye veya bir kenara atmaya kalkmasın." Aynı iki parmağıyla kapıyı çekip kapadı. İçeriden Izel'in öfkeli çığlıkları, feryatları geliyordu.

Amerikalı aracın yolcu koltuğuna oturmam için yol gösterdi, ben bindikten sonra da arkamdan kapıyı kapadı. Bagajı açtı, hem kendi çantasını, hem de siyah silindir çantayı bagajın içine gizledi.

Amerikalı'yı ön tarafta park etmiş kamyonlardan her birinin iki tekerleğine ateş ederken dört el boğuk silah sesi duydum.

Sürücü koltuğunun kapısını kapatıp bana baktı.

"Emniyet kemerini bağla," dedi, gözlerini benden çevirdi ve arabayı çalıştırdı.

Emniyet kemerimi hızlıca yerine takarken araba hareket etti.

"Kadını vurdun," dedim fısıltıyla.

Amerikalı, daha çok beş odalı bir barakayı andıran tuhaf yol kenarı motelinin önündeki toz toprak kaplı alanda aracı biraz geriye doğru sürdü ve birden frene bastı.

Bir kez daha bana dönüp baktı. "Sadece bir sıyrık" dedi ve vites değiştirdi. "Yaşayacak. Bir kadın için fazla güçlü." Parlak göz alıcı siyah araba arkamızda bir toz bulutu bırakarak yola çıktı.

Bu konuda haklıydı. Izel bir kadındı ve kendi hatası bile olsa, görmüş olduğu muameleyi hak etmiyordu.

Motelden uzaklaşıp tozlu otobanda ilerlerken, Amerikalı aramızdaki konsola uzandı ve içinden küçük siyah bir cep telefonu çıkardı. Parmaklarını telefon ekranının üzerinde hızlıca gezdirdi, hoparlörden gelen Izel'in sesi arabanın içinde aniden yankılandı. Önce aklım karıştı fakat çok geçmeden, Amerikalı'nın paltosunu odada bırakma sebebini anladım.

Izel'in küçük hoparlörden dalga dalga içeriye yayılan sesini dinledim.

"Gitti! Kalk ve beni çöz! Acele et."

Hışırtılı bir ses onun konuşmasını boğdu. Ardından tuhaf, anlamsız gürültüler duyuldu.

"Beni bu iplerden kurtar!"

Adamlardan biri canlı mı kalmıştı ?

Gözlerini yoldan kulağını da telefondan gelen seslerden ayırmayan Amerikalı'ya göz ucuyla baktım. Biliyordu. Başından beri orada yatanlardan birinin ölü numarası yaptığını biliyordu. Aralarında yürüdüğüm, etrafında

dolaştığım cesetlerden ölü numarası yapan kişi beni ayak bileklerimden yakalayıp, aşağıya, kendi yanına çekebilirdi. Düşüncesi bile beni ürküttü.

Hoparlörden gelen hışırtılar, parazit sesler daha da fazlalaştı. Izel adama kendisine bir telefon vermesini söylüyordu. Birkaç saniye sonra Javier'le konuşmaları duyulmaya başladı.

"Si, Javier. Kızı kaçırdı. Onları öldürdü. Hayır."

Sonra bir silah sesi ve hemen ardından küt diye boğuk bir ses duydum. Javier'in söylediklerine kızan Izel'in kendisine yardım eden adamı öldürdüğünü tahmin ettim.

Her şey sessizliğe gömüldü. Belki Izel odadan çıkmıştı. Birkaç saniye geçti, hoparlörün düşük ve statik cızırtısından başka hiçbir ses duyulmuyordu. Her zaman ifadesiz bir yüze sahip olmasına rağmen Amerikalı'nın şimdiki yüz ifadesinden hayal kırıklığına uğramış olduğu görülüyordu. Amerikalı arabanın camını indirdi, telefonu kapatıp yola fırlattı. Ardından ani bir U-dönüşü yaptı, arabayı ters yöne çevirdi.

Dikkatli bir ses tonuyla, "Duyduklarından memnun olmadın sanırım?" dedim.

Sağ elini direksiyondan kaldırdı, dizinin üstüne koydu.

"Hayır" diye cevap verdi.

"Söylediklerimden hâlâ şüphe duyuyorsun," dedim.

Göz ucuyla onu baktığımda onun da belli belirsiz bana baktığını gördüm. Sorgular gibi bir tavır içinde olduğu zaman onunla göz göze gelmek beni rahatsız ediyordu ve her zaman da edecekti.

Bana cevap vermedi

Bir dakika sonra, "Ben fahişe değilim. Senin bana acıdığını düşünerek seni tahrik etmeye çalışıyordu," dedim.

Söylediklerim belki de Izel'in yaptığı gibi onun zekâsına hakaretti ama bu benim Izel'in suçlamalarına karşı kendimi savunma şeklimdi. Amerikalı'nın bunu bilmesini istiyordum ama beni bu özelliğimle tanımasını da istemiyordum.

Üstelemedim. Sonunda ona baktığımda gözlerini tekrar yola diktiğini fark ettim.

"Fakat başta bana hiç acımadın."

Tekrar onu lafa tutma çabamı dikkate almadığını anladığımda pes edip başımı arabanın camına dayadım.

"Fahişe olmadığını biliyorum," dedi Amerikalı.

5. BÖLÜM

Sarai

Çiftliğin haricinde, Meksika'nın diğer bölgelerini gün ışığında nadiren görmüştüm. Javier etrafı görmeye veya pazar gezintilerine meraklı değildi. Diğer tehlikeli uyuşturucu baronlarının Javier'le buluşmaya gelmeden önce Lydia'nın ve benim diğer kızlarla beraber yerlerimizin değiştirildiği zamanlar dışında, hayatımın çoğunu kapatıldığım çitlerin arkasında geçirmiştim. Yapılan görüşmelerde sorun çıkması ihtimaline karşı Javier'in bizi *güvende* tutma yöntemlerinden biriydi bu. Her zaman gece seyahat ederdik, bu yüzden şu anda içinde bulunduğum zor duruma rağmen, arabanın camından dışarı baktığımda, önümden akıp geçen aydınlık Meksika manzarası karşısında hafif bir şaşkınlık yaşıyordum.

İki saattir yoldaydık.

"Acıktım," dedim.

Cevap vermeden önce birkaç saniye sessizlik oldu.

"Bu arabada yiyecek hiçbir şey yok."

"Peki, bir yerlerde duramaz mıyız?"

"Hayır."

Hiç değilse sorularıma böyle cevap vermesinden onu vazgeçirmiş olsaydım memnun olurdum.

Onu daha iyi görebilmek için başımı yana çevirdim. "Eğer benim kaçmaya çalışacağım kaygısını taşıyorsan, arabaya servis yapılan restoranlardan birine gir. Sabahtan beri hiçbir şey yemedim... Lütfen..."

"Yol üstü restoranı yok buralarda."

"Peki *burası* neresi?" Birden bire açlığım geri planda kalmıştı. "Hiç değilse son dokuz yılımı nerede harcadığımı söyle."

Birkaç dakika geçtikten sonra bir yol işareti gördüm fakat bu, defalarca üzerine eğilip incelediğim çoğu 1997 yılı Amerikan lise kitaplarından alınma haritalarda bile görmediğim bir isimdi.

"Nacozari de García'nın beş mil güneyindeyiz."

Bunun nerede olduğuna dair fikrim olmadığı için hüsranla iç çektim.

"Birleşik Devletler sınırına iki saatten az zamanın kaldı," dedi ve beni şaşırttı.

Sırtımı arabanın kapısına yaslayıp ona döndüm.

"Fakat sınırdan günlerce uzakta olduğumu söylemiştin."

"Hayır. Mesafenin bana eşlik etmeni istemeyeceğim kadar uzun olduğunu söylemiştim."

Kollarımı öfkeyle göğsümde kavuşturdum. Onun gibi birine sinirlenmekten ve bunu en ufak bir şekilde göstermekten ne zaman vazgeçeceğimi bilemiyordum. Nerede ve kimin yanımda olduğumu kendime hemen hatırlattım ve ürkek yüz ifademi tekrar takındım.

"Gittiğimiz yer orası mı?" diye sordum. "Javier için öldürmeyi söz verdiğin adam Birleşik Devletler'de mi?"

"Evet."

Ortama bir sessizlik çöktü.

Gözyaşlarım birden ortaya çıkıyor, gözlerimin arkasını yakıyor ve oradan süzülüp yanaklarıma ulaşıyordu. Fakat ağlamak istemiyordum, artık eve çok yakındım. Ağlıyordum çünkü bu tuhaf ama dimdik kişilik kısa cevaplarıyla beni âdeta vuruyor, yaralıyordu.

Ellerimi yüzüme kapattım, Amerikalı'ya karşı duyduğum korkuyu, umutsuzluğu ve içimde biriktirdiğim her şeyi dışarı atarcasına ağladım. Kaçmayı başardığım için rahattım ama geri götürülme korkusuyla doluydum, Izel'in Lydia'yı çok fena döveceği endişesi içindeydim. Ne var ki, hiçbir şeyi çözemeyecek kadar uzaktaydım, açlıktan karnım mideme yapışmıştı, boğazım kuruyordu, iki gündür banyo yapmamıştım ve her an ölebilirdim. İyi olan tek şey, hâlâ nefes alıyordum ve evime sandığımdan daha yakındım.

Amerikalı'nın direksiyonu sağa çevirip arabanın yönünü diğer ana yola yönelttiğini hissettim.

Ona baktım, burnumu çektim. Çatlamış ellerimle gözyaşlarımı sildim. Hiç konuşmadığı gibi, ne beni teselli etmeye çalışıyor, ne de soru soruyordu. Umursamış görünmüyordu ve ben de umursamıyordum.

Yarım saat sonra yol kenarında köy bakkalına benzer eski bir lokantanın önünde durduk. Dışarıda kapıları boydan boya pas içinde, beyaz bir Ford kamyon duruyordu.

"Eğer yemek istiyorsan," dedi Amerikalı, "İçeriye gir ve bir şeyler ye."

Karnımı doyurmak bir yana arabayı durdurması bile beni şaşırtmıştı. Arabadan indi, benim bulunduğum tarafa yürüdü, centilmenlik olsun diye değil, her zaman benim yanımda olduğunu göstermek istercesine kapıyı açtı. İnmemi sabırla bekledi. Oturduğum yerde arabanın zemininde bulunan parmak arası terliklerimi çıplak ayaklarıma geçirip aşağı indim.

Burası için yol üstü lokantası demeye bin şahit isterdi. Bunun için hiç olmazsa birkaç masaya daha olması gerekiyordu ama en azından tek bir siyah kapının bulunduğu, karanlık köşede oturup bir şeyler yenebilecek bir yer vardı. Dolaptan mikrodalgada ısıtılmış bir tavuk sandviç aldım; Amerikalı ise sadece kahve aldı. İkimizin de buralara ait olmadığımız, İspanyol kanı taşımadığımız her halimizden belliydi. Amerikalı pahalı elbiseleri ve bir zamanlar parlak olan ama şu an kalın bir toz tabakasıyla kaplı ayakkabılarıyla hiç de turistik bir kasabaya benzemeyen bu yerde kendini fazlasıyla belli ediyordu. Çok kötü koktuğumun farkındaydım. En son ne zaman deodorant kullandığımı dahi hatırlamıyordum.

Tavuğun yarısını bir çırpıda yedim. Bir şişe suyun yarısını ise bir dikişte içtim, muhtemelen beni hasta edecekti. Ülkenin bu bölgesinde, kapalı şişede olmadığı sürece su içmemem gerektiğini uzun zaman önce öğrenmiştim

Amerikalı bir yandan yerel gazetelerin başlıklarını okuyor, diğer yandan da yavaş yavaş kahvesini yudumluyordu. Eğer yanılmıyorsam biz tipik Amerikan kasabalarının birinde kahvaltı yapan, geleneklere uygun hareket

etmeyen rahat, evli bir çift görüntüsü çiziyorduk. Geleneklere aykırıydık çünkü ben yirmi üçümdeydim Amerikalıysa benden yaşça büyüktü, belki otuzlu yaşlarının sonlarındaydı.

Eğer onu daha önce onu tanımamış olsaydım ve burada ayaklarını ileriye uzatmış, giydiği gömleğini dirseklerine kadar kıvırmış halde masaya dayamış halde görseydim, yaşı ilerlemiş biri için onu çekici bulurdum. Düzgün kesilmiş saçı ve bir modeli andıran yüzünün kirli sakalına rağmen onu çekici bulabilirdim. Sivri elmacık kemikleri, insanın içine işleyen yeşil-mavi karışımı, her şeyi anlayan ama dışarıya hiçbir şeyi belli etmeyen gözleri vardı. Çok uzun boyluydu. Güçlü kuvvetli ve ürkütücü bir görüntüsü vardı. Beni Javier'den daha kokuttuğunun farkındayım ve bunu ifade edecek bir kelime dahi bulamıyordum. Ama bunun da ötesinde, Amerikalı'nın yanında kendimi Javier gibilerin yanında olduğumdan çok daha iyi hissediyorum.

En azından şimdilik. Bunun değişeceğinden emindim. Çünkü onun beni geri götürmeye çalıştığında bu duygularımın değişeceğini anlamıştım.

Fakat buna izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

"Bana ismini söyleyecek misin?" diye sordum.

Başını hiç hareket ettirmeden gözlerini okuduğu gazetesinden kaldırdı.

Şahsi *rehinesine* ismini söylemeyi umursamadığının farkındaydım ama sonunda bana bir şans verdi.

"Victor," dedi.

Donup kaldım. O kadar şaşırmıştım ki, bundan sonra ne diyeceğimi düşünmek biraz zamanımı aldı.

Suyumdan bir yudum aldım.

"Nerelisin?" diye sordum

Denemeye değerdi.

"Niçin yemeğini bitirmiyorsun?" dedi ve başını tekrar gazetesine gömdü.

"Sen benim adımı biliyorsun. Nereli olduğumu biliyorsun. Sen niye bana ayak uydurmuyorsun, *Victor*?" Sesimdeki karamsarlık tesadüf değildi.

Eğer beni öldürecek olsaydı, çoktan ölmüştüm, bunu biliyordum. Bilinçaltım her ne kadar korkmam gerektiğini söylese de ondan korkmuyordum.

Sinirli bir şekilde iç çekti, başını salladı.

"Boston'da doğdum," dedi. "Bir kız kardeşim var. Benden bir yaş küçük. Annem Budapeşte'de bir yerlerde. Babam öldü. Öldürdüğüm ilk kişiydi."

Bu sözlerin ardından topladığım bir parça cesaretim de uçtu gitmişti. Dikkatlice etrafımıza baktım, sandviç aldığımız tezgâhın arkasındaki adamı gördüm. Dükkânın karşısına geçmiş yeri süpürüyor ve bize en ufak bir ilgi dahi göstermiyordu.

Tekrar Victor'a baktım. Gergin bir şekilde yutkundum.

"Babanı mı öldürdün?" Geçerli bir sebebi olduğuna inanmak istiyordum. Babasının annesine şiddet uygulaması ya da benzer sebeplerle bunu yapmış olmalıydı.

Başını onaylarcasına salladı.

"Niçin? Kaç yaşındaydın?"

"Benimle ilgili yeterli bilgiye sahip oldun," dedi. Uzun ve kıvrımlı parmaklarının tuttuğu küçük beyaz plastik kahve fincanından bir yudum aldı. "Benimle ilgili daha çok şey bilmek için soru sordun ve ben de yanıtladım. Bu sadece bir iyilikti, daha fazla soru sorman için seni yüreklendirdiğim anlamına gelmez."

Neden konuşmanın başlangıcında böyle şeyler söylemişti, merak ediyordum. Belki beni korkutup konuşmayı tamamen bitirmem için dize getirmeye çalışıyordu.

Küçük masadan ayağa kalktım. Victor da gazetenin üstünden tekrar gözlerini kaldırdı.

"Tuvalete gitmem lazım," dedim.

Gazeteyi masanın üzerine, kahvenin yanına bıraktı ve bana eşlik etmek için ayağa kalktı. Nazikçe bileğimden tuttu, benimle yürümek isteyince hayır anlamında başımı salladım. "Kendim gidebilirim,"

"Evet, ama seninle gelmek istiyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Ciddi olamazsın. Sen orada ayakta dururken yapamam."

"O halde tuvalete gitmeyeceksin."

Ağzım açık kaldı. Tuvaleti görmek umuduyla önce ona, sonra da arkasındaki kapıya baktım. İçeride herhangi bir şeyi işaret eden hiçbir tabela yoktu. Bana olan kızgınlığını yüzündeki belli belirsiz ifadeden okuyabiliyordum. Sanki onun bir kadeh şarap ve klasik müzik eşliğindeki bir gecelik aşk ilişkisini kesintiye uğratmıştım.

Anlamam uzun sürmedi.

"Bunun filmlerdeki gibi olacağından kuşkuluyum," dedim. "Sen acemi bir kararla tek başıma gitmeme izin verdikten sonra pencereden dışarı tırmanmayı deneyeceğim." Gevezelik etmiyordum, görünen buydu. Bunu anladığını umuyordum.

"Pazarlık yapma," dedi, "Eğer şimdi gitmezsen çişini epeyce bir süre tutmak zorunda kalacaksın."

Yanağımın iç kenarını ısırdım. "Tamam," dedim ve teslim olup arkamdan gelmesine izin verdim.

Tuvalete doğru peşimden yürüdü. Yıllardır, hatta buraya yapıldığından bu yana neredeyse bir kez bile temizlenmemiş bir tuvaletti. Kirli dört duvarın boyaları soyulmuş, küçücük penceresinin etrafında bir yanık izi oluşmuştu. Fırsatım olsaydı bile camdan geçemezdim. Tuvalet o kadar küçüktü ki, dışarıda yüzü kapıya dönük ve elleri önünde bağlı duran Victor'a uzanıp dokunabilirdim. Çılgın bir adamın önünde ilk kez çiş yapıyor değildim ama biraz utanmıştım. Şortumu ve külotumu indirdim, klozete oturdum. Tuvaletimi yaptıktan sonra biraz bekledim. Ne de olsa tuvalet kağıdı Amerikalıların kanıksadığı bir lükstü.

Elbiseme çekidüzen verirken, Victor'un omuzlarının gerginleştiğini fark ettim. Sonrasında içeri giren birinin sesini duydum.

Victor elini pantolonunun arkasına götürdü, tişörtünün altından silahını çekti, güçlü işaret parmağı tetiği çekmeye hazırdı.

"Ne oluyor?" diye korkuyla sordum; ellerim titriyordu.

Victor kapıyı azıcık aralayıp dışarı baktı. Boşta kalan elini arkasında havaya kaldırarak sessiz olmamı işaret etti.

Sonra başını bana doğru çevirip "Burada kal," diye fısıldadı. Benim soru sormama ya da karşı çıkmama fırsat vermeden gözden kayboldu ve beni yine bir tuvalete saklanır halde bıraktı. Ancak bu seferki tuvaletin beni uçuşan mermilerden koruyacak bir küveti yoktu ve bu yüzden iyice huzursuz olmuştum.

Korkularıma rağmen, neler olup bittiğine göz atmaktan kendimi alamadım, kapıya yaklaşıp yaslandım, tıpkı Victor'u yaptığı gibi kapıyı hafifçe aralayıp, dışarı baktım. Gergin ve düzensiz nefesim kapıyla yüzümün arasındaki daracık boşluğu kapladı. Dükkan sahibinin yaşlı ve dolgun ellerindeki süpürgeyle karşısında durduğu tezgâhı güç bela gördüm. Fakat ihtiyarın yüzünü göremiyordum. Victor'u da göremiyordum. Kaygıyla dolu birkaç dakika geçti, hâlâ silah sesi gelmiyordu. Bu iyiye işaretti. Görüş alanımdan birinin geçtiğini fark ettim, fakat bu Victor değildi. Ardından bir adam daha yürüyüp geçti.

Kapının arkasındaki pozisyonumdan dolayı çok da net anlayamadığım İspanyolca konuşmalar duyuyordum. Araba parçası gibi bir şeylerden bahsettiler ve birkaç saniye sonra dükkân sahibi elinde bir tane olduğunu söyledi ama parçayı getirmek için arka tarafa gitmek zorunda olduğunu belirtti. Victor hâlâ ortalıkta yoktu. Beni burada mı bırakmıştı? Bu düşünce beni garip bir biçimde korkuttu ve daha iyi görmek için kapıyı biraz daha araladım. Önce burada yalnız bırakıldığım için duyduğum ve yersiz addettiğim panik beni akıl sağlığımı sorgulamaya itti; ama sonra yerlisi olmadığım bir ülkenin en tehlikeli

bölgesinde yapayalnız bir kız olduğumu bir kez daha, iyice anladım. Victor'un bir katil ve benim de ya paranı ya canını oyununda koz olarak kullanıldığım gerçeği hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Beğensem de beğenmesem de, Victor benim sınırı geçinceye kadar tek koruyucumdu. *Ondan* acilen kurtulmam gerekse de,elimden geldiğince onun yanından ayrılmayacaktım.

6. BÖLÜM

Sarai

Sonunda iki adamın da yüzlerini görür gibi oldum; yüzleri bana aşina değildi, bu da içimi rahatlattı. Sadece buradan geçen kişiler olduğuna inanmaya başladım. İçim biraz daralmaya başladı. Kapının tamamını açıp çıkmaya karar verdim. Kendime gelmek için derin bir nefes aldım ve sıradan bir müşteri gibi tuvaletten çıktım.

Köşeyi döndüğümde Victor'un daha önceki gibi masamızda oturmuş, gazetesini okuduğunu gördüm.

Bana belli belirsiz bir bakış attı. Bu da onun memnuniyetsizliğini anlamama yeterli oldu.

"Hazır mısın?" diye İngilizce sordum ve durumdan memnun olmayan, burnu havada bir Amerikan kızı edasıyla, "Ben *kesinlikle* hazırım. "Tuvalet *iğrençti,*" diye ekledim.

Yeterince inandırıcı olduğumu umuyordum.

Victor ayağa kalktı, bu sefer bileğimden değil elimden tuttu, parmaklarını benim parmaklarıma kenetledi. Bu hareketi önce beni şaşırttı ama oyun oynadığını hemen anladım.

İki müşteri ve dükkân sahibi bana baktı, her nedense turist gibi davranmamın dikkatlerini dağıtmak yerine ilgilerini iyice üzerime çektiğini hissettim. Galiba bunun sebebi buralara yabancıların pek uğramamasıydı.

Victor hoşnutsuzlukla elimi sıktı.

Saniyeler sonra, takip edemediğim kadar hızlı bir hareketle müşterilerin ikisi de kafalarından vurulup tam önümde yere düştüler. Geriye Victor'un göğsüne doğru sendeledim. Boğuk silah seslerine karşı gecikmiş bir tepkiyle ellerimi kulaklarımı götürdüm. Victor elimi bıraktı, beni belimden kavradı, bir kolumdan yakalayıp, silahını diğer eline aldı.

Dükkânın yan tarafında bir kapının şiddetle kapandığını duydum ve Victor'u kendime siper edip başımı kaldırdım. Vücudundan destek alıp camsız pencereden dışarı baktım, dükkân sahibinin meçhul bir yere doğru koştuğun gördüm. Victor beni yan tarafa savurdu, pencereden adama doğru nişan aldı. Tek bir silah atışı adamın fazla uzaklaşamadan yere yığılmasına neden olmuştu ve rüzgârın taşıdığı tozlar adamın etrafında uçuştu.

İki cesedin üzerinden geçip, Victor'a doğru yürüdüm, dükkândan dışarı çıktım. Kalbim düzensiz bir hızla çarpıyordu.

"*Bunu* neden yaptın!?"

Beni tekrar kolumdan yakaladı ve geriye, cesetlerin olduğu yere sürükledi. Elimi çekip kurtulmak istedim ama bileğimi çok sıkı kavramıştı.

"Kendi halindeydiler," dedim. Çok öfkelenmiştim. Gözyaşlarım genzimi geçip boğazımı yakıyordu."Ya dükkân sahibi... Neden... onu öldürdün?!"

Cesetlerden birinin yanında durduk, Victor bileğimi bıraktı ve cesedin yanına çömeldi. Adamın pantolonunun cebine uzandı, bir tomar Meksika parası çıkardı. Faturaları inceledi, dikkate değer bir şey bulamadı. Ölen adamın diğer ceplerini de karıştırdı, paraları çıkarıp attı ve kemerinin arkasına gizlenmiş bir silah buldu. Sıra dışı bir şey yoktu. Diğer cesede de aynı şeyleri yaptı. Bulduğu ve cebine attığı bir dizi anahtar dışında hiçbir şey yoktu.

"Ne arıyorsun?"

"Sana dediğim gibi tuvalette kalmalıydın."

Amerikalı'nın beni suçlayan ses tonuna şaşırdım. Belli belirsiz bir şekilde söylemişti ama böyle duygusal tavırlar gösteren biri hiç değildi.

"Javier'in adamları değildi," diye itiraz ettim, "Adamlarının her birini hatırlayacak kadar uzun zaman orada kaldım."

Victor ayağa kalktı, gözüme eskisinden daha uzun göründü. Fakat bu sadece ondan korkuyor oluşumun gözlerimde yarattığı bir hileden ibaretti, bunu biliyordum.

"*Gördüğün* adamları elbette hatırlarsın," dedi Amerikalı, "Eğer Javier'in adamlarının orada gördüklerinden ibaret olduğunu sanıyorsan, sen bir budalasın."

İç çektim. "Araba parçalarından bahsediyorlardı. Belki de arabaları bozulmuştu. Onları konuşurken duydum," dedim.

"Şifreli konuştuklarını duydun," diye beni düzeltti, "Adam dükkân sahibinden şuradaki kamyona uygun olmayan bir parça istedi." Amerikalı kapının önünde park etmiş diğer kamyona doğru baktı. "Dükkân sahibi adamın sorduğu parçanın elinde olduğunu söylediğinde onlara senin burada olduğunu ima ediyordu,"

Kendimi aptal gibi hissediyordum. Ancak bunu göstermemeye çalışarak, "O halde niçin bir şey yapmadılar?"

Amerikalı umursamaz bir tavırla başını salladı.

"Bizi izliyorlardı," dedi, "Belki de bizi oyalamaya çalışıp buraya bir sürü adam yığacaklardı. Haydi gel. Gitmeliyiz."

Yeterince hızlı bir şekilde onu takip edemediğimden elimi tutup beni dışarı çıkardı, dükkânın önüne park etmiş daha iyi durumdaki kamyona doğru ilerledik. Bu da bir hurda yığınından farklı değildi ama dükkân sahibinin paslı Ford'undan daha yeniydi.

Amerikalı yolcu tarafının kapısını açtı.

"Bin," diye emretti.

Kafam karışmıştı, ona öylece baktım, sonra beni birden havaya kaldırıp arabanın içine zorla bindirdi. Onunla bu konuda kavga etmeye cesaretim olmadığı gibi, bunun için harcayacak zamanımız da yoktu. Buradan hemen ayrılmamız gerektiğini biliyordum. Victor silahını ve çantasını arabasından alıp, ikimizin arasına sıkıştırana kadar bekledim. Koltuğa geçip arabanın ağır metal kapısını çarparak kapattı.

"Tam olarak ne yapacağız?"

Doğru anahtarı buldu ve ilk denemesinde motor büyük bir gürültüyle çalıştı. Direksiyonun yanındaki vites kolunu tuttu, kamyonu vitese taktı, dükkânın önünü kaplayan harap haldeki ahşap brandayı sıyırıp geçen geniş bir manevrayla hızla yola çıktı.

"Araba bizi ifşa edebilirdi," dedi Amerikalı, "Bir an önce kurtulmalıydım ama buralarda elli kilometre gitmeden bozulmayacak araba bulmak şans işi."

"Neden buralarda böyle bir araba kullandığı başından beri merak etmiştim zaten," dedim.

"O zaman hedef değildim."

"Fakat şimdi benim yüzümden hedefsin."

Arabanın yan aynasına baktım, kamyonun kaldırdığı toz bulutunu bir süre izledim. Kıraç arazinin üzerinde hızla yol alıyorduk. Kamyon asfalt kaplı ana yola ulaşana kadar sallanarak, çukurların üzerinden atlayıp sağa sola sendeleyerek ilerledi.

"Victor?" dedim. Ona ismiyle hitap ederek. Damarına basmışım gibi bana sert bir bakış attı.

Düşündüğümü söylememeye karar verdim. Çünkü daha önce de aynı şeyi söylemiştim ve bu hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Uzaklara baktım ve onun da gözlerini üzerimden çektiğini hissettim.

"Önemli değil" dedim.

Yeni plana bağlı kal Sarai, diye içimden geçirdim. Onun düşüncelerimi duymuş olabileceğinden endişelendiğimde ise kendimi oldukça tuhaf hissettim.

Sınırı geçene kadar bekleyecek, sonra da ondan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Mecbur kalırsam onu öldürmeyi bile göze almıştım.

* * *

İki saat sonra sınır devriyesiyle sorun yaşamadan sınırı geçip Arizona'ya girdik. Victor koltuğun üzerinde ikimizin arasında duran iki silindir çantaya ve şüphe çeken diğer valizi açık seçik gören sınır devriye komiseriyle konuştu. Birbirlerine İspanyolca bir şeyler söylediler ama söylediklerinin çok azını anladım. Köy bakkalındaki adamların konuşmaları gibi bu konuşmanın da şifreli olduğunu düşündüm.

Ne çantanın ne valizin hatta ne de kamyonun kontrolü yapıldı. Sebebini fazla umursamadım. Eğer Victor sınır devriye komiseriyle bizim Birleşik Devler sınırından kolayca geçmemizi sağlayacak şekilde bir iletişim kurmuşsa benim için fark etmezdi. Bunu yaptığı gayet açıktı. Fakat umursamıyordum. Önemsediğim tek şey bir sonraki hamlemdi.

Dokuz yılın ardından doğduğum topraklarda olmamın rahatlığını ve kaygısını içimde tutmakta zorlanıyordum. Şu an bulunduğumuz ana yolda, saatte seksen kilometre hızla gittiğimiz bu kamyonun kapısını açıp, yara bere ve kan içinde kalma pahasına dışarıya, çöl benzeri topraklara, özgürlüğüme, atlamak istiyordum. Fakat yapamazdım. Kısa bir süre daha, en azından saklanabileceğim herhangi bir yerde durduğumuz ana kadar beklemeliydim. Bir şehir olabilirdi ama dağ başındaki benzinliğin bana hiçbir faydası olmazdı. Eğer kaçabilecek kadar şansım

varsa, gidebileceğim tek yer göz alabildiğine uzanan bomboş bir araziydi.

Sonumun dükkân sahibi gibi olmasını, sırtımda bir mermiyle yüzükoyun çamurun içinde yatmayı istemiyordum.

Sonunda ufukta ışık kümeleri ve binalar gördüm. Sıra dağların muazzam büyüklüğü altında cüce gibi kalmışlardı. Kısa bir süre sonra Arizona, Douglas'ta beş yıldızlı bir otelin arkasındaki açık otoparkta durduk.

Victor ön koltuktaki çantalarını alırken, kamyondan dışarı çıktım ve kapıyı kapadım. Amerikalı peşimden gelirken etrafı gözden geçirdim ve kaçıp saklanabileceğim bir yer aradım. Gidebileceğim tek yol, binaların olduğu caddenin karşı tarafmdaydı.

Gizlice Victor'a baktım, silindir çantaları omzuna asmasını fırsat bilip caddeye koştum. Hafif akan trafikte, arabaların arasından diğer tarafa geçmeyi başardım, süratle koşup kemerli pencereli küçük binaların önünden tüm gücümle koştum. Ben koşarken topuklarımın altına vuran parmak arası terliklerim şaklıyordu. Ayağım kaldırıma çarpıp terliklerim ayağımda ters döndüğünde nerdeyse düşecektim. Fakat zor da olsa dengemi sağladım. Sonra Victor'un gelip gelmediğini anlamak için arkama baktım. Onun küçük bir insan kalabalığını geçerek bana doğru koştuğunu gördüm. Ayaklarıma var gücümle yüklenip koşmaya devam ettim. Nefessiz kalmıştım, vücudumu zorlayarak park etmiş bir sıra aracın arasından geçtim, birkaç binayı daha arkamda bıraktım. Omzunda çantasıyla önümde yürüyen bir kadın gördüm.

"Bayan! Lütfen bana yardım edin!" diye bağırdım.

Yaklaştığımda bana baktı. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Lütfen, yardım edin! Polisi arayın."

Victor sağ tarafımda belirdi. Tam arkamda durmak yerine en yakınımdaki binanın diğer tarafına dolaştı. Nerede olduğunu gizlemek için binanın yanında durdu. Onu görebiliyordum. Elinde aşağı doğru tutup bacağına dayadığı silahını fark ettim.

"Ne oldu! İyi misiniz?" diye sordu kadın. El çantasını koltuğunun altında sımsıkı tutuyordu. Muhtemelen çantasını çalacağımı düşünmüştü.

Gözlerim ikisinin arasında gitti geldi. Kadın bir ara nereye baktığımı görmek için soluna döndü ama Victor gölgelerin içinde saklanıyordu.

Neden hareket etmediğini biliyordum. Neden elindeki silahını pantolonunun arkasına gizlediğini biliyordum. Bu kadının yaşaması ya da ölmesi tamamen bana bağlıydı.

"Hanımefendi ?" dedi, kadın endişeli görünüyordu fakat benim gibi o da çekiniyordu. "Polisi aramamı ister misiniz ?"

Nefesimi düzenlemek için elimi göğsüme bastırdım ama artık göğsümün inip kalkmadığını, nefes alamadığımı hissettim. Victor'un bu kadını benim yüzümden öldüreceği düşüncesi...

Kadın elini çantasının içine attı ve cep telefonunu çıkardı.

Victor silahını biraz kaldırdı.

"Hayır!" diye haykırdım. Kadın yüzüklü elindeki telefonuyla birden durdu.

Kadına doğru başımı çılgın gibi salladım. "Özür dilerim sizi birine benzettim," dedim.

Kadın inanmış gibi durmuyordu. Gözlerini kısarak bana baktı.

Küçük yapmacık bir gülüş attım. "Gerçekten çok üzgünüm. Arkadaşlarım ve ben... boş ver. Gitmeliyim," dedim. Geri dönüp geldiğim yöne hafifçe koşmaya başladım. Kadın şaşkın bir halde arkamdan bakakaldı.

Dakikalar sonra, kamyonun karşısında kollarımı göğsümde kavuşturup bekledim. İki kişi yürüyerek yanımdan geçti, hatta biri başıyla selam verip yüzüme güldü. Fakat onlardan yardım istemedim. Bunu göze alamazdım.

Victor sabah yürüyüşünden dönüyormuş gibi rahat hareketlerle geldi. Sürücü koltuğunun bulunduğu taraftaki kapıyı açtı ve silindir çantaları omzuna astı. Sırtım ona dönüktü. Arabanın diğer tarafından bakışlarını üzerime diktiğini hissettim.

Sakin bir sesle, "Sen eli kanlı bir katilsin," dedim ve gergin parmak uçlarımı karın kaslarıma bastırdım.

"Haydi, içeriye gir," dedi. Sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi "Eğer tekrar kaçmaya ya da başka bir şey yapmaya kalkışırsan, *kaçmana yardım eden arkadaşının* ismini onlara vereceğimden emin olabilirsin. Neydi onun adı? Lydia mıydı?"

Kamyonun kapısı sertçe kapandı. Felç olmuş gibi kalakaldım.

Otele kadar gönüllü bir şekilde onu takip ettim.

Otelin cam tavanlı oldukça geniş bir lobisi vardı. Duvarlarında güzel tablolar asılıydı. Mermer merdivenlerin üzerindeki asma kat boyunca metrelerce uzunlukta cam mozaik süslemeler uzanıyordu. Büyük tavan, mermer kolonlarla desteklenmişti. İçeri bakıldığında, bu bina küçük ve etrafı tozdan geçilmeyen bir kasabaya hiç de uygun görünmüyordu. Victor giriş işlemlerini tamamladıktan sonra beni merdivenlerden yukarı çıkardı. Etrafa olan ilgim Victor'un sesiyle azaldı.

"İstersen duş alabilirsin," dedi.

Silindir çantalardan birini yatakların arasındaki boşluğa, diğerini de kasabaya bakan pencerenin yanındaki masanın üzerine koydu. İçinde silah olduğunu tahmin ettiğim parlak bavulunu kapıya yakın taraftaki iki kişilik yatağın ayakucuna koydu.

İki kolunu da kaldırıp pencerenin perdelerini tamamen açtı. Dışarıda hava kararıyordu. Birkaç sokak lambasının soluk ışıklarını gördüm.

"Victor," diye başlamıştım ki sözümü kesti.

"Beni ismimle çağırmamanı tercih ederim," dedi.

"Neden ? Senin ismin Victor değil mi? Sana nasıl seslenmemi istersin?"

"Önemli değil," dedi, "Kalk da duşunu al." Masaya oturdu, kapalı olan çantasının fermuarını açtı.

"Bak," dedim, yatağın etrafından dolaşıp ona doğru yürüdüm. "Korkuyorum. Beni korkutuyorsun. Numara yapmıyorum. Bana olacaklardan ödüm patlıyor."

Bana bakmaya tenezzül dahi etmeden, "Korkunu tuhaf bir şekilde gösteriyorsun," dedi. Dizüstü bilgisayardan

daha küçük bir dijital cihaz çıkardı. "Bence geçirdiğin travmanın seni gereğinden fazla uyuşturmasına izin vermişsin," dedi. Cihazı masanın üzerine koydu ve sonra silindir çantasını yere, ayaklarının yanına bıraktı.

Yutkundum ve elimle çenemi ovuşturdum. "Belki. Sana isminle hitap etmemin bununla ne alakası var?" dedim. Beni suçladığı şeyde tamamen haklıydı ama yaşadığım zorluklar da onu hiç ilgilendirmezdi. Bana yardım etme niyetinde olmadığı sürece bu davranışı ince bir düşünceden öteye geçmezdi. "Beni niye düşünüyorsun ki?" diye sordum.

"Düşündüğümü söylemedim ki." diye yanıtladı sorumu.

"O zaman beni sorgulama," diye kestirip attım.

Benimle konuşurken bir kez bile suratıma bakmaması beni sinirlendiriyordu. Bundan öte, yüzüme bakmaya değmezmiş gibi davranması beni iyice çileden çıkarıyordu. Öfkelendiğimde her zaman ağlamak huyumdu. Kendimi bildim bileli böyleydim. Bu huyumu hiç sevmiyordum. Böyle bir durumda bağırmaz veya küfretmez, eşyalara ya da insanlara vurmazdım. Sadece ağlardım. Hem de her zaman...

Gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca yüzümü ondan yana çevirip hızla tuvalete yürüdüm. Fakat aniden durdum, dönüp bir kez daha ona baktım. Öfkeden iki yanda duran ellerimin avuç içlerine tırnaklarımı geçirmiştim. Çaresiz saldırımı gözyaşlarım yerine kelimelerle gösterdim ve sadece "Canın cehenneme!" diyebildim.

7. BÖLÜM

Sarai

Sıcak bir duş almayalı sanki yıllar olmuştu. Çiftlik evinde de ara sıra duş alırdım, bu konforun sağlandığı tek kızdım, ama asla şimdiki gibi değildi. Oradaki duşların en iyisi ılık suyla alınandı. Su hiçbir zaman sırtımı yakacak kadar sıcak olmazdı. Başlangıçta bile soğuk suyu açmadım, dayanabileceğim kadar sıcak bir suyun altında durmanın tadını çıkardım. Kapının önünde beni neyin beklediğini düşünmeden sonsuza dek burada kalmak istiyordum. Fakat gerçek galebe çaldı ve sadece bu gerçeği düşündüm. Küvetin içinde oturdum, dizlerimi çeneme çekip kollarımı gevşek bir biçimde dizlerime doladım, kendimi başımdan aşağı akan suya bıraktım.

Lydia aklımdan çıkmıyordu. Onu çok merak ediyordum. Belki de benim yüzümden Izel'den her zamankinden daha fazla şiddet görüyordu. Izel'in bunu yaptığını adım gibi biliyordum. Onu durdurmak için elimden bir şey gelmemesine karşın, Lydia'ya bunu bitireceğime söz vermiştim. Bu işkencenin sonsuza kadar sürmesine izin vermeyecektim.

Eğer kaçacağımı onun bildiğini öğrenirlerse...

Yaklaşık bir saat sonra sıcak su soğumaya başladı ve duştan çıktım. Tuvaletin arkasında katlı duran havluya saçlarımı sardım. Keşke elbiselerim, hiç değilse iç çamaşırım temiz olsaydı. İçi giysilerimle dolu yastık kılıfım da Victor'un geride bıraktığımız arabasının arkasında kalmıştı. Kirli şortumu iç çamaşırımın üzerine çektim, sonra açık mavi kolsuz yeleğimi de çıplak göğüslerimin üzerine giydim. Javier sutyen giymeme asla izin vermezdi.

Bavulun olduğu yatağa doğru yürüdüm. Ben otururken Victor başını kaldırdı ve bakışlarımı yakaladı. Bir şey söylemedi ama davranışlarında değişiklik olduğunu hissettim. Onun bu alışılmadık tavrı beni bir an için tedirgin etti. Fakat benim net bir şekilde fark ettiğimden emin olduğunu bildiğim bu sessiz bakışı, ciddi anlamda dikkatimi çekmişti. Sanki... kederle doluydu.

"Bana annenden bahset," dedi.

Oturduğu sandalyeden yüzünü bana doğru çevirdi. Bütün dikkatini bana verdi. Kollarını koltuğun kolçaklarına boylu boyunca uzattı ve parmaklarını kolçakların ucundan sarkıttı. Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerinin hemen altına kadar kıvırmıştı.

Sorduğu soru aklımı iyice karışmıştı. Odanın karşısındaki Victor'a dik ve boş gözlerle baktım.

"Neden?" diye sordum. Niyetinden emin olmak istiyordum. Yatağın kenarında oturmaya devam ettim. Başımdaki havluyla saçlarımı kurulamaya çalıştım. Fakat bunların hepsi bir oyalanmaydı; bütün dikkatimi bilinçli olarak Victor'a ve onunun hareketlerine vermiştim.

Sorduğum sorunun üzerinde durmadı. Fikrini değiştirip tekrar umursamaz davranma ihtimaline karşılık çok beklemeden bir kez daha sordum.

"Neyi bilmek istiyorsun?"

Saçlarımın bir kısmını son bir kez daha silip havluyu yere attım.

Victor başını hafifçe yana eğdi, sonra ellerini birbirine kenetledi. Dirsekleri hâlâ koltuğun kolçaklarında dayalı vaziyette duruyordu.

"Annen Javier'le nasıl tanıştı?"

Düşüncelerim bir an geçmişe gitti. "Bilmiyorum," dedim, "Yani bence uyuşturucu ve fuhuşla kesin bir alakası vardı. Tanıştığı diğer adamları nasıl eve getirdiyse Javier'le de öyle olmuştur. Annemle ben fazla konuşmazdık."

Düşünceli bir ifadeyle başını diğer yana çevirdi. Beklediği neydi? Onu bir süre dikkatle seyrettim, annemle neden ilgilendiğini anlamaya çalıştım. Sonra da söyleyebildiğim her şeyi ona söylemeye karar verdim. Bunun sebebi belki de uzun zamandan beri birinin beni dinlemesine duyduğum ihtiyaçtı. Lydia ve diğer kızlar kaçırılmaları ve çiftlik evinde yaşadıkları kötü tecrübeler yüzünden o kadar büyük bir travma geçiriyorlardı ki, onlara güvenemiyordum. Onların yaşamları benimkinden çok daha kaotik ve çok ama çok daha korkunçtu. Onlar dövülür, tecavüze uğrar, ruhsal ve duygusal eziyete maruz bırakılırken önemsiz problemlerimi onlara yansıtamazdım.

Onlara kıyasla ben cennetteydim.

Geçmişin gölgelerini zihnimden uzaklaştırıp Victor'a baktım.

"Javier'i ilk gördüğümde, onun annemin eve getirdiği diğer erkeklerden farklı olduğunu anlamıştım. Çok güçlüydü. Gururlu bir tavırla yürüyordu. Korkusuzdu. Kendinden emindi. Diğer adamlar pisliğin tekiydiler. İğrenç ve zavallıydılar."

"Javier değil miydi?" diye sordu.

Kafam karışmıştı, karşı duvara baktım, "İğrençti çünkü annemi kullanıyordu, ama zavallı olamayacak kadar profesyoneldi," dedim.

"Profesyonel mi?" Bana biraz tuhaf baktı.

"Evet," dedim ve başımla da onayladım. "Dediğim gibi çok güçlüydü. O sıralarda onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlamamıştım, sadece farklı biri olduğunu düşünüyordum. On iki yaşıma geldiğimde, anneme ve onun kendi başına açtığı işlere endişelenmeyi bıraktım. Zaten her şeye alışmıştım. O her zaman bir şekilde üstesinde gelmeyi başarırdı. Uyuşturucu bağımlılığına veya zaman zaman şiddet görmesine rağmen polisi hiç aramazdı. Her şeyden korkardı. Galiba bu yüzden annemin *güvenilir* olduğuna en az kendisi kadar inanmaya başlamıştım," dedim. Tekrar duvara baktım, iki elim yan tarafımda, yatağın uçlarına bastırıyordum. Vücudumun omuzlarımdan aşağısı uyuşmuştu. "Fakat Javier'i gördüğümde annemden tekrar korkmaya başladım. Kendim için korkuyordum," dedim.

Victor'un gözlerine baktım ve konuşmaya devam ettim: "Beni gördüğü an hayatımın bittiğini anlamıştım. Nasıl ya da neden bilmiyordum ama bunu anlamıştım. Bana bakışından anlamıştım..."

Gözlerimi yerdeki halıya diktim.

"Neden bana böyle gereksiz şeyler soruyorsun?" Tekrar dönüp ona baktım, "Tüm bu olanlarla neden ilgileniyorsun?"

Yanındaki masanın üzerinde duran dijital tablete göz attığını fark ettim. Tablete ben de kısa bir bakış attım. Cihazın içindeki kayıtlı sırları merak ediyordum. Victor masadan kalktı, bana doğru gelişini gözlerimle takip ettim.

"Arkanı dön," dedi. Başımda dikiliyordu.

Onun yüzünü görecek kadar başımı arkaya çevirdim; çok yakınımdaydı, beni sıkıştırıyordu ve çok ürkütücüydü. "Ne?" dedim. Kafam karışmış, kendimi kötü hissetmeye başlamıştım.

Yatakların arasında duran silindir çantasına uzandı. İçinden Izel'i sandalyeye bağlamak için kullandığım ip gibi başka bir ip çıkardı.

"Arkanı dön," diye tekrarladı.

Telaşla başımı salladım. "Hayır," dedim. Yatağın karşına geriye kaçtım.

Beni belimden yakaladı ve karnımın üzerine çevirdi.

"Biraz uyumalıyım," dedi. Dirseğini dikkatlice sırtımın ortasına bastırdı "Sen de öyle yapmalısın. Üzgünüm."

"Beni bağlama! Lütfen!" diye yalvardım. Kurtulmak için direndim, boştaki eliyle beni bileğimden yakalayıp ellerimi tekrar arkamda birleştirdi. Debelenip onu tekmelemeye çalıştım, fakat çok güçlüydü. Kendimi aslanın pençeleri altındaki çaresiz bir geyik gibi hissediyordum. "Üzgün müsün? O zaman bunu yapma! Lütfen, Victor!"

Belime bastırdığı bileklerimi kavradı, sert bir şekilde sıktı. Bunun debelenmemden değil, ona adıyla hitap etmemden kaynaklandığını düşünmekten kendimi alamadım. Yüzümün bir yanı yatağa gömülmüş haldeyken, bileklerimin etrafına sarılan ipleri ve Victor'un sıkıca attığı düğümleri hissediyordum. Durumdan memnun vaziyette ayağa kalktı. Sonra aynı şekilde ayak bileklerimi yakaladı. Ayağımın birini kurtarıp midesine bir tekme atabildim. Fakat bu onu durdurmaya yetmedi. Bana sadece baktı, ikinci hareketimde ayağımı yakaladı ve bir eliyle ayak bileklerimi birbirine bağladı.

Gözlerimden yaşlar akıyordu ve mücadele etmeyi bıraktım.

Yüzüm duvara dönük gelecek şekilde beni dikkatlice çevirdi. Sırtım onun uyuyacağı yatağa dönüktü. Bütün gece onu göremeden arkamdaki varlığını hissetme düşüncesi sinirimi iyiden iyiye bozdu.

Yatakların arasındaki lamba kapandı ve içerisi kısmi bir karanlığa gömüldü. Vakti henüz erkendi, güneş yeni yeni batıyordu ama ben sanki sabahın ikisiymiş gibi yorgundum.

Çarşafın altında sessizce bir süre ağladım. Annemi ve Victor'un beni hatırlamaya zorladığı annemle ilgili şeyleri düşündüm. Lydia ve benden iki treyler ötede yaşayan Bayan Gregory aklıma geldi. Onlar benim sahip olduğum tek gerçek ailemdi.

Kollarım içinde bulunduğu rahatsız pozisyondan dolayı acımaya başlamıştı. Beceriksiz bir hareketle vücudumu diğer yana çevirdim. Karanlığın içinden yatağın diğer tarafında yatan Victor'a baktım. Yan tarafına yatmıştı

ve yüzü bana dönüktü. Giysileri hâlâ üzerindeydi. Sadece ayakkabılarını çıkarmış olduğunu fark ettim. İnce siyah çorapları ise ayaklarındaydı. Acaba hâlâ uyanık mıydı?

"Victor?"

"Uyu hadi," dedi. Bunu söylerken hiçbir hareket yapmamıştı.

"Beni Javier'e geri götürdüğünde, hiç değilse bana bir silah verir misin?"

Aramızda uzun bir sessizlik oldu.

Sessizliği bozup "Yapacak mısın?" diye tekrar sordum. "Bu mücadele etmem için bana bir şans verir. Javier'i öldürebilirim ya da bunu denediğimi bilerek ölürüm," dedim.

Victor'un omuzları derin bir nefes almış gibi yavaşça kalktı ve tekrar indi.

"Bunu düşüneceğim. Hadi şimdi uyu."

8. BÖLÜM

Victor

Sabah saat 03:42'de uyandım. 9 mm'lik silahımın namlusuna baktım.

Kız, "Şifresi ne?" diye sordu.

Aradaki mesafeyi korumaya özen gösteriyordu. Etkileyiciydi.

Ipad'imin durduğu masayı başıyla işaret etti. Biraz sert biçimde tekrar sordu. "Şifre?"

Hiç hareket etmedim. Cesur olabilirdi ama hâlâ huzursuz görünüyordu ve eğer kazara beni vurursa bu talihsizlik olurdu.

"Büyük harfle F, 6, 8, küçük harfle k, 3, 0, 0, 5, büyük harfle L, büyük harfle P, küçük harfle w, 6" Ateşe etmesine fırsat kalmadan silahını rahatlıkla elinden alabilirdim. Fakat buna hazır değildim. Henüz.

Ona söylediğim her karakteri kelimesi kelimesine hatırlamaya çalıştı. Sormasına fırsat vermeden tekrarladım ama bu jestim bile belli ki kafasını karıştırmıştı.

Dikkatlice yataktan sırtımı kaldırdım. Silahını sıkıca kavramıştı. Eğer tetiği çekmiş olursa sadece elmacık

kemiğimden vurabilirdi. Kurşun çenemden geçebilir, tipim kayabilirdi. Ancak yine de hayatta kalabilirdim.

O bilgisayarda nelerin olduğunu görmek istemezsin," dedim.

"Demek itiraf ediyorsun," dedi, "Bir şeyler oldu. Ben duştayken bir şey buldun."

Şimdi ayakta duruyordum. Hâlâ ateş etmemişti. Onun peşine düşmediğim sürece beni vurmayacaktı ama bundan çok etkilenmemiştim. Kızın yerinde ben olsaydım, şimdiye kadar çoktan kafama sıkmıştım.

Başımı sallayıp onayladım. Bu kadarını bile anlamış olmasına biraz şaşırmıştım. Annesiyle ilgili sorular sormamam gerekirdi. Akıllı bir kızdı ama kendini hayatta tutamayacak kadar sempatik ve insancıldı.

Sağ elindeki silahı bıraktı ve gözlerini üzerime dikti, geriye üç dört adım attı ve iPad'in yanında durdu. Benimle iPad arasında gözleri gitti geldi. Her bir saniye şifreyi yazmak için yeterince uzun bir zamandı. Tam bir dakika sonra bir şey bulamamanın hayal kırıklığıyla silahı iPad'e doğrulttu ve duvara yakın duran masadan biraz uzaklaştı.

"O her neyse, *sen* göster," dedi kız.

Her iki eliyle de silahı tutuyor ve elleri titriyordu.

"Son kez söylüyorum, görmek bile istemezsin."

"Göster!"

Ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Dudağının sağ tarafının titrediğini fark ettim. Muhtemelen midesi bulanıyordu, sinirleri allak bullak olmuştu

Onu bağladığım yerde duran iplere göz attım. İpler kesilmemişti. Kızın küçük elleri ve bilekleri vardı. Kendini o düğümlerden kurtarmak için yaptığı çalışma oldukça ustalık gerektirirdi. Yatakların arasında duran saate baktım. Belli ki, bunu başarmak epey zamanını almıştı.

"Çabuk!"

Ağlamaktan kızaran gözler, gözyaşlarının nemiyle parlıyordu.

Ipad'i masada kendime doğru çevirdim. Parmaklarımı kullanıp e-posta hesabımı, ardından da dün gece habercimden gelen ve içinde bir dosyanın bulunduğu mesajı açtım.

Fleischer bir gece önceki canlı bağlantıda, "Ne yaptın?" dedi, "Kız anlaşmada yoktu." Alman aksanı İngilizcesini bozuyordu.

"Guzmán'ın kızı oradaydı," dedim, "Eve girmeden önce gördüm." On beş dakika sonra, kızın hâlâ duş aldığı banyoya doğru bir kez baktım. "Javier Ruiz'in ameliyatı iyi geçmiş."

"Aynı kızı gördüğünden emin misin?"

Fleischer'in bana güvenmemesine alındım, yıllarca birlikte çalışmamıza ve değerlendirmelerimde hiç hataya düşmemiş olmama rağmen hâlâ bulgularımı sorguluyordu.

Sakin bir dille, "Aynı kızdı," diyerek onayladım. "Benden istendiği gibi Javier' kabul ettiği paranın yarısını aldım."

"Öbür kızla ilgili olayı nasıl hallettin?"

"Evden kaçıp benim arabamda saklanmış."

"Orada olduğunu bilmiyor muydun?" Şaşırmış görünüyordu.

"Evet, biliyordum," diye onayladım.

"Nedenini açıkla o zaman..."

"Fleischer sen benim patronum değilsin, bunu unutma."

Fleischer gururla yutkundu, karşımda ezildiğine rağmen kendinden emin görünmek için çenesini kaldırdı.

"Javier, Guzmán'ı öldürmen için ne teklif etti?" diye sordu.

"Guzmán'ın Javier ve Izel'in öldürülmesi ve kızının sağ salim geri getirilmesi için teklif ettiği paranın kuruşu bile etmez," dedim ve "Ben oradayken kontratı tamamlayabilirdim," diye ekledim.

"Evet," dedi Fleischer, "Fakat o iş de planda yoktu, tıpkı senin firari kızı yanında tutman gibi."

"Kız işimize yarayacak."

Fleischer, kaybettiği güvenini tekrar kazanıp "Henüz bunu kanıtlamadı ama," dedi "Her şey değişti. Plan, Kontrat. Sana gelen talimatlar."

"Yeni talimatlar nedir?" diye sordum.

"Vonnegut henüz bir şey söylemedi," dedi. "Benden haber bekliyor. Sana vereceğim talimatlar şimdi senden alacağım bilgiye bağlı."

Fleischer ve ben göz göze geldik. İkimiz de aynı düşünceleri paylaşıyorduk:Sen kardeşimsin ve mesleğimiz ya da bize verilen emirler ne olursa olsun sana asla ihanet etmem.

Aynı babanın çocukları olduğumuzu ikimizden başka hiç kimse bilmiyordu. Fakat ikimiz de henüz bir çocukken Birlik bizi devşirdiğinden beri birbirimizden ayrıydık. Birlik'te uzun yıllar kanatlarının altında yaşayan ve ilk adı Niklas olan Fleischer'ın aynı kandan olduğumuzu unutması gayet kolaydı.

Niklas'ın patronumuz Vonnegut'a ona söylemesini istediğim her şeyi ileteceğini bilerek başımı salladım.

Kardeşimle aramızdaki ilişkiyi sürdürmek için ondan daha önce benden hiç istemediği bir bilgiyi ona verdim.

"Kız işimize yarayacak Niklas," dedim. Ona ilk ismiyle hitap ederek bir ateşkes teklif etmiş oldum. Ardından, "Javier'in kendisi hakkında bilmemizi istediğinden çok daha fazlasını kız biliyor," diye ekledim.

Niklas niyetimi anladığını başını sallayarak gösterdi.

"Yani, kızı Guzmán'ın kızıyla takas etmek için kullanabiliriz," dedi.

"Eğer iş o raddeye varırsa, evet. Vonnegut'a bunun benim kontrolümde olduğunu söyle. Fakat onun tercihi ettiği talimat her ne olursa onu da bekleyeceğim,"

Niklas, "Ona söylerim," diyerek kabul etti.

Sonra Javier'in Vonnegut'a gönderdiği ve habercim Fleischer'in bana ulaştırma talimatı aldığı videoyu izlemek için oynat butonuna bastım.

Tam düşündüğüm gibiydi. Javier kızın arkadaşı Lydia'yı arabulucu pozisyonunda tutuyordu. Javier kızın bunu görüp kendisini bırakmasını ya da beni onu geri götürmem için ikna etmesini, aksi takdirde Lydia'nın öleceğini bilmemizi istiyordu. Karşımdaki videoda görüntü açıldığında bu Meksikalı uyuşturucu baronunun Birlik'in düşündüğünden çok daha gaddar biri olduğunu anladım.

Duşun sesinin kesildiğini duydum ve parmaklarımı ekranın üzerinde gezdirip hem videoyu hem de iPad'i kapattım.

Kız perişan olacak, tutarsız davranmaya başlayacaktı.

Fakat bunu kendi lehime de kullanabilirim.

Kaydedilmiş videonun görüntülerini izlemesi için iPad'i kıza doğru çevirdim. Kız birkaç saniye yere baktı, elinde sıkı sıkı tuttuğu silah titriyordu, sonra hareket edebileceğimi düşünerek korkuyla tekrar bana baktı. Fakat arkadaşı Lydia'yı gördüğünde, elindeki avantajı unutup bütün dikkatini videoya verdi. Bu fırsatı kullanmadım. Ellerimi pantolonumun ceplerine atıp sadece izlediği videonun karşısında dehşetle büyüyen gözlerini izledim.

Javier bir sandalyede bağladığı Lydia'nın etrafında geziniyordu. Ağzına kırmızı bir bandana sıkıştırılmıştı. Gözyaşları ve ter suratında birbirine karışmıştı. Sol gözü morarmış ve şişmişti. Burnunun bir tarafından kan sızıyordu.

Javier kameraya bakarak "Sana gelince, Sarai, otuz altı saat içinde buraya dönmeni istiyorum" dedi. Izel , Lydia'nın saçlarını eline dolamış yanında duruyordu. Kız, titreyen dudaklarını eliyle kapattı; birkaç dakikadır silahın namlusu bana bakmıyordu. Javier, "Eğer ölürse bu senin yüzünden olacak," dedi.

Izel yumruğunu kaldırıp Lydia'nın kan revan içindeki yüzüne savurdu. Lydia'nın sandalyeye bağlı vücudu geriye doğru savruldu ve gözlerinden yaşlar aktı. Alt dudağı da patlamıştı ve kanıyordu.

Kız silahı yere düşürdü ve iPad'e yaklaştı masadaki cihazı elinin tersiyle itti. Sonra yere, dizlerinin üzerine yere çöktü. Ellerini yüzüne kapatıp hıçkırarak ağladı.

Yatağın kenarına oturdum. Silahı yerde, kızı da çaresizliğiyle baş başa bıraktım.

9. BÖLÜM

Sarai

Net göremiyordum. Akıttığım gözyaşlarım, gözlerimin önündeki bulanıklık, öfke, nefret ve canımın yanması yüzünden sinir sistemim altüst olmuştu. Yere uzandım ve yüzümü halının üzerine bastırdım.

Lydia olmaz... Herkes olur ama o olmaz. O masum ve narin. Buna asla dayanamaz. Benim gibi değil...

Silahı tutmadığımı fark etmem uzun zamanımı aldı. Artık kontrol bende değildi. Anlık bir zayıflık göstermiş, arkadaşımın acısıyla gücümü kaybedip şoka girmiş ve avantajımı kaybetmiştim. Bunu hak ediyordum. Kaderin bana uygun gördüğü her cezayı hak ediyordum, çünkü kurtulan Lydia değil, bendim. Benden birkaç metre ötede, yatakların arasındaki komodinin üzerinde duran telefonu kullanıp polisi aramam gerekirdi. Victor'u uyandırmadan önce aramalıydım. Gelgelelim benim bilmediğim fakat Victor'un bildiği şeyleri öğrenmekte çok ısrar etmiştim. Bana yardım edeceğine dair hâlâ umudum vardı. Hiç değilse bana çiftliğin yerini söyleseydi, elimde yetkililere vereceğim bir şeyler olurdu.

Yakaladığım şansı kullanmam ve onu vurmam gerekirdi.

Göz ucuyla bakınca Victor'un hareketsiz duran siyah çoraplarını gördüm. Başımı hafifçe yana; gözlerimi de pantolonunun paçalarından beline çevirdim. Kollarını bacaklarının üzerine uzatmış avuç içleriyle dizlerini kavramıştı. Sırtı oldukça dik pozisyonda ve gözlerini karşıya dikmiş bir halde oturuyordu.

Sonra bana bakmak için başını çevirdi.

"Affedersin," dedi. Sözlerinde kesinlikle bir duygu yoktu ama bir fikri olmadığını bakışlarından anladım.

Bakışlarımı kaldırdım, "Beni geri götürmelisin," dedim, "Onun ölmesine izin veremezsin." Sesim titriyordu.

Victor masadan tekrar bir sandalye aldı ve silindir çantasını incelemeye koyuldu. Ne yaptığını veya bundan sonraki planının ne olduğunu merak etmiyordum. Daha çok Lydia'yı ve videoda gördüklerimi düşünüyordum. O görüntü zihnimde sonsuza dek kalacaktı. Aklımın bir köşesinde bütün bunlardan Victor'u sorumlu tutuyordum, Lydia'yı oradan kurtarmak için bana yardım edecek kadar insanlık gösterebilirdi. Fakat sonra kendim suçlamaya başladım çünkü işin doğrusu, Lydia'yı kurtarmak için bana yardım edip etmeyeceğini Victor'a bir kez olsun sormamıştım. *Bana* yardım etmeyi reddetmişti bu yüzden Lydia'yı kurtarmak için oraya geri dönmeyeceğini düşünmüştüm.

Tüm bunlar benim hatamdı. Kaçma planımı ve her şeyi daha farklı yapabilirdim. Lydia'yı benimle pencereden birlikte kaçmaya zorlayabilirdim.

Yapabileceğim, yapmam gereken ama yapmadığım birçok şey vardı. Korku filmlerinde, tesadüf eseri dehşet evinin kapısının önüne gelen aptal kızlar gibi olacağımı ya

da karanlık ormanda el yordamıyla ilerlerken ayağımın tökezleyeceğini hiç aklıma getirmemiştim._

Sabahın ilk saatleriyle birlikte, gün ışığı yavaş yavaş odaya dolmaya başladı. Gece boyunca yapabildiğim tek hareket, Victor'dan gözümü ayırmamak için yerde, diğer tarafıma dönmek olmuştu. Artık ondan korkmuyordum. Yine de, nerede olduğunu bilmekten kendini alamıyordum.

Sırtım ağrıyordu ve kirli halının derimin üzerinde bıraktığı izler yüzünden suratım kaşınıyordu.

Victor masanın yanında sandalyede oturuyordu, ayakkabıları ayağındaydı ve sessizce günün doğmasını bekliyordu.

Sızlayan vücudumu yerden kaldırmak için kendimi zorladım.

"Bana ne yapacağın artık umurumda değil," dedim, "Lütfen beni Javier'e geri götür. Fazla zamanım yok."

Victor'un merakı yüzünden okunuyordu. "Çiftliğe geri dönmeyeceksin."

Sözlerindeki şaşkınlık ifadesine boş gözlerle karşılık verdim, "Ne? Hayır..." Başımı sallayıp itiraz ettim. "Hayır, beni geri götürmek *zorundasın*! Videoyu gördün! Onu öldürecekler!"

Sandalyeden kalktı, gömleğini düzgünce pantolonunun içine yerleştirip, kollarını düzeltti ve güçlü bileklerinin üzerine gelen düğmeleri iliklediği.

Sakin bir dille, "Plan değişti," dedi.

Ona doğru fırladım, birkaç santim önünde durdum. Gözlerim yabani ve şok içinde kocaman açılmıştı. "Hayır,

Victor!" Kendini geri çekti. "Geri dönmeliyim! Anlamıyor musun?! Biz... *Ben* ona yardım etmeliyim! Izel'in ölmesini istiyorum. Lydia'ya yaptıklarından dolayı *Javier'i* öldürmek istiyorum," dedim.

"Ölecek," dedi Victor.

Diğer yana döndü ve silindir çantasının fermuarını kapattı.

Kendimi ona iyice yaklaştırıp iki elimle onu ittim. "Seninle ya da sensiz, ben geri dönüyorum!" dedim. Beni bileklerimden yakaladı,onları sıkıca kavradı. *"Lütfen..."* dedim. Sözcük, içimdeki çaresizliğin her damlasıyla ağzımdan çıkmıştı.

Yüzüme baktı, çok yakınımdaydı, burun deliklerinden çıkan sıcak nefesini hissedebiliyordum. "Sabırlı ol," dedi, beni şaşkınlıkla dolu bir suskunluğun içine itti.

Kendimi ondan geriye çekmeye çalıştığımı hissedince bileklerimi bıraktı.

"Sabır mı?" Bana söylediğine inanmıyordum. "Sabredecek zamanımız yok! Nasıl böyle söylersin?"

Öne eğildi, pencerenin en yakın tarafındaki yatağın şiltesinin altına ellerini soktu, alt tarafında, yatağı dik tutan ahşap çerçevenin çevrelediği boşluğu açığa çıkardı. Önce silindir çantaları, sonra da valizini içine sakladı, şilteyi tekrar eski haline getirdi.

"Haber bekliyorum," dedi.

"Kimden?"

İç çekti. Sorduğum soruya sinirlenmişti. "Javier'den,"

"Neden?"

Neye inanacağımı ve ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bildiğim her şey olaylarla birlikte başımın içinde savruluyor ve ayak uyduramıyordum.

Victor kapıya doğru yürüdü, dönüp bana baktı.

"Hadi gel," dedi ve bir baş hareketiyle onu takip etmemi işaret eti.

"Ne? Ellerimi bağlamayacak mısın veya bileklerimden tutup beni koridorda sürüklemeyecek misin? Ya kaçarsam?"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi.

Başını bir kez salladı. "Hayır, kaçmayacaksın. Çünkü Javier'e dönüş yolunu bilen sadece benim."

Öylece kaldım.

Victor elini gümüş renkli kapı kolunun üzerine koydu ve kapıyı açtı. "Geliyor musun yoksa burada mı kalacaksın?"

Odanın karşısından ona boş boş baktım.

Belki sonra bana yardım edecekti. Belki Izel ve Javier'in Lydia'ya yaptıklarını gördükten sonra -eğer vicdan nedir biliyorsa- acıma duygusu ağır basmıştı.

Çantaları odada bıraktığı için çok uzağa gidemeyeceğimizi biliyordum. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Cevabı "Kahvaltı etmeye." oldu.

10. BÖLÜM

Victor

İki saatten fazla bir zaman geçmişti ve ne Niklas ve Vonnegut'dan ne de Javier ya da Guzmán'dan bir haber vardı. Kızın hali artık tedirginliğin ötesine geçmişti. Çatalıyla omletten bir lokma aldı ama güçlükle yiyebildi. Arkadaşı için endişeleniyordu. Fakat ardı kesilmez sorular sorma ve benimle sohbet etmeye çalışma yeteneğinin birden ortadan kaybolmuş olması beni rahatlatmıştı.

Neden hâlâ ailesiyle temasa geçmediğini merak ediyordum. En iyi arkadaşının içinde bulunduğu umutsuz duruma rağmen, yine de bir kardeşini, büyükannesini ya da bir teyzesini dahi aramaması bana tuhaf geliyor ve bunu anlamakta zorlanıyordum. Dün gece ben uyurken eline geçirdiği fırsatı da kullanmamıştı.

Bu da aklıma iki teoriyi getiriyordu: Ya arkadaşının hayatını daha fazla umursuyordu ya da bir ailesi yoktu. Belki ikisi de doğruydu. Böyle olduğundan kesinlikle emindim.

Bacağımın üzerinde duran cep telefonumun titreşimini hissettim. Cevap vermek için lobideki masadan kalktım.

Kız hemen dikkat kesildi.

Kardeşimin kod ismi ekranda belirdi.

Kız, "Kim o?" diye sordu ve benimle birlikte o da ayağa kalktı.

Parmaklarımı cevapla butonunun üzerinde gezdirdim. Telefonun ekranını göğsüme doğru tutuyordum. Başımla kıza oturmasını işaret ederek, "Burada kalmanı istiyorum. Telefona cevap vermek için dışarıya çıkacağım. Ben geri dönene kadar burada oturacağına inanıyorum," dedim. Kızın hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum.

Açıkçası beni dışarıya kadar takip etmesini ve her kelimeme kulak kesilmesini çok istiyordum. Kız, ağır ve derin bir nefes aldı, kollarını bağladı ve tekrar yerine oturdu.

Yumuşakça sıktığı dudaklarının arasından dişlerini gıcırdatarak, "Tamam," dedi.

Ön kapıdan dışarıya yürüdüm ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Telefonu şimdi Javier'e vereceğim," dedi Niklas. "Hazır mısın?"

"Evet," diye cevapladım ve Niklas telefonu verirken biraz bekledim.

Telefonu aldığında Javier'in sesi kontrolden çıkmış bir öfkeyle köpürdü.

İngilizce, "Yaptıklarından dolayı öleceksin," dedi, "Sarai'yi bulduğun saniyede bana geri getirmen gerekirdi!"

"Olan oldu," dedim, "Sebebini temas kurduğun kişiye sor."

Konferans görüşmede onun ağır ağır nefesinin sesinin duyabiliyordum. Niklas sessizce dinliyordu.

Sonunda Javier kendini kontrol etmeyi başardı.

"Hâlâ Guzmán'ı anlaştığımız fiyat üzerinden halletmeni istiyorum, fakat Sarai'yi öldürürsen sana bir milyon dolar daha vereceğim."

Onu öldürmek mi? Javier'le konuşmanın bana beklenmedik bir sürpriz yapacağı aklıma gelmemişti. Bu gerçekten de çok ilginçti.

"Niçin onun ölmesini istiyorsun?" diye sordum.

"Bunun bir önemi yok," dedi Javier, "Bu işlerde sebeplerin asla önemi yoktur ve senin bunu biliyor olman gerekir."

Bunu biliyordum ve bir müşteriye hedefini neden öldürtmek istediğini ilk defa soruyordum.

"Sana daha iyi bir teklifim var," dedim, "Çiftliğinden kızın arkadaşı Lydia'yı ve diğer kızı yirmi dört saat içinde Green Valley, Arizona'ya getir. Telefonu kapatır kapatmaz sana bir fotoğraf göndereceğim. *Bu kızla* diğer iki kızı takas edecek, sonra dönüp Guzmán'ı öldürecek, paranın tamamını aldıktan sonra da kızları sana geri vereceğim," dedim.

Niklas'ın bu fikre hiç katılmadığını anlamak için yorumunu duymaya ihtiyacım yoktu ama o sessiz kalmıştı.

Derin bir düşünceyle, "Demek Guzmán'ın kızını istiyorsun," dedi Javier, "Doğru mu anlıyorum?"

"Haklısın" dedim, "Eğer yeterince açık değilse şimdi anlatayım. Guzmán kızı geri almak için para ödedi."

Javier güldü. "Bunca zamandır onun beni öldürtmeye *çalıştığını* düşündüm!" dedi ve sonra tekrar ciddiyetini

takındı. "Çok akıllısın. hakkını teslim etmem gerek. Bir taşla iki kuş. Guzmán'a kızını göster ve kızı ona götürmen için ödenecek parayı al. Sonra geri dön Guzmán'ı öldür ve sonrasında Guzmán'ı öldürmem için ortaya koyduğum parayı al," dedi. Tekrar güldü.

Soğukkanlı olmaya çalıştım.

"Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

"Yani Sarai'yi öldürme kontratını devrediyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Elimdeki tek koz o. Benden yapmamı istediklerini yaptıktan sonra kızı sana geri vereceğim. Ona ne istersen yap, beni hiç ilgilendirmiyor."

Başka bir anlaşma sağlamamızın ardından, Niklas telefonu kapattı. Javier'in hattan çıktığına emin olduktan sonra beni bir kez daha aradı.

"Victor, bunu yapamazsın," diye karşı çıktı, "Talimat almadan anlaşma yapıyorsun."

"Vonnegut'un yeni talimatları neler?" diye sordum.

Pencereden içeri baktığımda kızın endişeli bir şekilde hâlâ otel lobisinde oturduğunu gördüm.

"Henüz yeni talimatları vermedi," dedi Niklas, "Bu tür anlaşmaları yapma yetkin yok. Yalnızca uygulamakla yükümlüsün."

"O zaman Vonnegut'a sadece avantajı elimde tutmaya çalıştığımı söylersin," diye açıkladım. "Javier benim böyle bir teklif götürme ve anlaşma yapma yetkimin olmadığını anladığı an, daha fazlasını isteyip işin içinden sıyrılmayı düşünecektir. Saygısızlık etmek istemem ama Vonnegut

bu konuda bana güvenmek zorunda. Daha önceki kararlarımda bana hep güvenmişti. Şimdi bundan vazgeçmesi için bir sebep yok."

Niklas sessiz kaldı. Bu gerçeği bana karşı kullanacağına, Birlik'in bana güvendiğine ama ona bu rahatlığı sağlamadığına inanıyordum.

"Pekâlâ, " dedi Niklas, "Vonnegut'a söyleyeceğim." Konuşmaya devam etmesinin gerekli olup olmadığına karar vermek için biraz duraksadı. "Fakat Victor, geçen yılki Budapeşte görevinden bu yana kontrolden çıkmaya başladın," dedi, "Sendeki değişiklikleri fark ediyorum. Birlik'in bunu anladığını sanmıyorum ama fark etmeleri an meselesi."

Bir haberciyle değil de kardeşimle konuştuğumu hissettiren dikkatli bir dille, "Niklas, dikkatin için teşekkür ederim. Şimdi benim için bir şey yapar mısın?" dedim.

"Seni ne zaman reddettim ki?"

* * *

Niklas'la konuşmamızı bitirip telefonu cebime attım ve kızı bulmak için içeriye yürüdüm.

Kız lobide volta atıyordu, beni fark ettiğinde durdu, göğsünün üzerinde birleştirdiği kolları yanlarına düştü, soru soran bir ifadeyle yüzüme baktı.

Dirseklerinden tutup, "Benimle gel," dedim.

"Nereye gidiyoruz?" dedi. Hiç tartışmadan ve başka bir soru sormadan beni takip etti.

"Green Valley."

"Ama neden Victor, neler oluyor?"

Kıza anlık bir bakış attım, merdivenlerin başından köşeyi döndüğümüz sırada onu kolundan çektim.

"Birazdan söyleyeceğim," dedim, Ama önce *sen* bazı şeyleri bana söyleyeceksin."

Koridordan yürüdük, cebimdeki kapı kartını bulmaya çalışırken odanın önünde durduk.

Kız afallamış görünüyordu.

"Javier Ruiz'in seni neden öldürmek istediğini söylemelisin."

Yüzüne bir şok ifadesi yayıldı.

11. BÖLÜM

Sarai

Victor çok hızla ama rahat bir tavırla yatağa doğru yürüyüp şilteyi kaldırdı. Bir eliyle şilteyi tutarken çantaları tek tek çıkarıp kenara koydu.

"Anlamıyorum," dedim, kollarımı çapraz yapıp soğuk havadan ürpermiş gibi ellerimi birbirine sürtüp ovaladım. "Beni öldüreceğini mi söyledi?"

Victor masanın üzerinde silindir çantasının fermuarını açtı, içindekileri karıştırdı.

"Hayır, seni onun için öldüreyim diye bana bir milyon dolar teklif etti."

Şok geçirdim, duyduklarıma inanamıyordum. Vücudumdaki tüyler diken diken olmuştu.

Victor bana doğru geldi, önümde durup iki elini omuzlarıma koydu, oturduğum yatağın kenarına beni nazikçe itti. Sonra bir sandalye çekip, yüzü bana dönük oturdu.

"Javier neden seni öldürtmek için bu kadar para dökmeyi göze alıyor?"

Kayıtsızca gözlerimi kaldırıp onun yüzüne baktım. Bir an için kendi düşüncelerime dalmıştım.

"Bi-bilmiyorum," diye kekeledim.

"Elbette biliyorsun," diye ısrar etti, "Belki açıkça değil ama içten içe bildiğin bir şeyler vardır. Düşün."

Bakışlarımı gözlerinden uzaklaştırdım. Çiftlik evindeki zamanlarıma gidip cevabın ne olabileceğini araştırıp hatırlamaya çalıştım. Uzun dakikalar kendimi zorlamama rağmen, hiçbir şey bulamadım. Victor daha da yanıma geldi. Bu benim dikkatimi yeniden toparladı.

"Bana her şeyi söylemelisin," dedi Victor. Nazik ve kararlıydı. "Javier'le ilişkiniz anlatmak zorundasın. Onun sana âşık olduğunu söylemiştin."

Yavaş ama seri hareketlerle başımı sallayıp onayladım. "Evet, bana âşık olduğunu bir kez söylemişti ama o bir deli. Sahiplenici. Fakat beni diğer kızların yaşadığı zorluklardan da korudu," dedim.

Böyle şeyleri açıkça konuşmak şöyle dursun, hatırlamak dahi istemiyordum. Utanıyordum ve onların tahammül etmek zorunda kaldığı sıkıntılardan dolayı kendimden nefret ediyordum.

"Seni koruyor muydu?" diye sordu Victor. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

"Evet. Javier'in adamları bana el süremezlerdi. Hatta Izel bile. Bir kez yüzüme vurduğunda Javier neredeyse Izel'i öldürüyordu. Ondan sonra Izel'in bana dokunmasına dahi izin vermedi. Diğer kızların sahip olmadığı imkânlarım vardı; sıcak su, güzel yiyecekler ve çiftliğin dışında görmeme izin verilen yerler. Hatta birçok kez Javier'le birlikte küçük bir uçak gezintisi bile yapmıştık. Javier gözünün önünden kaybolmama nadiren izin verirdi. Izel bu

yüzden benden nefret ediyor, 'aptal Amerikalı kıza' çok ' yumuşak' davrandığı için Javier'i suçluyordu," dedim.

Victor'un yüzünde bir ilgi uyandı.

"Seni ne tür yerlere götürüyordu?"

Hafifçe omzumu silktim, ellerimi bacaklarımın arasına sarkıttım, parmaklarımı birbirlerine endişeli bir biçimde kenetledim.

"Bazen," diye söz başladım, "Javier beni diğer zengin adamların at nalı şeklindeki mavi ışıltılı, yüzme havuzlarının ya da diğer tuhaf şeylerin olduğu evlerine götürürdü. Javier sadece onlarla muhabbet etmek için bu evlere gittiğini söylese de, uyuşturucu anlaşmaları yapmak için orada olduğumuzu biliyordum. Bazı zamanlar yeni bir kızla geri dönerdik. Senin yaptığın gibi o da şık bir takım elbise ve senin gibi parlak siyah ayakkabı giyerdi," Victor'un ayakkabılarına gözüm kaydı. "Geçen gün gördüğün bok çuvalı kılıklı heriften farklıydı. Gördüklerine rağmen onun zengin bir adam olduğunu unutma," dedim.

"O kadarını anladım," dedi.

Devam ettim:

"Bu arada, *beni* de iyi giydirirdi,"

Gözlerimi utanarak indirdim. Çünkü bir prenses gibi güzel giyinmek çoğu zaman hoşuma giderdi. Hep böyle düşünüyordum; şartlar ne kadar rahatsız edici de olsa bir prenses gibiydim.

"Kendimi onun gözdesi gibi hissediyordum," dedim.

Victor, "Zaten öyleydin," dedi. Ona tekrar baktım, sözleri içime oturdu. "Evlerine gittiğin adamlarla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet," diyerek başımı salladım, "Fakat buralar yazlık evler gibiydi."

"Nasıl?"

"Çünkü Meksika'ya sadece birkaç haftalığına geldiklerinden ya da Kaliforniya, Nevada veya Florida gibi yerlere ne zaman döneceklerinden bahsederlerdi."

"Amerikalı mıydılar?"

"Bazıları öyleydi, öyle olduklarından emindim," dedim, "Aksanları yabancı değildi. Meksikalı olmadıkları açıktı."

Amerikalı olabilirlerdi ama Victor'dan umduğum yardımın onlardan gelmeyeceğini de anlamıştım. En az Javier kadar kötü adamlardı. Hatta iki tanesi beni ondan satın almak bile istemişti. Hiçbiri kaçmama yardım etmezdi, bu yüzden dokuz yıldan beri gördüğüm ilk Amerikalı'nın Victor olduğunu düşünüyordum.

"İçlerinden herhangi birinin ismini hatırlıyor musun?"

Victor'un yüzünde öncesine kıyasla daha merak dolu bir bakış vardı ama neredeyse kusursuz, duygudan yoksun tavrını koruyordu.

Hatırlamak için geçmişe döndüm ama eli boş çıktım.

"Hayır," dedim, "şu an hatırlamıyorum ama onların isimlerini birbirleriyle tanıştırılma vesileyle duymuştum." Duraksadım ve çok duygulu bir şekilde, "Victor, neler oluyor?" dedim.

Tehlikeli mavi gözlerini benimkilere kilitledi.

"Javier onun için tehdit olmadığın halde ev dâhil her yerde seni takip ediyor, kontrolü elinde tutuyordu. Fakat şimdi firardasın ve onun için daha büyük tehditsin. Çünkü çok şey biliyorsun. Izel'in Javier'in seninle ilgili duygularını aptalca bulmasında haklı olduğu görülüyor. Javier, büyük olasılıkla senin ondan hiç ayrılmayacağını umuyordu. Senin hayatta ve özgür oluşun onun bütün işleri ve buna dâhil olan herkes için bir tehdit," dedi.

Söylediklerini düşündüm, Victor'un kelimelerindeki aşikâr gerçeğin zihnime nüfuz etmesini bekledim. Beni Meksika'da nerede tuttuklarını hayatta bilemezdim. Hatta şimdi bile Amerikalı yetkililere Lydia ve diğer kızların kendi rızaları dışında nerede ve neye istinaden tutulduklarını anlatamazdım ama isimleri biliyordum, hâlâ aklımın bir köşesindeydiler. Her şeye rağmen zihnimdeydiler. Yüzleri ve konuşmalarını hatırlıyordum. Ne kadar sıradan da olsalar, hâlâ bilgi kırıntıları taşıyorlardı ve bana kalırsa bu bilgiler doğru insanların eline geçtiğinde bu uyuşturucu ve fuhuş tacirlerinin ifşa olacağını düşünüyordum.

İsimler dilimin ucuna geldiğinde, "Larsaw ya da Larsen gibi bir şey," dedim. "Gerald Larsen. Javier'in beni ilk götürdüğü evde 'hava atmamı' istediği ilk Amerikalı'nın bu adam olduğunu hatırlıyorum. Beyaz saçları vardı. İri yapılıydı. Fakat hiç kimseyle doğrudan tanıştırılmadım. Konuşmama izin verilmezdi. İsimlerini diğerleriyle konuşmalarından öğrenirdim."

Victor derin düşüncelere dalmış görünüyordu ve birden başını salladı.

"John Gerald *Lansen,* Balfour Enterprises'ın CEO'su ve kadına karşı şiddetin önlenmesi için çalışan en ünlü

Amerikan derneğinin kurucusudur," dedi. Yüzüme dikkatle baktı. "Ne kadar önemsiz olduğunu düşünsen de elindeki bu bilgi, kamuoyunun yakından tanıdığı pek çok kişiyi alaşağı edebilir. Kaçtığına dair haberin yayıldığını ve doğru kişinin veya..." Izel'i kastederek, "intikam peşinde koşan bir kız kardeşin Guzmán'ın, Javier'i öldürtmek için ödediğinden daha çok para verecek doğru kişilere bunları anlatmaya karar verdiğini ve Javier'in bunu bildiğini gözümde canlandırıyorum," diye ekledi.

Âdeta elektrik akımına kapılmış gibi oldum. Yerimden fırlayıp kapıya koşmaya çalıştım. Victor beni yarı yolda yakaladı, belimden kavradı. Ona doğru döndüm ve onu rastgele yumruklamaya başladım. Ona vurmayı başardım ama yumruklarım beceriksizceydi ve gözlerim didişmeye odaklayamayacak kadar kaotik hareket ettiği için nereye vurduğumdan emin bile değildim.

Sırtım yere çarptı, başımı kaldırınca kumral saçlarım yüzüme düştü, Victor'un beni yere bastırıp belime oturduğunu gördüm.

"Bırak gideyim! Bırak gideyim! Lanet herif!" diye bağırdım. Onun ağırlığı altında boş yere debeleniyordum, bacaklarımın daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı, ellerim başımın üzerinde yere mıhlanmış gibiydi. Kapana kısılmıştım.

"Beni öldürecek! İmdat!"

Bir eliyle iki elimi bileğimden tuttu, diğer eliyle de ağzımı kapatıp çığlıklarımı susturdu.

Gözlerimden yaşlar akıyordu. Defalarca ona yalvardım, ağzımı kapattığı elinin ağırlığından sesim neredeyse tamamen kesilmişti.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi sakince, "Eğer maksadım bu olsaydı, çoktan ölmüş olurdun."

Elini yavaşça gevşetmeye başlamadan önce vücudumun gerginliğinin biraz yatışmasını bekledi.

"Sessiz olacak mısın?" diye sordu.

Eli hâlâ ağzımda olduğundan konuşamıyordum, dolayısıyla başımı salladım.

Uzunca bir süre sonra Victor elini yavaşça ağzımdan çekti.

"O zaman beni neden *öldürmedin*?" diye sordum, sesim titriyordu ve ağlamaktan kısılmıştı, "Hâlâ beni koz olarak elinde mi tutuyorsun?" dedim.

"Bir bakıma öyle," diye yanıtladı.

Hâlâ şansım varken bağırmak istiyordum ama onun söyledikleri beni bundan alıkoydu.

"Ben masum insanları öldürmem."

Aramızdaki ufak mesafeyi sessizliğimiz doldurdu.

"Kimse masum değildir," diye ters bir yanıt verdim, "En azından ben öyleyim. Yıllarca iğrenç bir katilin bana uyguladığı şiddete ses çıkarmadım. Arkama yaslanıp o ve onun adamlarının ve o kaltak kız kardeşinin yakınlık hissettiğim kızlara dayak atıp tecavüz etmelerine ve başkalarına peşkeş çekmelerine sessiz kaldım. Hiçbir şey yapmadım. Hiçbiri için haykırmadım, direnmedim ve karşı durmadım. Hiçbiri için." Sesimin sinirle yükseldiğini fark etsem de umursamadım. Hâlâ üzerimde oturan Victor'un gözlerine baktım. "Hiçbir şey beni etkilemiyormuş hatta Carmen'in ellerinin çekiçle ezilip un ufak edilmesi bile

beni ürkütmemiş gibi davrandım! Marisol kasaptan farksız bir doktor tarafından yapılan kürtaja zorlanırken ve masada kan kaybından ölürken kılımı bile kıpırdatmadım. Kızıl saçlı, çilli kız, onu satın almaya gelen adam gördüğü şeyi beğenmediği için gözümün önünde öldürülürken bir damla gözyaşı bile dökmedim," dedim. Öfkeden yumruklarımı kaldırdım, Victor'un bacaklarının üstüne vurmaya başladım ama o bileklerimi yakalayıp sıkıca tuttu. "Ben *masum değilim!*" diye haykırdım.

Ellerinin bileklerimi büktüğünü hissettim, ama zihnim hissettiklerim yüzünden bunu umursamayacak kadar bulanmıştı.

İtiraf ettiğim bu şeyler uzun zamandan beri yakamdaydı. Hepsi ruhumun derinliklerinde gömülüydü, benliğimin en derin kısımlarını yakıyor ve beni olmak istediğim kişiden bütünüyle farklı, duygusuz bir insan haline getiriyordu.

Başımın yana düşmesine engel olmadım. Yenilginin acısını hissediyordum. Ona daha fazla bakamadım. Sinirden, nefretten ya da öç alma duygusundan değil, utancımdan bakamıyordum. Bir katilin gözlerine benden daha iyi biri olduğu için değil, muhtemelen ondan daha kötü bir insan olduğum için bakamıyordum.

Victor üzerimden kalktı, "Çok güçlüsün," dedi, "Hayatta kalma dürtün epey sağlam. Seni diğer kızlardan ayıran tek şey bu. Onlar gibi sen de orada zorla tutuluyordun. Bazı şeyleri yapmak zorundaydın. Fiziksel ve duygusal tacize maruz kaldın. Kızların zayıflıkları yüzünden kendini suçlamaman gerekir."

Tekrar masaya doğru yürüdü.

Yerden kalktım, söylediklerine anlam vermeye çalışarak ona baktım. Belki de çok uzun zamandan beri içimde beslediğim suçluluk duygusu onlara inanmamaya beni zorlamıştı.

Bana baktı, "Sen doğru olanı yaptın," dedi.

Başımı salladım. "Hayır, yapmadım. Onlara yardım etmem gerekirdi."

Victor silindir çantaları omuzladı, bavulu da diğer eline aldı.

Gelip tam önümde durdu, "Yaptın," dedi, "Soğukkanlılığını korudun. Bir fırsat bekledin, kabul ve güven telkin ettin. Şimdi de o kızı kurtarmaya gitmekle hayatını tehlikeye atıyorsun."

Yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü, dönüp bir kez arkasına baktı.

"Masumsun," dedi. "Hâlâ hayatta kalmanın sebebi bu."

Sonra kapıyı açtı. Ben de tereddütle peşinden gittim.

12. BÖLÜM

Sarai

Yaklaşık üç saat sonra Green Valley'e vardık. Yolculuk boyunca ikimiz de konuşmadık. Düşündüğüm pek çok şey, çözüm bekleyen pek çok sorun vardı ama bu kadar kısa zamanda hiç birini halledemezdim. Yapabilsem dahi, suçluluk duygumu bastırmam çok uzun zaman alacaktı. Victor'un söylediği şeylerin anlamlı olmasını da umursamıyordum. Yaptıklarım yüzünden kendimi hâlâ dünyadaki en bencil insan olarak görüyordum. Sonsuza kadar da böyle hissedecektim.

Victor'a defalarca Green Valley'e neden geldiğimizi sordum. Daha önce neler olup bittiğini anlatacağını söylemişti ama konu her açıldığında ketum davranıyordu. Victor, Green Valley'e yakın bir yerde bir takas işi olduğundan bahsetti ama detaya girmedi. Douglas'taki otelde yaptığı bütün konuşmaların onun kelime dağarcığını tükettiğini tahmin ediyordum. Bir anda içine kapanık, ağzı sıkı bir tetikçi olmuştu ve anlayamadığım bir sebepten dolayı onun yanında kendimi bütünüyle güvende hissediyordum.

Yazlık evlerin dizildiği yolun sonundaki park alanına girdik. Bir zamanlar buraya bir kez gelmiştim. En iyi arkadaşlarımdan birinin ablası yeni arabasıyla bizi okuldan almıştı. Kaybolmuş ve aynı yerin etrafında defalarca dönmüştük. Annemin, kendisi ve Javier'le Meksika'ya gitmem konusunda beni zorlamasından haftalar önceydi. Bu aşina yerler eve çok yakın olduğumu çağrıştırdı. Yürüyerek gidebileceğim kadar yakındı. Birkaç saatimi alabilecek gibi görünse de bunu yapabilirdim.

İyi de, nereye gidecektim?

Victor kamyonun motorunu durdurdu. Ön camdan dışarıya, eyaletler arası kara yolunu otoparktan ayıran ağaçlara ve çalılıklara baktım. Nadiren de olsa yoldan araba geçiyordu. Uzaktaki çöp kutusunun yanına park etmiş aracın dışında, park yerinde başka araç yoktu. Parkın diğer tarafındaysa, bir alışveriş merkezinin dışındaki alçak bir beton duvarın ötesinde park etmiş çok sayıda araç vardı.

Çok sessiz ve terk edilmiş görünmesine rağmen, neden halka açık bir yer seçtiğini, buraya ne sebeple ve ne yapmaya geldiğimizi merak ediyordum. Çünkü Javier umumi yerlere itibar etmez, yoldan geçen bir masumun çapraz ateşte kalma riskiniyse umursamazdı.

Victor, "Kamyondan inme," dedi ve ardından ağır metal kapıyı kapattı.

Aracın arkasına yürüdü, o esnada siyah, geniş bir SUV, evlerin arkasından park yerine giriyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Koltuğun altına sindim ama daha iyi görebilmek için onun gittiği tarafa doğru başımı çevirdim. Neler olacağını görmek istiyordum ama görülmek istemiyordum.

Victor, SUV'u yarı yolda karşıladı. Bulunduğum yerden yaklaşık on beş metre ilerideydiler. Araç yolun ortasında durdu, görünüşe göre arabanın içinde beyaz bir adam vardı ve bu da benim kafamı karıştırdı. Victor adama selam verdi, ardından dudaklarının kıpırdadığını gördüm; konuşuyorlardı. Eski moda pencere koluna uzanıp kapalı olan camı aşağıya indirmeye çalıştım. Önce tutukluk yaptı ama sonra çevirmeyi başardım ve cam biraz açıldı. Ne konuştuklarını duyamayacağım kadar uzaktaydılar.

Victor geriye, kamyonete doğru yürümeye ve SUV da onu takip etmeye başladı. Zorlukla yutkundum, kendimi hemen koltuğa uzattım. Başımın kenarı direksiyona dayalıydı. Derken sürücü tarafındaki kapı açıldı ve bu tuhaf duruşumu ifşa etti. Victor'un yanında bir adam vardı ve ikisi de durmuş bana bakıyorlardı.

Victor'a benzeyen boylu poslu, kahverengi saçlı, mavi gözlü ve çıkık elmacık kemikleri olan yabancı adam başını eğerek bana selam verdi. O kadar korkmuştum ve adam beni öyle tedirgin etmişti ki, aynı nezaketi göstermekte emin olamadım.

Adam incelenmeyi hak eden, türüne az rastlanır bir canlıymışım gibi bana bakmaya devam ediyordu. Farklı bir dilde Victor'a bir şeyler söyledi. İspanyolca konuşmadığından emindim. Victor aynı lisanla ona cevap verdi. Almanca konuştuklarını düşündüm. Adam sonunda Victor'a baktı.

"Bu Niklas," dedi Victor, "Yola onunla devam edeceksin ve yakınlardaki diğer yere kadar beni takip edeceksiniz."

Anında başımı sallayarak bu teklifi reddettim.

Victor elini bana doğru uzattı ama onu da geri çevirdim. Bulunduğum yerden çıkmak yerine kamyonun diğer tarafına doğru gittim. Victor'un elinin kalçama sarıldığını hissettim.

"Sana zarar vermeyecek," dedi Victor, "Eğer Javier veya onun adamları bize ateş açarsa bu kamyondan sağ çıkamazsın."

Arka pencereden SUV'a baktım, bir tür kurşungeçirmez pencereleri vardı. Sormaya lüzum görmedim; güvenli bir araçta bile olsa, bu adamla yalnız kalmak istemiyordum.

Niklas denen adam İngilizce, "Bu iş birliğimize uygun bir davranış biçim değil, " dedi. Bildiği bütün dilleri akıcı konuşan Victor'un aksine aksanı çok belliydi.

Victor, "Sarai," dedi. Geçirdiğim şoktan dona kaldım. Daha önce hiç ismimi söylememişti.

Victor'un acımasız gözlerine bir süre baktım, ismimi söylemekle sebep olduğu beklenmedik tepkiyi zihnimden atmaya çalıştım. Bedenim gevşedi, hemen sonra Victor'un parmakları bacaklarımın üzerinden çekildi. İkisine de ağır ağır baktım, hâlâ emin değildim, ama eskiye kıyasla biraz daha istekliydim.

İkisine de aynı anda bakıp "Neler olduğunu bana söyleyecek misiniz?" diye sordum. Victor bu su soruyu ona sorduğumu biliyordu.

Niklas soğuk mavi gözlerini üzerimden ayırmadı. Hükmeden birinden çok itaatkâr biri gibi görünüyordu.

"Javier'le gözden ırak ama çok uzak olmayan bir yerde buluşacağız. Arkadaşını bize teslim edecekler."

Aniden belirsizliğin kasveti mideme oturdu.

Gözlerim kısarak Victor'a baktım.

"Bu kadar basit mi?" diye şüpheyle sordum. "Hayır, Javier onu bize o kadar kolay vermez. O..." biraz geriye çekilip kapıya baktım, her ihtimale karşı kaçmam gerekirse diye elimi kapının koluna çoktan koymuştum. "... Kızla beni takas edeceksin değil mi?" dedim. Sesimi yükseltip "Öyle değil mi?" diye bağırdım.

"Evet," dedi Victor.

Niklas sessiz ve sakin, hatta itaatkâr bir şekilde bekliyordu. Bu da beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Kendimi toplayıp bakışlarımı her ikisinden uzaklaştırdım. Ön camdan dışarıya, beton duvarın diğer tarafındaki arabalara doğru baktım ama aslında hiçbir şey görmüyordum. Tüm gördüğüm Lydia'nın videodaki son görüntüsüydü; yüzü gözü, yara bere ve kan revan içindeydi, gözlerinden yaşlar süzülüyordu, çok korkmuştu. Yapılması gerekenin bu olduğunu biliyordum. Takas. Lydia'ya karşı ben. Bu saatten sonra, Javier'in böyle bir teklifi kesinlikle kabul edeceğini biliyordum.

Fakat o benim ölmemi istiyordu...

Ellerimle altımdaki lime lime olmuş deri koltuğa sıkıca yapıştım, parmaklarım minderinin içine geçiyordu. Tüm bedenim korkudan titriyordu. Fakat inatla korkuyu zihnimden uzaklaştırdım. Beni ele geçirdiğinde belki hemen öldürmezdi. Onun yanında olmaktan memnunmuş numarası yapabilirdim. Hatta Victor'un beni zorla kaçırdığını iddia edebilirdim. Javier'i kandırabileceğimi biliyordum. Bundan emindim. Yıllarca onu kandırmış, bana güvenmesini ve inanmasını sağlayacak kadar âşık olmasını sağlamıştım. Bunu tekrar yapabilirdim.

Ve kesin kararımı verdim. Çünkü bundan sonra beni ilgilendiren iki şey vardı. Lydia'nın güvenliği ve Javier'i öldürmek... Bunu yaptığımda kendi ölüm fermanımı imzalayacağımı da biliyordum. Izel veya Javier'in adamlarından biri, benim peşime düşüp ben daha çiftlikten bir mil uzaklaşmadan beni yakalayacak ve tıpkı Victor'un Meksika'da dükkân sahibine yaptığı gibi beni öldüreceklerdi.

Ama en azından Javier da ölmüş olacaktı.

Ölümden korkmuyordum.

Kamyonun kapısını açıp indim, Niklas önümde dikiliyordu.

Kapıyı kapattım, kamyonun kaportasının diğer tarafında duran Victor'a baktım. Yüzünü okumayı hiç beceremiştim. Eğer duyguları varsa bile nüfuz edilmesi imkânsız gibi görünüyordu ama o sırada gözlerinde belli belirsiz de olsa tuhaf bir şey fark ettim. Pişmanlık olabilir miydi? Belki de kararsızlıktı ya da... Hayır, o kadar da uzun boylu değil, diye düşündüm.

Gözlerimi Victor'dan ayırmadan "Bunu yapacağım. Eğer Lydia'yı güvenle teslim alırsan, bunu yaparım," dedim.

Victor başını salladı. Sonra kamyonun kapısını açmaya yöneldi ama onu durdurdum.

"Fakat Victor, lütfen onu eve götür. Sana yalvarıyorum. Sadece onu eve götür. Teksas, El Paso'da büyükannesiyle yaşıyor. Lütfen."

Victor başıyla veya sözlü olarak bir yanıt vermedi ama gözlerine baktığımda bunu yapacağını anlamıştım. Emin olmamakla beraber ona inanıyordum.

Çantalarını alıp SUV'a taşıdıktan sonra kamyona bindi ve birkaç saniye sonra motorun sesi duyuldu.

Niklas beni kolumdan tuttu, Victor'un daha önce yaptığından biraz daha sert bir biçimde parmaklarını pazılarıma geçirdi. "Gel," dedi.

Beni arka koltuğa kadar götürdü, kapıyı açtı, içeri girip kaçmayacağımdan emin olana kadar başımda durdu. Arabaya biner binmez yeni deri ve araba parfümü kokusu burnuma doldu. Polislerin devriye arabalarındaki gibi bir metal kafes, arka koltuğu ön taraftan ayırıyordu. Daha şimdiden kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Niklas arabaya bindikten sonra bir klik sesi duydum ve onun bütün kapıları kilitlediğini anladım. Arka kapılarda kilit düğmesi olup olmadığını anlamak için sağıma ve soluma baktım. Arabanın içinde kilitli kalmıştım.

Victor'un kullandığı kamyonun hemen arkasına düşüp 19 Numaralı Eyalet Karayolu'na çıktık.

Niklas sürücü koltuğundan bana doğru, "Tekere çomak soktun," dedi.

Dikiz aynasına bakıp gözlerini görmeye çalıştım.

Ondan hiç hoşlanmamıştım. Şartlar göz önüne alındığında, zaten ondan hoşlanmamam gerekiyordu ama bir katil olmasına rağmen Victor'un yanında kendimi en azından güvende hissediyordum. Yine de geçmişte, çiftlikteki evde Lydia'yla birlikte kapı aralığından onu izlediğimde ona güvenebileceğimi, bana yardım edebileceğini hissetmiştim. Açık konuşmak gerekirse bütün önsezilerim boşa çıkmıştı ama beni hiç incitmediğini de kabul etmem gerekiyordu. Kişiliğine, yaptıklarına ve onu, içine soktuğum zor duruma rağmen, bana hiç kötü davranmamıştı.

Diğer yandan Niklas'ın daha anlayışsız olduğunu hissediyordum.

Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalıştım, dikiz aynasından ara sıra onunla göz göze gelmemek imkânsızdı. Çünkü sürekli beni izliyordu.

Yutkunup, "Niyetim senin veya Victor'un başına dert açmak değildi," dedim. Dikiz aynasından gözlerini kısarak baktığını hemen fark ettim, "Senin veya onun bana yardım etmesinin neden bir *külfet* haline geldiğini anlamıyorum." Hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalıştım, fakat pek de başarılı olamadım.

Bende kötü bir izlenim oluşturan buz gibi bir sesle, "*Victor,*" diye söze başladı Niklas, "onunla artık senli benli olduğuna göre, seni bulduğu anda Javier Ruiz'e teslim etmeliydi," dedi.

Bu adamdan hiç hoşlanmamıştım.

Dişlerimi gıcırdatıp, hızla burnumdan nefes aldım.

"Ama teslim etmedi," diye cevabı yapıştırdım, "Görünüşe bakılırsa bu onun senden daha insancıl olduğunu gösteriyor."

Bu iğneli sözlerim onu umduğum kadar ürkütmedi, aksine hiç ummadığım bir şey yaptı ve gülümsedi.

Çok bariz olan Alman aksanıyla, "Evet bu konuda ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Masum kız numarasıyla onu kandıracağını zannettin. Bu numaraları daha önce yaptığın için işin kurdu olmuşsun. Victor yaptığı her şeyi Birlik'in iyiliği için yapar. Eğer seni serbest bırakmanın ya da teslim etmenin daha iyi olacağına inanıyorsa, bunun seninle hiçbir alakası olamaz," dedi.

Ona inanmak istemiyordum ama aklımın bir köşesinden de inanmak geçiyordu. Gelgelelim Niklas'a damarıma bastığını anlama zevkini vermeyi reddettim.

Elimi çeneme dayayıp bakışlarımı ondan uzaklaştırıp, önümüzde Victor'un kullandığı kamyona sabitledim. Biraz sonra sağa döndük. Eyaletler arası yolun hemen dışındaki tozlu bir patikaya girdik. Yol, birkaç ağacın ve yere yakın çalıların arasından dolanıyordu. Dört bir yanımda alabildiğine uzanan çorak topraklarda, çalılıkların haricinde hiçbir şey yoktu. Toz toprak kaplı tepelerin üzerine inşa edilmiş birkaç ev gördüm. Arazinin bu bölümüne, sahiplerinin uzun zamandır uğramadığı ve buralara pek gelen gidenin olmadığı belliydi.

Tepeye yükselirken SUV'un önü havaya kalktı. Zirveye ulaştığımızda tozlar dağılmaya başladı. Bir tanesi Victor'un kullandığına benzeyen dört araç gördüm; bizi bekliyordu.

13. BÖLÜM

Sarai

Kamyonların etrafında omuzlarında tüfekleriyle sekiz adam bekliyordu. Hepsi de Javier'in adamlarıydı. Oturduğum deri koltuğa sıkıca yapıştım. Eski kamyonun yıpranmış koltuklarıma yaptığım gibi parmaklarımı süngere geçiremedim. Adamlardan yaklaşık elli metre uzakta durduk.

Ancak Javier'i görmedim. Izel de ortalarda yoktu.

İlk bakışta Lydia'yı da göremeyince panikledim. Çok geçmeden krem rengi Ford'un içinde onu fark ettim. Onun Lydia olduğundan oldukça emindim. Daha iyi görebilmek için yüzümü mümkün olduğunca metal kafese yaklaştırdım fakat bunun bir faydası olmadı.

Niklas başını çevirip bana baktı.

"Arkada otur ve görünmemeye çalış," diye uyardı beni.

O söylediği için değil ama muhtemelen en iyisi bu olduğu için denileni yaptım.

Kamyonun kapısı sertçe kapandı. Victor arabadan indi ve onlara doğru yürüdü. Her adama tek tek baktım, Javier burada olmadığına göre, hangisinin onun adına buraya konuşmak için gönderildiğini anlamaya çalıştım.

Fakat sonra aşağı inen Izel'in uçuşan siyah saçlarının, yeşil kamyonun önünden geçtiğini gördüm.

"Belli ki Javier buraya gelemeyecek kadar korkak olduğunu bir kez daha gösterdi," dedim. Direkt Niklas'ı hedef almamıştı sözlerim.

"Victor'un küçük bir hareketle kendisini öldüreceğini şimdiye kadar anlamıştır," diye cevap verdi Niklas, pencereden dışarıya bakmayı sürdürüyordu. "Javier'in adına çok akıllıca bir hareket olduğunu söylemeliyim."

Izel her zamanki şehvetli yürüyüşüyle Victor'a yaklaştı. Bacaklarında ondan miras kalan yaralardan dolayı acı çektiği açıkça belli oluyordu. Kamyonun paslanmış kaportasının önünden geçerken sendeledi. Adamlardan biri ona yardım etmek için aceleyle yanına geldi ama Izel adamın suratına okkalı bir tokat indirip geriye dönmesini söyledi. Acıması yoktu. Kendisi de dâhil hayattaki her şeyden nefret ettiğini düşünüyordum.

Izel'le Victor aralarında konuşmaya başladılar. Söylediklerini duyamıyordum ama vücut dillerinden her zamanki konuları konuştuklarını anlayabiliyordum. Izel, Javier'in adını kullanarak Victor'a nasıl bir canavar yarattığını söyleyip onu korkutmaya çalışıyordu. O gün otelde yaptıkları açılış konuşmasının aynısıydı. Victor daha önce olduğu gibi Izel'den etkilenmemişti, bu da kadının yüzündeki ateşli ifadeyi körüklüyordu.

Ne konuştuklarını duyamayacağımı bilmeme rağmen, konuşmalarına kulak vermeye çalıştım ama asıl görmek istediğim Lydia'ydı.

Niklas'ın talimatına rağmen biraz yükselip kafese yaklaştım ve dışarıya göz gezdirdim. Lydia'nın ön koltukta

oturduğundan emindim. Yanında galiba başka biri daha vardı.

Izel arkasındaki kamyonun yanında duran adamlara eliyle işaret etti. İçlerinden biri arabanın diğer tarafına koşup kapıyı açtı, içeriye uzandı ve Lydia olduğunu düşündüğüm birini sürükleyerek dışarı çıkardı.

Heyecanla "Bu o!" dedim. Rahatlamıştım.

Niklas hızla başını çevirdi.

"Sana *otur* demiştim," diye dişlerinin arasından hırladı. "Zaten işi bok ettin aynısını bir daha yapma."

Bunu duyunca dondum kaldım ve kendimi koltuğa geri attım, bu onu memnun etmiş olmalıydı ki başını çevirdi.

Lydia ölü gibi görünüyordu ama hiç değilse yürüyebiliyordu, hayattaydı. Üzerinde videoda gördüğüm aynı kirli elbiseleri vardı. Ağzının kenarından ve burnundan sızan kanların beyaz tişörtünde bıraktığı izler uzaktan bile belli oluyordu. Elleri önünde, bileklerinden bağlıydı. Açık kızıl saçları dağılmış ve pislikten keçeleşmişti. Ağlıyordu, içinde oturduğum SUV'a doğru bir umutla baktı, benim burada olup olmadığımı merak ettiğini hayal edebiliyordum. O an arabadan fırlayıp ona doğru koşmak, iyi olduğumu ona göstermek, sonunda eve gideceğini, elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmesini istedim.

Lydia'yı arabadan sürükleyerek çıkaran adam dirseğini dürtüp, yolun diğer tarafına doğru onu sertçe itekledi.

Victor, Izel'e bir şeyler söylüyor, Izel de açıkgöz bir ifadeyle gülümsüyordu. Sonra Izel çıplak omzunun üzerinden arkaya baktı, tokat attığı adama iki parmağını salladı. Adam koşarak gelip Lydia'nın indiği kamyonun açık

kapısından, yanında oturduğunu düşündüğüm diğer kişiyi almak için içeri uzandı.

"Aman Tanrım," dedim. "Bu Cordelia! Neden *onu* buraya getirmişler?" Bir cevap bulmak için Niklas'a baktım ama hiçbir yanıt vermedi.

Cordelia ve Lydia yan yana duruyordu, her ikisi de tir tir titriyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor, SUV'a bakmadan edemiyorlardı.

Victor iki parmağını bize doğru salladı.

Niklas arkaya döndü. "Hazır mısın?"

Sertçe başımı salladım. "Evet."

Niklas kendi tarafındaki kapıyı açtı, dışarı çıkarken, SUV'un gizli kilitleri açıldı. Niklas arka kapıyı açtı, dışarı çıkarmak için elini bana uzattı. İstemeyerek elini tuttum.

SUV'dan adım attığım anda Lydia'nın havada yankılanan sesini duydum: "Sarai!"

Açık kapıdan çıkıp, karşıya baktığımda Lydia'yı dirseğinden tutan adamın onu yere, tozun toprağın içine savurup dizlerin üstüne çökerttiğini gördüm. Başka bir adam da Cordelia'ya aynı şeyi yaptı.

Victor'la aramdaki kısa mesafeyi ağır ağır kat etmeye başladım. Her adımda ayaklarım daha fazla titriyordu. Izel'in soğuk ve yırtıcı bakışlarını üzerimde hissettim ama yüzüne bakmayacaktım. Ona bu zevki vermek istemiyordum. Sadece Victor'a baktım; gözlerini bana dikmişti ama tetikteydi ve etrafındaki hiç kimseyi gözden kaçırmadığını da biliyordum.

Bakışlarını benden uzaklaştırdı, elini bana doğru uzatınca içgüdüsel olarak durdum.

Victor, Izel'e, "Adamlarından biri onları getirsin," diye talimat verdi.

Izel alaycı bir ifadeyle baktı. Burnundan soluyor, bu da onu da iğrenç bir görünüme sokuyordu. Başını geriye doğru attı. Lydia'nın tepesinde dikilen adama söyleneni yapmasını başıyla işaret etti. Adam, omzuna asılı tüfeğini arkaya savurup, iki elini uzattı. Lydia ve Cordelia'yı yakalayıp havaya kaldırdı.

Victor tekrar bana baktı. Ona doğru yürüdüğüm sırada elini uzattı. Görünüşte duygusuz olan bakışları gözlerimin içine nüfuz etti. Bakışlarında sessiz ve gizemli bir şey vardı. Benimle gözleriyle konuşmaya çalışır gibiydi. Elini tuttum; o da parmaklarıyla özenli bir biçimde elimi sardı.

Birkaç saniye önceki şüpheli bakışında olduğu gibi ters giden bir şeylerin olduğunu sezdim.

Adam yaklaşıyorken Victor elimi sıkıca kavradı. Sadece Lydia'nın gözlerine bakıyordum, bana yaklaştıkça korku, umut ve rahatlama ile doluyordu. Sonra Victor'la aralarındaki mesafe daralınca, neredeyse görünmez bir hareketle, hızla yere savruldum. Victor'un birden bire elini uzatıp adamı kafasından yakaladığını ve boynunu kırdığını gördüm. Lydia ve Cordelia dizlerinin üzerine düştüler, Victor adamın yarı otomatik tüfeğini alıp Izel ve diğerlerine kurşun yağdırdı.

Mermiler havada her yöne gürültüler çıkararak dağılırken, Lydia ve Cordelia bana sarılmaya çalıştı ama ben ikisini de yüzükoyun yere itip ellerimle yüzlerini toprağa bastırdım.

"Yerde kalın!" diye haykırdım, kalkan tozlar ağzıma dolmuştu. "Beni takip edin! Gelin!" Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde karşıya, SUV'a doğru bir askerin ateş altında sürünmesi gibi vücudumu sürükledim.

Silah sesleri daha da arttı. İki üç mermi yanımdaki toprağa saplandı. Bir tanesi de SUV'un açık kapısının yanından vızıldayarak geçti. Araç birkaç metre yakınımda olmasına rağmen, gözüme o kadar uzak görünüyordu ki, yanına ulaşamamaktan korktum. Bir kurşun bir karış önümde toprağa saplandı. Çıkmaz bir sokağa girmiş gibi donup kaldım. Victor çoktan ortadan kaybolmuştu ama iki elinde birer silahla arka arkaya ateş edip SUV'dan koşarak uzaklaşan Niklas'ı gördüm.

Kollarımı toprağa daha büyük bir güçle bastırdım, Lydia ve Cordelia'nın beni takip edip etmediğini görmek için başımı sağa sola çevirip karmaşanın içinden, "Acele edin!" diye bağırdım.

Lydia çığlık atıyordu. Yerde, toprağın üzerinde, ayaklarının yanındaki kanı fark ettim. Cordelia elleri bağlı olmasına rağmen tüm gücünü toplayıp kalktı ve dehşet içinde, hızlıca yanımdan geçti. Fakat Lydia hareket etmiyordu, ona yardım etmek için geri döndüm. Onu kurşun yağmurunun altında tek başıma sürüklemek zorunda kalacaktım.

Lydia, "Ayağım!" diye feryat etti.

"Sakın durma Lydia! Sürünmeye çalış, hareket etmek zorundasın!" dedim.

Nihayet onun yanına ulaştım, bir mermi bizi sıyırıp geçerken iki kolumu başının üzerine kapattım. Yüzünü dirseklerimin içine gömdü, hıçkırıklarından bedeni sarsılıyordu.

Kurşun yağmuru durdu, sessizlik nerdeyse gürültünün korkunçluğu kadar tüyler ürperticiydi. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissettiğimden başımı kaldırmaya korkuyordum, havadaki toz dağılmaya başladığında cesetlerin arasında ayakta duran sadece iki adam gördüm.

Victor ve Niklas.

Rahatlamanın vermiş olduğu hıçkırıklar bütün vücudumu sarsıyor, göğsümü sıkıştırdıkça sıkıştırıyor, kusacak gibi oluyordum. Çıplak topuklarımı kuma bastırıp ayağa kalkmayı başardığımı dahi sonradan fark ettim. Nasıl olmuşsa bir ara parmak arası terliklerimi kaybetmiştim. Lydia kendini bana doğru attı, kollarımla onu o kadar sıkı sardım ki, tırnaklarım kızın sırtına geçti. Elleri bağlı olmasaydı o da aynısını yapardı.

Lydia omzumda, "Sarai, Sarai!" diye ağlıyordu. Dudaklarından sadece ismim dökülüyordu.

"Biliyorum Lydia! Seni bıraktığım için çok üzgünüm. Özür dilerim," dedim. Hüngür hüngür ağlıyordum.

Lydia kendini biraz geriye çekip bana baktı, başını salladı. "Hayır, sen elinden geleni yaptın," dedi. Aceleyle bileklerini çözüp ellerinin serbest kalmasını sağladım. "Kalmak benim kararımdı. Geri döneceğine söz vermiştin. Bak Sarai, sözünü tuttun," dedi.

Ona tekrar sarıldım. Hiçbir şeyi umursamadan ve etrafımızdaki cesetlerin varlığına aldırmadan yerde oturduk. Niklas'ın bize doğru gelişini fark edene kadar öylece kaldık.

Arkamda duran SUV'a baktığımda Cordelia'nın da sağ salim kurtulduğunu görünce rahatladım. Arka koltukta

büzülmüş vaziyette oturuyordu. Bacaklarını göğsüne çekmişti, geçirdiği şok yüzünden ileri geri sallanıyordu.

Lydia'ya döndüm ve yara bere ve kirden neredeyse görünmeyen yüzünü avucumun içine aldım. Uzun, kızıl saçlarını ağzının kenarından ve yanaklarından çektim. Dudaklarımı alnına bastırdım.

"Seni evine götürüyoruz," dedim ve yüzümde dudaklarımı titreten yumuşak bir gülümseme oluştu.

Lydia da bana gülümsedi.

O sırada bir el silah sesi boşlukta yankılandı. Lydia'nın gözlerinin içine tekrar baktığımda gülüşü solmuştu.

Kötü bir şeylerin olacağını haber veren tüyler ürpertici sessizlik geri dönmüş ve muazzam zulmüyle üzerimize çökmüştü. Zaman yavaşladı, dünya ayaklarımın altından kayıp gitti ve beni o anın ıstırabıyla yüz yüze bıraktı. Sadece Lydia ve ben kalmıştık, birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Benim gözlerimde şüphe vardı. Onun bakışlarıysa, kanımı donduran bir şeyin etkisiyle bulanık bir hal almıştı.

Gözler her zaman her şeyi anlatırdı.

Hayat, içinden çıkıp gidene ve başı önüne düşene dek o sonsuz derinlikteki gözlere baktım.

Bir el silah sesi daha duyuldu. Izel'in başına isabet eden mermiyi ve silahını ağır ağır indiren Victor'u izlerken bile, vücudu, tehlikeli bir biçimde kollarımın üzerinden sarkan Lydia'dan gözlerimi alamıyordum.

Sonra seslerin, renklerin ve koşuşturmacanın girdabıyla dünya beni tekrar içinde alınca, artık dünyanın hangi tarafı beni dinliyorsa ona doğru feryat ettim, Lydia'nın cansız

bedenini göğsüme bastırdım ve kollarımın arasında sallamaya başladım. Cansız kolları yana düştü ve bedeninin altında hissiz bir şekilde sallandı. Gömleğinin altında biriken ve onu tutan ellerimin arasından sızan kanının sıcaklığını ve yoğunluğunu hissettim.

Bedeninin zorla benden çekilip alındığını fark edene kadar yüzümü saçlarına gömüp ağladım. Onu benden almaya çalışan kişiye "Hayır! Benden uzak dur! Onu rahat bırak!" diye bağırdım. Sesim, daha önce sahip olduğumu hiç bilmediğim bir duygunun ağırlığı altında çatlayıp gerginleşmişti.

Victor'un sesini duydum. "Gitmemiz lazım," dedi, "Burada daha fazla kalamayız."

"Hayır!" diye direndim. Bir kolumu uzatıp onu kendimden uzakta tutmaya çalıştım

Niklas arkamdan, "*Hemen* Victor," dedi, "Bununla uğraşacak vaktimiz yok."

Victor beni belimden kavradı, çabucak ayağa kaldırdı ve omzunun üzerine attı. Beni Lydia'nın bedeninden uzaklaştırıp SUV'a doğru taşırken haykırıyor, tekmeler savuruyor ve yumruklarımla onun sırtına vuruyordum.

"Onu burada bırakamayız!"

"Buna mecburuz."

Beni arka koltuğa, Cordelia'nın yanına oturttu.

"Victor! Yapamazsın! Lütfen, onu burada böyle bırakma!" diye bağırdım.

Gözlerinde vicdan azabının izleri vardı. Yüzündeki hiç değişmeyen gizemin arkasına gizlemesine rağmen bunu görebiliyordum.

Arabanın kapısını kapattı ve kilitler tekrar devreye girdi. Bizi götürdükleri yere doğru hareket ettiğimizde sessizliğe gömüldüm.

14. BÖLÜM

Victor

Niklas ne zaman susması gerektiğini bilen biri değildi. Disiplinsizdi, bu yüzden Birlik her zaman beni tercih ediyordu.

Devşirildiğimizde yedi ve dokuz yaşlarındaydık ve bizimle birlikte alman iki çocuk da mahallemizdeki yakın arkadaşlarımızdı. Adamlar geldiğinde her cumartesi yaptığımız gibi okulun arka bahçesinde top oynuyorduk. O zamanlar Niklas ve ben kardeş olduğumuzu bilmiyorduk. Fakat birbirimizin en iyi arkadaşlarıydık. Kardeş gibi birbirimizden hiç ayrılmıyorduk. Belki de ruhumuzun derinliklerinde birbirimizin parçası olduğunu hissediyorduk.

Annemin görev başındayken öldürülmesinin üzerinden henüz dört yıl geçmişti ki gerçeği öğrendik. Niklas'ın annesi bize gerçeği gizlice anlattı.

O zamandan beri bunu bir sır gibi saklıyorduk.

"Ne yaptın Victor? Ne düşünüyordun? Aklın neredeydi?"

Niklas'ın parmakları direksiyonu kavramaktan bembeyaz kesilmişti. Dakika başı dönüp bana bakıyor, ona söyleyemeyeceğim bir şeyi açıklamamı bekliyordu.

Kalçamı yakan ağrıya sessizce tahammül ettim.

Niklas'a baktım.

"Vonnegut'a önce onların ateş ettiğini söylemek zorundasın," dedim ve iddiamın yüzünü bir anda kararttığını gördüm. "Başka seçeneğimin olmadığını söyle ona," diye üsteledim.

"Victor." Başını sağa sola salladı ve sonra avuç içiyle direksiyona vurdu. "Sana ne oldu böyle?" dedi.

Dişlerini gıcırdattı, söylemek istediklerini içinde tutuyordu ama en iyisinin bir şey söylememek olduğunu da biliyordu.

Direksiyona tekrar vurdu.

"Benden ne istediysen her zaman yaptım. Bir kez bile reddetmedim. Sana neredeyse hiç soru sormadım. Çünkü olması gerektiği gibi sana güvendim." Derin bir nefes aldı, gözlerinin dikiz aynasında başıboş dolaştığını fark ettim. Arkaya, bana baktı. "Fakat bu farklı. Her şeyi riske atıyorsun. Birlik'teki pozisyonunu, Vonnegut'la ilişkini, kendi hayatını ve benim hayatımı," Elini havaya kaldırıp işaret etti. "Hepsini bir kız için yapıyorsun," dedi.

"Ben öyle bir şey yapmıyorum."

"O zaman bunu nasıl izah edeceksin?" diye haykırdı. "Eğer onun için değilse, ne için? Anlat bana Victor!"

Önümüzde ağır ağır giden bir arabanın yanından geçmek için direksiyonu karşı şeride kırdı.

"Adını ona neden söyledin? İstikrarını bozuyorsun. İstikrarsızları elediklerini biliyorsun Victor, bunu *biliyorsun* değil mi?"

Kendi damarına basmıştı, gözlerini yola odaklamaya çalışıyordu. Annesi de *istikrarsız* kişilerden biriydi.

"Benim yüzümden senin başına bir şey gelmesine izin vermemem," dedim. "Eğer kendini Vonnegut'a gerçeği söylemek zorunda hissediyorsan, bunu anlarım ve sana karşı kullanmam."

Karamsar bir ifadeyle "Hayır. Her zaman yaptığım gibi benden söylememi istediğin her neyse onu söyleyeceğim," dedi.

Sustu ve iki eliyle direksiyonu kavradı, bir avucunu deri kaplamanın üzerinde gezdirdi.

Yüzüme hiç bakmadan, "Umarım bir gün bana, sana neler olduğunu, Budapeşte'de yaşananların şu an yaptıklarınla olan bağlantısını ve bütün gerçeği anlatırsın."

"Anlatacak hiçbir şey yok," dedim.

"Lanet olsun! Ben Vonnegut değilim!"

"Hayır, Niklas, sen güvendiğim tek kişisin." İleriyi işaret ettim. "Bizi orada bırak. Yeni bir araç ayarlamam lazım."

Benim ona ikna edici bir şeyler söyleyene kadar, bütün gün bağırıp çağırmayı çok istemesine rağmen Niklas yelkenleri suya indirdi. Disiplin... Onun sahip olamayacağı bir özellikti.

Bir araç satış bayisinin önünde durduk.

"Yan tarafa dolaş," dedim, "beni orada bekle."

Niklas hiç itiraz etmeden dediğimi yaptı ve binanın yan tarafındaki bir diğer müşteri aracının yanına park etti.

İnmeden önce, arkaya Sarai'ye baktım. Hareketsiz, kendinden geçmiş haldeydi. Gözleri açıktı ama her nereye bakıyorsa, gerçekte bir şey görmediğinden emindim. Bir an için bana baksın istedim. Fakat bana dönmedi. Ben de yürüyüp uzaklaştım.

Sarai

Yanımda oturan, tamamıyla ayık fakat olan bitenden bihaber Cordelia gibi olmam gerektiğini hissettim. Yaşadığı şeylerin üstesinden gelmesi için alacağı terapinin onun aylarına mal olacağını biliyordum. Çünkü annemin ölümünü izledikten sonra aynı şeyleri ben de yaşamıştım.

Oysa zavallı Cordelia ile aramızdaki tek benzerlik, konuşma isteğini içimde duyamıyor olmamdı. Öylece oturup zamanın geçmesini bekliyordum ama zamanla da bütün bağlarımı koparmıştım ve vakit denen şeyin beni rahatsız etme çabalarına hiç aldırış etmiyordum. On beş dakika gibi düşündüğüm bir zaman diliminde aslında iki saat geçmiş olabilirdi ve aradaki farkı anlayamazdım.

Cordelia'nın aksine etrafımda olup bitenin gayet farkındaydım. Sadece umursamıyordum.

Biraz sonra, Victor binadan çıkıp SUV'un yanına geldi ve benim tarafımdaki kapıyı açtı. Bir şey bekliyormuş gibi bir an durup yüzüme baktı, beni dışarıya çıkaracağını tahmin ettim.

Ona şöyle bir baktım, başımı koltuğun yan tarafına yatırdım. "Onu orada bırakmak zorunda değildin," dedim.

"Zorundaydım," dedi. Elimi ellerine aldı. "Şu ana kadar onu bulan olmamışsa bile yakında bulunur, bana güven."

Victor'un elini tuttum, inmeden önce Cordelia'nın yüzüne bir kez daha baktım.

"Ona ne olacak?"

Victor bakışlarını sürücü koltuğundaki Niklas'a çevirdi.

"Arada uzun süreli molalar yok," diye talimat verdi, "Konuştuğumuz gibi Guzmán'la ara noktada buluş. Para onun kızı için. Javier'in yokluğunda gelişen ve kontrol edemediğimiz olaylarla ilgili ona bilgi ver, ama görevin tamamlanacağını da söyle," dedi.

"Nasıl istersen Victor." Niklas Victor'un dediklerini canı sıkkın bir şekilde kabul etti, sözleri karamsarlık ve hayal kırıklığı ile çınladı.

Victor beni elimden çekip SUV'dan indirdi.

Biz uzaklaşırken Niklas bizi durdurdu. "Nereye gideceksin?" diye sordu, kolunu kapıya dayanmış, pencereden yarı beline kadar sarkmıştı.

"Şimdilik," dedi Victor, "Tucson'a. Sonrası için benden haber bekle."

Niklas arabayı çalıştırıp uzaklaştı.

Victor koyu gri renkli, pırıl pırıl yeni arabaya doğru yürürken bir an geri çekildim.

"Neden Tucson'a gidiyoruz?" diye sordum.

Durdu, dönüp yüzüme baktı.

"Seni eve götürüyorum," dedi.

15. BÖLÜM

Sarai

Dakikalar sonra ufukta *evimi* gördüğümde, daha önce bu anı düşlediğimde hissettiğim heyecanı yaşayamadım. Hatta pencereden bakmak için başımı bile çevirmedim. *Burada benim için hiçbir şey yoktu.*

Dışarıdaki şehri seyretmek yerine üzerinde süratle yol aldığımız siyah asfalta baktım.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu Victor.

Başımı kaldırıp onunla yüz yüze geldim.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Victor içini çekti ve gözünü yola dikti.

"Çünkü fazlasıyla acı çektiğini düşünüyorum," dedi.

Yol kenarındaki bir marketin otoparkında durdu. Dışarıya akşam karanlığı çökmeye başlamıştı.

"Seni nereye bırakacağımı söylemelisin," dedi, yüzüne belli belirsiz bir huzursuzluk ifadesi yerleştiğini görebiliyordum.

Ben cevap vermeyince "Babana mı?" diye sürdürdü konuşmasını.

Dalgın bir şekilde başımı sağa sola salladım. "Babam Tucson'daki herhangi bir adamdan biri olabilir. Onu hiç tanımadım," dedim.

"Büyükannen, halan? Ya da uzak bir kuzenin yok mu? Nereye gitmek istiyorsun?"

Kelimenin tam anlamıyla ailesi olmayan biriydim. Babamın kim olduğunu bilmediğim için onun tarafından kimseyi de tanımıyordum. Hiç kardeşim olmamıştı. Büyükbabam ve büyükannem de ben çocukken ölmüşlerdi. Teyzem Jill, Fransa'da bir yerlerde yaşıyordu. Oraya göç edecek imkânı vardı ama ben on üç yaşımdayken teyzem önce annemi; sonra da birbirimizden geceyle gündüz kadar farklı olmamıza rağmen, beni annem gibi olmakla suçlayıp reddetmişti

Victor'a bana borçlu olduğunu düşünmesi için bir sebep vermek istemedim. Beni arabadan indirmesi ve beni kendi kendime inşa edebileceğim hayata teslim etmesi için aklıma gelen ilk ismi söyledim.

"Bayan Gregory," diye sessizce fısıldadım. Onu en son gördüğüm anın hatırasına gömülmüş bir halde "Buradan on dakika uzakta oturuyor," dedim.

Victor'un yandan bana baktığını fark ettim ve bir an için göz göze geldik. Ne bekliyordu ki? Yüzümü inceliyor gibiydi ama sebebini anlayamıyordum.

Bundan sonra hangi yöne gitmesi gerektiğini işaret edip başımı çevirdim.

Victor karayoluna girdi ve arabayı yaşadığım karavan parkına doğru sürmeye başladı.

Her şey bıraktığım gibi görünüyordu; bahçelerde etrafa dağılmış kırık oyuncaklar, park etmiş hurda arabalar, çimenlik alanlardaki patlak lastikler... Penceredeki portatif klimalar sabah havasına curcuna katıyor, ağacın arkasına bağlanmış köpekler havlayıp duruyordu. Hayatımın çoğunu içinde geçirdiğim küçük mavi karavanın önünden arabayla ilerlerken ona bakmakta zorlandım. Fakat bir an için, orada artık kimlerin yaşadığını, ardı arkası kesilmeyen ve annemin asla durdurmayı başaramadığı hamam böceği istilasının üstesinden gelip gelmediklerini merak ettim.

İki karavan ileride, hâlâ Bayan Gregory'nin yaşadığını umduğum yeri işaret ettim. "Tam burası," dedim sessizce.

Ancak dışarıda parlak kırmızı bir Ford Bronco görünce umduğum şeyin doğru olmadığını düşünmeye başladım. Zaten dokuz yıl aradan sonra hâlâ aynı yerde olmasını bekleyemezdim.

Dışarı çıkmak üzereyken Victor beni durdurdu.

Yüz dolarlık banknotlardan oluşan kalın bir desteyi çıkarıp, bana uzattı. Bir para destesine bir Victor'a baktım. Hiç beklenmedik bu hareket karşısında tereddüde düşmüştüm.

"Biliyorum bu para kirli," dedi ve desteyi almam için biraz daha yaklaştırdı. "Fakat bunu almanı ve ne yapman gerekiyorsa onu yapmanı istiyorum."

Müteşekkir bir ifadesiyle başımı salladım ve desteyi parmaklarımla tutup aldım.

"Teşekkür ederim,"

Tam arabadan inmek üzereyken durdum. "Javier ne olacak? Benim için bu kadar para dökmeyi göze almışken sen yapmak istemesen bile, beni bulup öldürmek için başka birini gönderecektir," dedim.

"Bunu yapmaya fırsat bulamadan ölecek zaten."

"Onu öldürecek misin?" diye sordum. "Kuşkusuz benim için değil ama diğer adam için bunu yapacak mısın?" Onun bu işi benim için yapacağını söylemesini isterdim ama gerçek sebebin bu olmadığını biliyordum.

Sadece "Bundan sonra güvende yaşayacaksın," dedi.

Bir süreliğine sessizliği paylaştık, ardından arabadan indim, kapıyı arkamdan yavaşça kapattım ve Victor'un arabayla uzaklaşmasını izledim. Yolun sonundaki belli belirsiz karanlığı arabasının farları aydınlattı ve nihayetinde sessizce çekip gitti.

Az önce olanlar neydi?

Hayatımın son dokuz yılını zaten anlayamayacaktım ama son birkaç gün bundan da karmaşık geçmişti. Bana hem aşina hem de alabildiğine yabancı gelen, yolun sonundaki bu yerde öylece dururken, kendimi tanıyamadığımı fark ettim. En azından eskiden olduğum ya da olmak istediğim kişi değildim artık. Çünkü bu fırsatı hem Javier hem de annem elimden almıştı.

Bana tuhaf bir şekilde nezaket göstermesine rağmen, çeşitli yollarla beni taciz eden Meksikalı bir uyuşturucu baronunun elinde tecrit ve esaret altında bir hayat yaşamıştım. Gençliğimin büyük bir bölümünde, sevmediğim ve birlikte olmak istemediğim adamla yatmak zorunda kalmıştım. Javier seksle tanıştığım ve seksi yaşadığım tek

adamdı. Tecavüze, adam kaçırmaya ve her türlü suistimale şahit olmuştum. Ölüm, hem de sayısız ölüm görmüştüm. Hayattaki tek arkadaşım birkaç saat önce kollarımda can vermişti. Yaşamın onun bedenini terk edişini izlemiştim.

Bir deste oyun kartını karıyormuş gibi rastgele incelediğim bu hatıraların hiçbiri beni olması gereken haliyle veya normal bir kızı etkilemesi gibi etkilemiyordu. Sebebini biliyordum ama kendime bunu söylemekten nefret ediyordum: Yıllar içerisinde buna alışmıştım. Hayatım böyleydi. Zihnim bu hayata en iyi bildiği şekilde boyun eğip, uyum sağlamıştı.

Artık Tucson'da evimdeydim. İstediğim her ne varsa, yapmakta özgürdüm. Her gün okuldan sonra gidip gazoz ve Doritos aldığım birkaç blok ötedeki küçük dükkâna yürüyebilirdim. Eğer istersem, yolun aşağısındaki eski ilkokuluma gidebilir, salıncakta sallanabilir veya evlerle çevrili bahçede yere uzanıp, uyuyana kadar yıldızlara bakabilirdim. On iki numaralı ön bahçedeki bisikleti çalabilir, otuz kilometre ötedeki eski arkadaşımın evine gidebilirdim. Fakat arkamdaki, betonu çatlamış ara yolun sonundaki karavan da hiç fena değildi. Tam oradaydı. Bana yardım edebileceğini bildiğim tek kişinin hâlâ orada yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için kapıya ulaşmak tahminimden uzun sürdü.

Ne istersem yapabilirdim ama nereden başlayacağıma karar vermek çok zordu. Hatta başlamak istediğimden bile emin değildim.

Hayatının yarısını hapiste geçirip, tekrar salıverilen bir insanın ne hissettiğini galiba artık biliyordum. Bu insanlar nasıl davranmaları gerektiğini ve toplumun içine

nasıl karışacaklarını bir türlü bilemez, sürekli arkalarını kollarlardı. Sabah saat beşten sonra uyuyamazlar, ne yiyeceklerine, ne zaman yiyeceklerine karar verme özgürlüklerinin olduğuna inanamazlardı. Şiddet, karanlık ve mahpusluk hayatlarının o kadar büyük bir parçasıydı ki, bunların aksinin de mümkün olduğunu düşünemezlerdi.

Öyle olmak istemiyordum. Fakat o sırada giriş kapısının üstündeki cılız ışığa bakıp gözümün önünde ışıklar uçuşmasına izin verirken, artık istesem de istemesem de hayatımın geri kalanını bu şekilde yaşayacağımı hissettim.

Ön taraftaki pencerede bir karaltı belirdi. Şortumun arka cebinden para destesini çıkardım, kolsuz yeleğimi üzerine örttüm. Sonra da derin bir nefes aldım.

Merdivenleri çıkıp, kapıya hafifçe vurdum.

İçerden bir erkek sesi "Kim o?" diye seslendi.

Kadının burayı uzun zaman önce terk ettiğini zaten biliyordum.

"Benim... Sarai. Burada on beş numarada oturuyordum."

Kapının zinciri şangırdadı sonra da kapı ardına kadar açıldı. Kısa boylu tıknaz bir adam şaşkın gözlerle bana baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Üzerinde gömlek yoktu. Yuvarlak göbeği dizlerine kadar inen şortunun üzerinden taşıyordu. Kapıdan dışarı süzülen patlamış mısır kokusu burnuma geldi.

"Bayan Gregory burada yaşamıyor mu?" diye sorunca içimi tuhaf bir his kapladı. Çünkü kadının orada olmadığını zaten biliyordum.

Adam başını salladı.

"Üzgünüm, sadece iki yıldan beri buradayım," diye cevap verdi. " Bayan Gregory diye birini hiç duymadım".

"Peki, teşekkür ederim."

Geri döndüm ve tam inecekken adam seslendi.

"İyi misiniz?"

Bir an için adama baktım. "Evet, iyiyim. Sorduğunuz için teşekkür ederim," dedim.

Başını sallayıp kapıyı kapadı, tekrar yerine takılan zincirin sesi kısa ve duygusuzdu.

Çıplak ayaklarım karavan parkının kumlu ve çakıllı yolunu acı hissetmeden adımladı. Yolun sonuna doğru yürüyüp oradan ayrılırken, direklerdeki sokak lambaları zayıfladı ve beni karanlığın içine bıraktı. Bana doğru yaklaşan bir araba yüzünden içimi ani bir endişe kapladı. Javier'in beni öldürmeye geldiğini düşündüm. Fakat araba önümden geçip gitti ve beni çılgınca bir ritimle çarpan kalp atışlarım ve düşüncelerimle baş başa bıraktı. En azından Izel'in öldüğünü biliyordum. Elinde silahıyla yüzüstü yerde yatan son hali gözümde canlandı. Victor'un silahından çıkan mermi onun kafatasına girdiğinde, yere yüzüstü kapaklanan gövdesini görünce ne korkmuş ne de irkilmiştim. Hayır, sadece intikam duygusunun verdiği hazzı hissetmiştim. Onu can çekişirken gördüğümde zevk almıştım. Çünkü bunu hak etmişti.

Lydia'ya yaptıklarından dolayı onu kendi ellerimle öldürmeyi çok isterdim.

Önlerinde posta kutularının dizili olduğu birkaç evin önünden geçerken ilerideki dur levhasını gördüm ve onun önünden sola dönersem yolun beni ilkokulumun bahçesine

götüreceğini hatırladım. Gidecek hiçbir yerim olmadığından oraya gitmeye karar verdim. Uzunca bir yürüyüşten sonra okula vardım, bahçesindeki her şeyin değişmeden kaldığını görmek beni mutlu etti. Bir tanesi yüksekte duran salıncakların yanındaki eski, paslı tahterevalliyi hatırladım. Üç tane yaylı atlıkarınca vardı – bir yunus, bir aslan ve bir denizaygırı oyun parkının çakıl taşlarıyla örtülü zemininde yan yana duruyordu. Kuru çimlerin üzerine basarak yürüdüm ve çocukken teneffüslerde her zaman bindiğim salıncağa oturdum. Yıllar öncesinde hissettiğim duyguları tekrar hissediyordum. Zincirleri başımın hemen üzerinden kavradım ve plastik oturağa kalçalarımın sığdığını fark ettim. Fakat şimdi, geçmişe nazaran daha uzun boyluydum ve bacaklarımı altımda beceriksizce büküyordum. Ayak başparmaklarımla soğuk çakıl taşlarını karıştırıp, gökyüzündeki bir uçağın sessiz, küçük beyaz çizgisini izledim.

Düşüncelerimde sadece Victor'un yüzü canlanıyordu. Bana yardım etmişti, her şeye rağmen hatta yardım etmek istemeyişini kabul etmeme rağmen elimden tutmuştu. Niklas'la SUV'daki konuşmaları düşününce aklımda Victor'la ilgili fazla soru oluştu. Victor'un neden ilk ateş eden olduğunu anlamıyordum. Neden asıl plana uyup Lydia'yla ve birden ortaya çıkan, bütün bu olanlarla hiç ilgisi olamayan Cordelia'yla beni takas etmediğini anlamaya çalıştım. Belki Izel'in beni zaten öldüreceğini, sonra da Lydia ve Cordelia'yı geri alacağını biliyordu. Javier'in Izel'e bu plan üzerinde ilerlemesini emretmiş olması; takası yapıp, bulduğu ilk fırsatta bizi öldürmesini Izel'e söylemiş olması gayet akla yakındı. Yine de emin olamıyordum çünkü işler çok daha farklı şekillere bürünebilirdi.

Muhtemelen Victor'un yaptığı şeyin pek çok başka gerekçesi vardı.

Emin olduğum tek şey, Victor sayesinde hayatta kalıp; Tucson'a, evime gelmiş olmamdı. Kendi irademle seçmediğim bir hayattan kaçıp Victor'un yardımıyla özgürlüğüme kavuşmuştum.

Soğukkanlı bir kiralık katil olmasına rağmen hayatımı kurtarmıştı.

Şortumun arka cebine elimi atıp, para destesini çıkardım. Parmaklarımı paranın kenarları üzerinde hızla gezdirdim. Tahminimce destede en az beş bin dolar olmalıydı. Her banknotu uçlarından saymaya başladım. Dörtte birini saydığımda çok fazla para olduğunu kabul edip durdum. Kendime bir gecelik oda kiralamaya yeter de artardı bile. Duş alabilir ve biraz dinlenebilirdim. Bunu yapmaya karar verdim. Çok uzun bir planın ilk somut bölümünü aklımda kurduğum için rahatlamıştım. Fakat sonra sürücü belgemin olmadığını fark ettim. Benim herhangi biri olduğumu kanıtlayacak, kimlik yerine konulacak basit bir kâğıt parçası bile yoktu. Kimliğim olmadan bana bir oda verecek otel bulursam şanslıydım, istedikleri kadar rüşvet verebilirdim. Parayı akıllıca kullanmam ve tasarruf etmek için gereken her şeyi yapmak zorundaydım. Çünkü avucumdaki tüm para buydu.

Polise gidip olanlara hikâyemi anlatabileceğimi ve bana yardım edeceklerini aklımın bir köşesinde tutuyordum. Fakat hissettiğim yenilmişlik duygusuna deva olabileceğini bildiğim en basit şeylerin altında dahi ezildiğimi hissediyordum.

Kederli bir şekilde iç çektim, başımı yere eğdim ve ayak parmaklarımı çakıl taşlarına biraz daha gömüp daireler çizmeye başladım.

Hayatımda ilk defa çaresizliğin gözyaşlarını döktüm. Öfke, keder ya da düş kırıklığından değil kendim için ağlıyordum. Hıçkırıklar bütün vücudumu sarsıyordu. Para destesi yere, çıplak ayaklarımın yanına düştü. Her iki yanımdaki zincirlere tutundum ve içimdeki her şeyi döktüm.

Dakikalar sonra kendime gelip, başımı kaldırıp gözyaşlarımı sildiğimde, okul binasının karşı tarafındaki caddede bir arabanın farlarını gördüm. Önümden yirmi metre ilerde durana kadar arabayı izledim.

Gelen Victor'du.

16. BÖLÜM

Sarai

Hemen kalkamadım. Çimenlerin ötesindeki arabaya sadece gözümü dikip baktım. Ne yapmak istediğimi biliyor ama bunun doğru olup olmadığına karar vermekte zorlanıyordum. Sonunda kendimi bu duyguya teslim edip doğruldum. Para destesini yerden toplayıp arabaya doğru yürüdüm.

Ben oraya varmadan arabanın camı aşağı indi.

Ellerini rahat bir şekilde direksiyonun üzerine koyan Victor, "Bayan Gregory de kim?" diye sordu.

Kapıyı açıp arabaya bindim. Victor'un neden burada olduğunu sorgulama veya açıklama ihtiyacını ikimiz de hissetmiyorduk. Sebebini biliyorduk. En azından çoğunu...

Kapıyı kapadım.

"Bana gerçek annemden daha çok annelik yapmıştı," dedim.

Açık camdan gelen hafif bir esinti saçlarımın arasında dolaşıyordu.

Victor sessizce durmuş bana bakıyordu. Ben de bakışlarımı çevirip lekesiz ön camdan dışarıya, karanlığa baktım.

"Zamanımın çoğunu onunla geçiriyordum," diye devam ettim. Bayan Gregory'nin yüzü gözlerimin önüne geldi. "Akşamları bana yemek hazırlardı, birlikte *CSI* izlerdik. Kendine baharatlı Chex Mix hazırlamayı severdi," Ona bakıp hafifçe gülümsedim. "Aksi ihtiyarın tekiydi, bana kötü davranmazdı ama annemi birkaç kez paylamıştı. Hatta bir keresinde annemin bir erkek arkadaşı Bayan Gregory'ye beni aramak için gelmişti." Durdum, tekrar ona baktım ve sert bir dille "Sırf annemle yattığı için bana babalık taslayan pislik heriflerden biriydi. Neyse, Bayan Gregory'nin kapısının önüne gelip, hem bana sesleniyor hem de kapıyı tekmeliyordu. Çok komikti," dedim ve tekrar güldüm, başımı koltuğun arkasına dayadım. "Bayan Gregory elinde bir silahla kapıya geldi. Silah dolu değildi ama olmasına da gerek yoktu. Adam hayalarına tekme yemiş gibi kaçtı ve bir daha da beni aramaya gelmedi."

Başka hatıralar da aklıma gelince dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Dalgın bir sesle, "Bir keresinde çok hastalanmıştı, atardamar ameliyatı mı ne olması gerekiyordu. Tam olarak neyi vardı bilmiyordum ama öleceğini sanıp çok korktuğumu hatırlıyorum. Fakat sonra atlattı," dedim. Başımı koltuğun baş dayama yerine yaslanmış halde yana yatırdım ve Victor'un gözlerine baktım. "Bana piyano çalmayı öğretmesini hep hatırlayacağım. Onunla tanıştığım sekiz yaşımdan itibaren, en iyi arkadaşımla daha fazla vakit geçirmeye başladığım zamana dek beş yıl boyunca, neredeyse her gün ders vermeyi sürdürdü. Okuldan sonra, ödevlerimi bile yapmayı unutup, hemen onun yanına gider, parmaklarım sızlayana kadar piyano çalardım," Pişmanlıkla başımı indirip, arabanın gösterge paneline baktım.

"Keşke Bailey'le hiç tanışmamış olsaydım. Arkadaşımı Bayan Gregory'ye tercih ettiğim için bugün bile kendimi kötü hissediyorum," dedim.

Daha fazla konuşamadım. Silkinip anılardan sıyrıldım. Derin bir nefes alıp, başımı koltuktan kaldırdım. Parayı Victor'a uzatıp alması için ısrar ettim.

Victor vitesi değiştirirken, "Sende kalsın," dedi, "İleride ihtiyacın olacak."

Desteyi oturduğum koltukla konsolun arasına bıraktım.

"Toplumun güvenilir bir üyesi olma tehlikesiyle yüz yüzesin," dedim.

Başını hiç çevirmeden gözleriyle bana bir bakış attığını gördüm.

Arabayı ana yola çevirdi. "Olabili ama durum böyle görünüyorsa, seni tekrar bağlamam gerekecek." Yüzüme baktı, dudakları ifadesizdi ama gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyordum.

Yanımdaki pencereye başımı çevirdim çünkü Victor'un aksine yüzümdeki gülümsemeyi kontrol edemiyordum ve bunu onun görmesine başka türlü engel olamazdım.

* * *

Tucson'un dışında bir otelde durduk ve bu sefer koşup kaçmak yerine onun her zamanki bavullarını üçüncü kattaki odamıza taşımaya yardım ettim. *Bizim odamıza.* Bu iki kelimeyi sıradanmış gibi yan yana kullanacağımı günler öncesinde hayal bile edemezdim. Kendime ait bir odada kalmak istediğimi söylemiştim ama o kendisine yakın olmam konusunda ısrar etmişti. Nedenini sormamıştım. Onun gibi biriyle firardayken bunun daha doğru

olduğunu düşünmüştüm ama bana söylemediği bir şeylerin olduğunu da başından beri biliyordum. Bu düşüncelerle boğuşurken Victor'un pantolonunun içinden çekiştirerek çıkardığı gömleğinin arkasındaki kanı gördüm

"Bir yerin mi *kanıyor?*" diye sordum ve yan tarafına biraz daha yakından bakmaya çalışarak ona yaklaştım.

"Evet ama sorun değil."

"Neden? Ne-nerede vuruldun?"

Gömleğinin düğmelerini çözünce yapılı göğüs ve karın kasları ortaya çıktı ama o an üstündeki kanlar dikkatimi daha çok çekiyordu.

Odaya çıkmak için neden o kadar acele ettiğini, Niklas ve Cordelia'dan ayrılmadan önceki alışılmadık huzursuzluğunun nedenini şimdi daha iyi anlıyordum.

"Aşağı in ve resepsiyondan oksijenli su, gazlı bez ve alkol iste. İlk yardım çantaları olması lazım," dedi.

Ona ve yaranın olduğu yeri görmeye çalışarak kanayan yerine baktım. Gömleğini çıkarıp yere attı.

İşte o zaman vücut yapısını iyice fark ettim.

"Sarai?"

Ona bakakaldım.

Sonra aceleyle dışarı çıktım, dikkatleri üzerime çekmemek için koşmadan ama hızlı adımlarla yürüdüm. Kendimi gerçek bir kaçak gibi hissediyordum.

Resepsiyona ulaşıp, gerekli malzemeleri resepsiyon görevlisinden alarak lobiden ayrılmam birkaç dakika sürdü.

Resepsiyon görevlisi kız tezgâhın üzerinden şişeyi ve açılmamış bir kutu sargı bezini bana uzatırken "Affedersiniz,

oksijenli su bulamadım ama bir şişe alkol var," dedi ve "Ne oldu? Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Teşekkür ettim ve malzemeleri tezgâhtan aldım.

"Evet, her şey yolunda. Şey... erkek arkadaşım çakısını açarken elini kesti," dedim. Kafam karışmıştı, abartılı bir ifadeyle gözlerimi çevirdim. "Dayanıklı plastik paketlerden birini açmaya çalışıyordu. Ona aşağıya gelip makas istemesini söyledim ama o yaptığında ısrar etti," diye ekledim. Biraz daha duygusallık ekleyerek gözlerimi devirdim.

Kız hafifçe güldü. "Benim erkek arkadaşıma benziyor." dedi.

Gülümsedim, tekrar teşekkür edip geri döndüm ve asansöre yöneldim. O an kızdan yeterince hızlı bir şekilde uzaklaşamayacakmış gibi hissettim.

Odaya döndüğümdeyse Victor kumaş pantolonunun bir tarafını kalçasından aşağı doğru sıyırmıştı. Aynanın karşısında belini tuhaf bir şekilde büküyor, o sırada net bir şekilde görebildiğim yarasına yakından bakmaya çalışıyordu. Tam arkasında, kalça kemiğinin hemen üzerindeki kaba etinde küçük bir delik vardı. Gömleğindekine nazaran kan akışı görünüşe göre yavaşlamıştı, ama yeterince kanadığı da belliydi.

İçeri girip malzemeleri aynanın önündeki uzun televizyon sehpasının üstüne bıraktım.

Dikkatle yarasına baktım. "Kurşun hâlâ orada mı?" diye sordum.

"Evet," dedi ve alkol şişesine uzandı. "Fakat çok derinde değil." Şişenin kapağını açtı, yaranın üzerine döktü.

Yüzünü buruşturdu ve yanmanın verdiği acı geçene kadar kısa bir süre gözlerini kapattı.

"Yarayı bu zamana kadar hep açık mı bıraktın?" diye sordum, kabul edilebilir bir sebep bekleyerek. "Neden buna daha önce müdahale etmedin ya da hastaneye gitmedin?" diye ekledim.

Sonra aklıma geldi. Beni araçtan indirdikten sonra bile yarasına bakmayı umursamamıştı.

Bunu fark etmem üzerine "Victor?" dedim.

Camın yanındaki masanın üzerinde duran silindir çantasına doğru yürüdü ve elini içine attı.

"Evet?" Zar zor yüzüme bakıyordu, çantasını karıştırıp bıçağı çıkardı.

Son anda tahminlerimi dile getirmemeye karar verdim. Konuyu belli ki çoktan kaçırmıştım ve tuhaf bir şey söyleyip kendimi aptal yerine koymak istemiyordum.

"Önemli değil," dedim, "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Teklifimi şöyle bir düşündü. "Hayır, kendim yapabilirim. Daha önce de yapmıştım," diye cevap verdi.

Belki de resepsiyoniste söylediğim yalan bir şekilde gerçek olmuştu. Bunu düşününce hafifçe güldüm, elimde alkol ve gazlı bezle odanın karşısına, ona doğru yürüdüm.

"Yarayı göremiyorsun bile!" diye özellikle söyledim. "Yardım edebilirim. Sen sadece ne yapmam gerektiğini söyle. Beceriksizin teki değilim."

Derin derin düşündüğünü gösteren izler yüzünde belli belirsiz ortaya çıktı. Şaşkın bakışlarım eşliğinde pantolonunu tamamen indirdi, yarı çıplak bir vaziyette karşımda

durdu. Üzerinde sadece karnının alt bölgesinden bacaklarının üst kısmına kadar uzanan kaslarının her kıvrımına ve girintisine nüfuz eden siyah renkli boxerı vardı. Haliyle biraz daha dikkatle baktım, fiziksel açıdan son derece zinde görünüyordu ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermedim.

Bıçağın ağzını çakmakla bir süre yaktı ve bana uzattı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığımı düşününce biraz midem bulandı ama yüzümden bunu anlamasını istemedim. Bıçağı elime aldım ve onun beni yönlendirmesini bekledim.

"Dediğim gibi, çok derin değil. Sadece bıçağın keskin ucuyla deşip çıkaracaksın."

Kelimelerinin zihnimde yarattığı görüntü beni ürküttü. "Ya sana zarar verirsem?" diye sordum.

"Kurşunun verdiği zarardan daha kötü olmaz. Hadi çabuk ol," dedi. Yaraya daha rahat ulaşayım diye şortunu kalça kemiğinin üzerinden aşağı sıyırdı.

Leğen kemiğinin sivri çıkıntısına çekinerek baktım ve işe koyuldum.

Tereddütle bıçağı derisine yaklaştırdım ve yüzüne baktım. Fikrini değiştirip kendisinin yapmak istemesini ümit ettim. Çünkü gerçekten yapmayı düşünmüyordum.

"Devam et," diye beni cesaretlendirdi. "Canımı daha fazla yakamazsın."

Yere diz çöktüm, gözlerim yarayla aynı seviyeye geldi, boxerının altından hatları belli olan penisine gözüm kaydığında yüzümü ateş bastı. Fakat muazzam genlerinin beni yapacağım işten alıkoymasına izin vermedim.

Bıçağın ucunu dikkatlice yaranın içine soktuğumda, yaptığım işin dehşetinden yüzüm gerildi ve allak bullak oldum. İlk başta gergindim, bıçağı daha dibe batırmak çok uzun sürdü ve bunu yapamaymca Victor da beklemekten yoruldu.

"Yara bandını çekmek gibi Sarai," dedi asabi bir şekilde, "Sadece yap ve geç şunu. Ne kadar uzun sürerse kendini o kadar kötü hissedersin."

Alt dudağımı biraz büzdüm. Boşta olan elimin parmaklarını sert bacak kaslarının arkasındaki bölgeye bastırdım, sonra bıçağı daha derine batırdım. Elimin altında adalelerinin kasıldığını hissettim ama yüzündeki acıya bakamayacak kadar gergindim.

Dikkatimi yaptığım işten biraz uzaklaştırmak için "Benim için neden döndün?" diye sordum ama doğruyu söylemek gerekirse, bir yanım bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyordu.

"Hiç gitmedim ki," diye cevap verdi. Gözlerini görmek için başımı kaldırdım. Yüzünü yana çevirip, "Takip edildiğini düşündüm. Javier'in ya da senin için gönderilen birinin senin etrafında görünmesine kadar kalmaya karar verdim," dedi.

Söyledikleri kafamı karıştırmıştı, bıçağı etinden çıkardım ve kafamı arkama atıp, ona öfkeyle baktım.

"Beni *yem* olarak mı kullandın?" Birden hissettiğim acının Javier'i yakalamak için hayatımı riske attığından mı, yoksa inanmaya başladığım gibi iyiliğimi düşündüğünden mi kaynaklandığını bilemedim.

Victor belli belirsiz ama sinirli bir şekilde iç çekti. Yara bandını çekmeye benzeyen bu lanet işi hızlıca halledemediğim için değil de, daha çok söylediğim şeye kızmış gibiydi.

"Hayır," dedi, "Ana yolun kenarına çektikten hemen sonra önümden başka bir arabanın geçtiğini gördüm. Gıcır gıcır, siyah ve oldukça pahalı bir Cadillac'tı. Mahallenin havasına pek uymadığını düşündüm."

Açıklamasını henüz bitirmemişti ki kendimi aptal gibi hissettim.

"Geriye döndüm, yolun kenarına park ettim ve emin olmak için olanı biteni izlemeye koyuldum."

O arabayı hatırladım, yanımdan geçip gitmiş ve beni son derece tedirgin etmişti.

"Üzgünüm," dedim.

"Niçin?"

Sonunda kanın ortasında kurşunu gördüm ve bıçağın ucuyla onu dışarıya çıkardım.

"Seni suçladığım için," dedim.

Kurşun yere düştü ve yaradan kan fışkırmaya başladı.

Rahat bir şekilde, masanın üzerini işaret ederek, "Gazlı bezi al," dedi.

Victor dişleri gıcırdayarak kanayan yarasının üzerine alkolü boca ederken ben de bana söylediğini yaptım.

Masanın üzerindeki gazlı bezi alıp, ambalajını koparak açtım. Bez belinin etrafına kanın akmasını engellemek için iki defa bile saramayacağım kadar kısaydı.

"Dikmem gerekmiyor muydu?" diye sordum.

"Şimdi değil," dedi, "Dikmek için gerekli malzemem yok. Gazlı bezle iyice bastırman lazım."

"Mikrop kapmaz mı?" dedim.

Elimden sarkan gazlı bezi başıyla işaret edip "Bir şey olmaz," dedi.

"Belli ki bu yarayla Izel, ona açtığın kurşun yarasının intikamını almış," dedim ve yaranın olduğu yerde dizlerimin üstüne çöktüm.

"Galiba öyle oldu," dedi, "Parmaklarını kullanarak iyice içine bastır."

Ellerimin kan içinde kalmasına aldırmadan ve delik tamamen dolana kadar gazlı bezi sıkıştırdım ve yaranın çok da derin olmadığını gördüm; ama aslında en fazla birkaç santim derinliğinde olan yara şimdi önceki halinden de kötü görünüyordu.

Sonra gazlı bezin artan kısmını kestim ve Victor kalçasının altına indirdiği iç çamaşırını yukarıya çekti. "Ben duşa gidiyorum," dedi ve banyoya yürüdü. "Kapıyı hiç kimseye açma ve pencereden uzak dur. Yardımın için teşekkür ederim."

Sakin bir dille, "Tabii her zaman," dedim.

Keşke biraz daha konuşkan olsaydı diye düşündüm. Buna bir çare bulmak zorunda kalacaktım.

Banyoya girdi ve birkaç saniye sonra suyun aktığını duydum.

Yatağımın ucuna külçe gibi çöktüm ve televizyonu açıp kanallarda yerel haber aradım. Bulduğum bir haber karşısında "sabahın erken saatlerinde vurularak öldürülmüş

on cesedin bulunduğu" bölgenin dışında haberi yapan siyah saçlı muhabire dik dik bakmaktan ve söylediklerinin zihnimde solup gidişini hissetmekten başka bir şey yapamadım. Korkunç bir şekilde ölen Lydia'yı düşünmek içimi parçalıyordu. Ona söz verdiğim gibi yardım edememiş olmam, büyükannesinin ve büyükbabasının onun ölüm haberini alacak ve buna çok üzülecek olmaları yüreğimi burktu

Bu haber yayınından öğrendiğim en güzel şey, Lydia'nın cesedinin bulunmuş olmasıydı. Böylece ölü bedeni, kimliği meçhul bir şekilde çürüyüp toprağa karışmayacaktı.

17. BÖLÜM

Victor

Duştan çıktığımda kız uyuyordu. Odanın ışıklarını kapadım, yatağının yanına gitmeden önce kapıyı bir kez daha kontrol ettim. Cenin pozisyonunda kıvrılmış ve bir yastığı göğsüne bastırmıştı. Çok kirlenmişti, duş alması gerekiyordu ama başına gelen bunca şeyden sonra yorgun düşmüştü.

Yüzünü çevreleyen uzun, dağılmış kestane rengi saçlarını seyrettim. Huzurlu ve masum bir şekilde yatıyordu. Aşırı yorgunluğu bir yana, yaşadığı bunca sıkıntıya rağmen uyuyabilmesi bana ilginç gelmişti.

Yakında ona yeni elbiseler ve ayakkabılar almam gerekecekti.

Yatak örtüsünü dikkatlice üzerine örttüm, onu derin uykusuyla baş başa bıraktım ve odanın diğer ucundaki masaya geçip oturdum.

Onu böyle korumaya çalışırken kendi kurallarımı bozuyordum. Onu karavan parkında bırakıp Javier'in onun için gelmesini beklemeliydim çünkü Javier'in ilk bakacağı yer orası olacak ve benimde onu ortadan kaldırmam

kolaylaşacaktı. Fakat kızın hayatından sorumlu olduğumu hissediyordum. En azından şimdilik ya da Javier Ruiz ölene kadar. Kız çok şey görmüş, çok şey yaşamıştı. Korku ve tehlikeye doğru düzgün tepki verme becerisini tamamen yitirmiş gibiydi. Tehlikeye karşı duyarsızdı ve bu da kendi başına bir ölüm fermanı demekti.

Bu iş sona erdiğinde onu kendi yoluna bırakacaktım. Şansı azdı ama muhtemelen kendine bir yön çizecekti. Bu riski almak zorundaydım. Benim yanımda daha fazla kalamazdı. Sürdürdüğüm hayat onu ölüme götürmekten başka bir işe yaramazdı. Niklas'la görüntülü konuşmak için iPad'imi açtım. Onunla konuşurken sesimin yüksekliğini kontrol edebilmek için tek kulağıma kulaklık taktım.

Niklas kuşkulu bir sesle, "Kız hâlâ seninle mi?" diye sordu.

Ondan aksini de beklemezdim.

"Önce Javier Ruiz'in icabına bakacağım," dedim. "Şimdilik kızı yanımda tutmak zorundayım. Javier kızın peşinde oradan oraya dolanırsa onu takip edemem."

"Kızı yem olarak mı kullanacaksın?" diye sordu. Bu ihtimali daha makul karşılıyordu.

Uyanık olmadığından emin olmak için Sarai'ye şöyle bir baktım.

Arkama bakarak, "Evet," diye cevap verdim ama birden kardeşime ve dolayısıyla patronuma yalan söylediğimi hissettim.

Görevin başarısı uğruna kuralları çiğnediğim ve sorunlarımı kendi yöntemlerimle çözdüğüm en bilinen özelliğimdi. Tamamen içgüdülerime dayalı kararlarım zaman

içerisinde kabul görmüş ve Vonnegut'un takdirini kazanmıştı. Çünkü hiç yanılmamıştım. Fakat Birlik'i açıkça aldatarak kuralları çiğnemek benim için yeni bir şeydi.

Neden yaptığımı tam olarak anlamıyordum.

"Tamam," dedi Niklas. "Konuyla ilgileniyorum. En son bilgi Ruiz'in Nogales'in hemen dışında görüldüğü. Arizona sınırından geçerken sorun yaşamış ama sonunda sınır devriyesine yerleştirdiği köstebekleri sayesinde giriş iznini almış. Bence eğer hâlâ ulaşmadıysa şu anda Tucson yolundadır."

Niklas "Bundan sonraki adımın nedir? Vonnegut, bu görevin bütün kontrolünü sana verdiği için sadece son gelişmeleri öğrenmek istiyor. Anladığın gibi, ki bundan eminim, Vonnegut bunu sonuçlandırmanın çok zaman alacağına inanıyor. Javier dün ortadan kaldırılmalıydı ve senin şu an bir sonraki görev için çoktan uçağa binmiş olman gerekiyordu."

"Farkındayım," diye belirttim. "İhtiyacım olan sadece kırk sekiz saat."

Niklas başını evet anlamında sallayıp dediklerimi onayladı.

"Kızı sabahleyin yanımda Houston'a götüreceğim. Geleceğimi, On İki Numaralı Güvenli Eve haber ver," dedim.

Niklas temkinli bir ifadeyle bana baktı, "Neden On İki Numara?" diye sordu. "Sen her zaman Dokuz Numaralı Güvenli Evi seçerdin. On iki numara senin... *Klavyeden yazmamı ister misin?*" dedi.

"Oraya onun için gitmiyorum," dedim.

Buna inandı ama benimle aynı fikirde olmadığını hissedebildim.

Niklas'ın haberciliği ve kardeşim olması arasında birtakım farklar vardı ve bunu ortaya çıkarmaya niyetliydim.

"Houston'a neden gidiyorsun?" diye sordu. Görünüşe göre benim kararımdan ötürü sinirlenmişe benziyordu. "Javier'in sana gelmesini bekleyebilir ve onun işini bitirebilirdin. Neden bu işi uzatıyorsun Victor?" Sesi sinir ve hüsranla yükseldi.

"Kızı oraya güvende olması için götürüyorum," dedim. Yüzünden aklındaki soru işaretlerini okuyabiliyordum, zihnimden geçenleri algılamaya çalışıyordu. Dolayısıyla, kardeşimle aramızdaki kan bağı hatırına, "Niklas, bu geçici bir şey. Seni temin ederim. Bana güvenmek zorundasın." dedim

Niklas şüpheci bir razı oluşla "Çok güzel," dedi, "Gideceğini On İki Numara'ya bildireceğim. Seni bekleyecek,"

Sonra video kapandı.

Parmaklarımla hızlıca klavyenin üzerinde gezdirip sisteme arka kapıdan giriş yaptım. Uzun bir dizi komut girdim, aygıtın içindeki konuşmanın bütün delillerini sildim ve sonra sistemi çökerttim. Sessizce yürüyüp, Sarai'nin yanından geçip, iPad'i banyoya götürdüm. Aletteki parmak izlerimi önceden kalan alkolle temizledim, sonra da tuvaletin arkasına attım.

Pencerenin yanındaki yatağa yavaşça gittim ve sırtüstü yatıp karanlığın içindeki tavana baktım.

"O benim gibi değil. Haksız mıyım?"

Bana sezdirmeden uyuyor numarası yapması beni şaşırtmıştı.

Kız gerçekten numara mı yapmıştı? Yoksa onun yüzünden çok dikkatsiz biri haline mi geliyordum?

Ona dönüp bakmadan, "Hayır, değil," dedim.

"Ya *sen?*"

Bu soru karşısında afalladım.

Yataktan kalktı, bana doğru gelirken onu görmek için başımı yana yatırdım. Bu hareketi kafamı karıştırmıştı. Ne yapacağımı bilemeden sessizce bekledim. Kız geldi ve yanıma uzandı. Dizlerini karnına çekip birbirine yaklaştırdı, ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı ve dönüp bana baktı.

"Yatağına geri dönmelisin," dedim.

"Düşündüğün gibi değil, şurada uyusam yeter. Çok korkuyorum."

"Sen hiçbir şeyden korkmazsın," dedim, gözlerim hâlâ tavana bakarken.

"Yanılıyorsun," diye itiraz etti." "Her şeyden korkuyorum. Mesela yarın neler getirecek? Ya da günün sonunu görebilecek kadar yaşayabilecek miyim? Dahası Javier'in veya herhangi birinin kapıdan gelip uykudayken beni öldürmesinden de korkuyorum. Hiçbir zaman normal bir hayat yaşayamayacağımdan korkuyorum. Normal olmanın nasıl bir duygu olduğunu dahi bilmiyorum artık."

"Belirsizlik ve korku arasında bariz bir fark vardır Sarai. Hiçbir şeyden korkmuyorsun ama hiçbir şeyden de emin değilsin."

"Buna nasıl inanırsın?" Onu bu şekilde değerlendirmeme çok şaşırmıştı.

Ona bakıp cevapladım. "Çünkü polise gitmedin. Değerlendirebileceğin pek çok fırsatın vardı ama kullanmadın, tanıdığın birisiyle temasa geçmek için de bir çaba göstermedin. Arabaya, benim gibi bir katilin yanına döndün. Bir an bile tereddüt etmeden seni öldüreceğimi ve bundan da pişmanlık duymayacağımı biliyordun ama kendi isteğinle gelip yanıma uzandın."

Kız neler olup bittiğini anlayamadan elimi uzatıp yatağın yanında, yerde duran silahı aldım, namluyu kızın çenesinin altına dayayıp başını geriye doğru ittirdim. Vücudumu onun vücuduna dayadım, omuzlarımız birbirine değiyordu, elimdeki silahımın ağırlığını onun göğsüne verdim. Gözlerinde belli belirsiz de olsa soru ve şaşkınlık vardı. Ağzına baktım, yumuşak ve masum dudaklarını hafifçe kapatmıştı.

Üzerine uzanıp "Çünkü titremiyorsun Sarai," diye ağzının kenarına fısıldadım. Sonra gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan yavaşça silahı uzaklaştırdım.

"Ben Javier değilim," dedim, "Onu idare ettiğin gibi beni de idare edeceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Az da olsa bana kırıldığını gözlerinde görebiliyordum, bu kesinlikle istediğim reaksiyondu. Suçlamanın asılsız olduğunu bilmem gerekiyordu.

Hiç tartışmadı, bakışlarını benden uzaklaştırıp diğer yana döndü. Yataktan kalkıp kendi yatağına gitmedi.

Gitmesi için ben de zorlamadım.

"Onunla isteyerek birlikte olmadım," dedi, arkası bana dönüktü, "Seni idare etmek için bir sebebim yok."

Aramızda, sadece halı kaplı koridorun üzerinde gezinen ayakların çıkardığı sesin bozduğu kısa bir sessizlik oldu.

Sakin bir sesle, "Dönmene sevindim," dedi, "sana söylemem gereken bir şey daha var Victor. Hayatımın son dokuz yılını bir yalancı gibi yaşadım. Söylediğim, yaptığım ve hissettiğim her şey yalandı ama artık bunun üstesinden gelmiş olmayı istiyorum." Duraksadı, ben de konunun nereye varacağını merak ettim. "Şu Niklas denen adama benden her bahsedişinde ona yalan söylüyorsun," dedi, beni görmek için başını arkaya çevirdi ve "Teşekkür ederim," diye ekledi.

Bakışlarını tekrar benden uzağa çevirdi ve gece boyunca da benimle hiç konuşmadı.

Sarai

Sabah Victor'un yatağının ortasında çarşaflara dolanmış halde uyandım.

Dün gece burada uyuyup uyumadığını merak ettim.

Arkamdan bir yerlerden, "Hadi gidelim," dedi, "Uçağımızın kalkmasına iki saat var ve sana yeni kıyafetler almamız gerekiyor."

Ona bakmak için yatakta döndüğümde takım elbiselerini ve kanlı beyaz gömleğini giymiş bir halde ayakta durmuş, beni beklediğini gördüm.

Gömleğinin yenlerinde de kan lekeleri vardı.

"Görünüşe göre, yeni elbiselere sadece benim ihtiyacım yok," dedim.

Yanına gidip gömleğini düzeltmek için elimi uzattığımda Victor, beyaz kumaşın üzerinden açıkça belli olan kırmızı lekeleri gizlemek için ceketinin bir düğmesini iliklediği.

"Nasılsın?" diye sordum. Yarasına bakmama engel olmasından biraz incindim.

"İyiyim," dedi.

"En azından gazlı bezi değiştirmemiz lazım."

"Biliyorum," diyerek iç çekti, "Houston'a vardığımızda çaresine bakarız."

Yakınlardaki bir mağazaya gidip, arabayı önüne park ettikten sonra aşağı indi. Ben arabadan inmedim, üstümün başımın bu hali ve çıplak ayaklarımla beni arabadan indirmeyeceğini biliyordum.

Kapıyı kapatmadan önce," Beden ölçülerimi bilmen gerekir diye düşünüyorum," dedim.

"Otuz altı beden giyiyorsun. Şimdi arabadan in. Burada tek başına kalamazsın" diyerek beni şaşırttı.

"Mağazaya bu halde giremem," diyerek çıplak ayaklarımı gösterdim. Dünden beri çıplak ayakla yürümek zorunda kaldığım için altları simsiyah olmuştu. "Yalın ayağım. Üstümde doğru düzgün bir şey yok, ayakkabılarım yok, hiçbir şeyim yok," dedim.

Bana kızdığını açıkça belli eden Victor elimden tutup beni apar topar arabadan indirdi.

Karşı koyamadım.

Yeşil renkli, günlük yoga pantolonu, beyaz, düz bir tişört ve bir çift spor ayakkabıyla, çıkmadan evvel mağazada en fazla on beş dakika kaldık. Bir paket düşük bilekli beyaz çorap ve bir paket beyaz renkli altılı iç çamaşırı almama da izin vermişti. Bunca zaman içinde bir şeyi unuttuğumu hissediyordum ama arabaya binene kadar aklıma gelmedi. Sütyen almam gerekiyordu. O kadar uzun zamandan beri kullanmıyordum ki önemini resmen unutmuştum.

Sıradan bir havaalanına gidip herhangi bir yolcu uçağıyla seyahat edeceğimizi düşünürken Green Valley'ye döndük ve özle bir jet uçağına bindik. İçi silah, para ve bir yığın şüpheli malzemeyle dolu silindir çantalarla hiçbir

havaalanının güvenliğinden geçemeyeceği aklıma gelince bunun mantıklı bir hareket olduğunu anladım.

Küçük uçakta Victor bana adıma düzenlenmiş sahte bir ehliyet verdi, o kadar gerçek görünüyordu ki, Motorlu Taşıtlar İdaresi'nin düzenlediği bir belgeden hiçbir farkı yoktu. Bunu nereden bulduğunu merak ettim ama sormadım. Sabah erkenden, otelden ayrılmadan hemen önce lobiye inip bir *paket* teslim aldığını tahmin ettim.

O gün ben Teksas, San Antonio'dan yirmi yaşındaki Izabel Seyfried oldum.

Fotoğrafımı nasıl çektiğini de anlayamamıştım ama fotoğraftaki kişi kesinlikle bendim çünkü üzerimde çiftlik evinden kaçtığımdan beri çıkarmadığım aynı kirli askılı vardı. Fotoğrafın doğal arka planı kaldırılmış ve yerine Motorlu Taşıtlar İdaresi'nin soluk mavi arka fonu yerleştirilmişti. Bu yüzden fotoğrafı nerede çektiğini de anlamam imkânsızdı. Her şeye rağmen bir ehliyet sahibi olmuştum ve bu da benim için iyi bir şeydi.

Victor, "Gideceğimiz yer güvenli ama oradaki kadın senin gerçek adını öğrenmemeli. Bundan sonra kimseye gerçek adını söylememelisin. Sana artık Izabel diyeceğim ve bu isme kendi ismine verdiğin gibi rahat tepki vermek zorundasın," dedi.

"Tamam," dedim ve "Kim bu kadın?" diye sordum.

"Bir haberci... Aracı da diyebiliriz."

Kafam karışmıştı. "Sizden biriyse, neden ona yalan söyleyeceğiz ki?" diye sordum.

Bir yudum su içip bardağı uçağın küçük elips şeklindeki penceresinin hemen altından çıkan küçük sehpaya bıraktı.

Başını arkaya dayadı. "Sadece tedbir amaçlı. Bir kişi çok sayıda varlıklı insan tarafından isteniyorsa hemen hemen herkesin aklı çelinebilir," dedi.

Koltuğumda doğruldum. "Bir dakika," dedim, "Ne demek istiyorsun? Javier'in elinden kaçtığımı bilen başka birileri de mi var yoksa?"

"Bunu teyit eden bir bilgiye henüz ulaşmadım ama tedbir almakta her zaman fayda vardır."

Sanki uçurumun kıyısına değilmişim gibi rahat davranıyordu.

18. BÖLÜM

Sarai

Saat on ikiyi geçtiğinde uçağımız Houston'a vardı; eskiden annemin kullandığına benzeyen sıradan, mavi renkli bir araba bizi dışarıda bekliyordu. Victor üç çantayı da alıp arabanın bagajına sakladı. Arabayı kullanan kadının aracı kişi olduğunu tahmin ettim. Daha karmaşık, Victor gibi iyi giyimli birini bekliyordum ama kadının üstü başı benden farksızdı.

Victor ön koltuğa yerleştikten sonra kadın "Sen görmeyeli yıllar oldu," dedi. Hemen arkalarında, koltukta oturuyordum.

Victor, "Evet, yıllar oldu," diye cevap verdi.

Kadın ona gülümseyince dudaklarının kenarındaki derin kırışıklıklar belirginleşti. Sarışındı, saçlarının arasındaki ak düşmüş tellerin çokluğu ilerleyen yaşını açığa çıkarıyordu. Victor'dan en az on yaş büyüktü ama çok hoş ve temiz yüzlü biriydi. O anki halimle onu kıyasladığımda utandığımı hissettim.

Özel havaalanının yanındaki binadan ayrılıp ana yola girdik.

"Seni buralara getiren şey ne, merak ettim," dedi. Sonra bana kısa bir bakış attı. "Yanında getirdiğin bu güzel kız da kim? Tahmin ettiğim gibi..."

Victor, "Hayır, değil," diyerek kadının sözünü kesti.

Acaba ne değildim?

Victor onunla Fransızca konuşmaya başladı.

İspanyolca, Almanca, Fransızca... Bu adam kaç dil biliyordu?

Söylediklerinin tek kelimesini anlamadığım için kendime çok kızıyordum ama benden bahsettiklerinin farkındaydım. Kadın dikiz aynasından bana birkaç kez baktı, bir şeyler bildiğini ima eden bir gözle gülümsedi. Lisanı anlayamasam da Victor'un ona bütün gerçeği söylemediğini hissedilebiliyordum. Belki de yanılıyordum. Bunun sebebi belki de Victor söz konusu olduğunda hiçbir şeyden endişelenmem gerektiğini içten içe biliyor olmamdı.

Bu gerçek beni her geçen gün daha da şaşırtıyordu.

"Tanıştığımıza sevindim, Izabel," dedi.

Kibarca gülümsedikten sonra, Victor'un benim hakkımda ona ne söylediğini bilmediğim için anlattığı hikâyeye ters düşmemek adına çok faza konuşmamanın daha iyi olacağına karar verdim.

Uzun bir süre sonra birbirine benzeyen evlerin bulunduğu bir sokaktaki mütevazı bir evin giriş yoluna aracı park ettik. Biz arabadan inerken iki çocuk bisikletleriyle evin önünden geçti. Sokağın tam karşısında adamın biri evinin önündeki giriş yolunda arabasını yıkıyordu. Yanımızdaki kadın adama el salladı, adam da ona e sallayarak selam verdi. Çocukluğumda, karavan parkındaki popüler kızlardan daha çok saygı gördüğüm dönemlerdeki

okul arkadaşlarımın yaşadığı yere benzeyen sıradan bir mahalleydi.

Kadın arabanın içindeki bir düğmeye basarak bagajın kapağını açtı ve ben de çantaları alan Victor'a yardım ettim. Yanımıza hemen yaklaştığı için Victor'a bu kadar gizli kapaklı ne konuştuklarını sorma fırsatı bulamadım.

Kadın "Dağınıklık için kusura bakmayın," diyerek anahtarını çıkardı, diğer omuzundan bir kol çantası sarkıyordu. "Temizlik yaptım ama hazırlık için birkaç günüm daha olsaydı temizlikçi çağırırdım," dedi. Eliyle içeri girmemizi işaret etti. "Gelin. Kapıda biraz daha durursak benim biçare Pepper'ım güneşlikleri parçalayacak," diye sürdürdü sözlerini.

Garaj sundurmasının altındaki kapıya yaklaştığımızda, küçük bir köpeğin havlamalarını duydum. Kapalı yan pencere yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. Garaj sundurmasının altında duran bir araba daha vardı ama çok eskiydi ve yıllardan beri orada duruyor gibi görünüyordu. Kadın kapıyı açınca yemek, hem de *lezzetli* yemek kokusu bir anda karnımın guruldayıp sızlamasına neden oldu.

Kadın "Öğle yemeği hazır," diyerek bizi mutfağa aldı. Çantasını tezgâhın üzerine bıraktı. Pomerenian cinsi köpeği türlü türlü sesler çıkarıyor, benim mi yoksa Victor'un mu bacağını daha uzun koklayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Kadın mutfak masasını eliyle işaret edip "Oturun," dedi.

Teklifini bir kez daha söylemesini beklemedim ve masada bekleyen boş tabaklardan birinin önüne oturdum.

Victor da yanımdaki sandalyeye yerleşti.

Kadın bir elinde seramik bir kâse dolusu patates püresi, diğer elinde kızarmış tavuk dolu tabakla dans edercesine yanımıza gelip, ikisini de masaya bıraktı.

Yemeğe ilk başlayan olmanın doğru bir davranış olmayacağını düşünerek Victor önündeki tabağa uzanacak mı diye bekledim.

"Ne içmek istersiniz?" diye sordu. "Gazoz, çay, süt, limonata var."

Victor "Su yeterli olur," diyerek bana baktı, rahat bir tavırla başını tabağa eğdi, tabağımı doldurmama onay verdi. "Musluk suyu versen yeter," diye ekledi.

Tavuk tabağına uzandım, maşayı kullanarak bir parça tavuk aldım.

Tavuk budunu tabağıma bırakırken, "Ben de bir bardak su alırım. Teşekkürler," dedim.

Kadın tatlı bir ifadeyle gülümsedi; küçük köpeği mutfağın dışına, bizden uzağa göndermek için seslenerek barın etrafından dolaştı, dolaba doğru yürüdü ve içeceklerimizi hazırlamaya başladı.

Elinde bardaklarımızla geri döndüğünde Victor ve ben istediğimiz yiyecekleri tabağımıza koymuştuk.

Kadın da suları önümüze koydu.

Ona bir kez daha teşekkür ettim, yemeğe ilk başlayan olmak konusunda kendimi artık daha rahat hissediyordum. Kaşığımı elime alıp, yemeğimi yemeye başladım ama Victor iki parmağını bileğime koyup, elimi tekrar masanın üstüne indirerek beni durdurdu. Yüzüm kıpkırmızı kesildi, gözlerimi indirdim, kadının benim gelmiş geçmiş en görgüsüz kişi olduğumu düşünmemesini

umut ettim. Kadın İsa Mesih'le konuşarak önümüzdeki yiyecekler, nimetler ve imkânlar için teşekkür edip, masanın etrafında beceriksiz bir şekilde el ele tutuşmak zorunda kaldığımızda onun dindar biri olduğunu anladım.

Neşeli bir sesle, "Ah, Victor," dedi, "Ciddi olamazsın."

Victor bir şey söylemedi.

Başımı sağa çevirip kaşlarımı çatarak ona baktım. Belki de dua etme ihtiyacı hisseden *kendisiydi.*

Ama muhtemelen değildi...

Kadın elini uzatıp tabağımı benden uzaklaştırırken iç çekip gözlerini çevirdi.

Kafam iyice karışmıştı. Masadan indirip dizlerimin üzerine koyduğum ellerimi ne yapacağımı bilemedim.

Victor'a döndüm, masanın yukarısına sabitlenmiş lambadan gelen parlak ışığın altındaki gözlerinin gizemli derinliğinde bir an için kayboldum. Kadının sesini tekrar duyunca gerçekliğe geri döndüm ve endişeyle yutkundum.

Kadın tabağımdaki patates püresinden bir kaşık alıp ağzıma doldururken "Kimseye güvenmez," dedi. Kaşığını bana doğru tutarak konuşmaya devam etti: "Hiçbir zaman da güvenmedi ama bu beklenen bir şey," dedi.

Kadın gözlerini Victor'a çevirir çevirmez sanki onun bakışlarından ben de onu görmek için başımı çevirene kadar kaçırdığım gizli bir ikaz mesajı almış gibi konuyu değiştirdi.

Tabağımdaki tavuktan bir parça ısırıp "Her neyse," diye devam etti, "burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Koridorun sonunda boş bir oda var." Mısırımdan bir

ısırık ve ekmeğimden de bir lokma aldı ve üstüne bir yudum çay içti.

Sonra tabağımı tekrar bana uzattı. Tabağın kenarını parmaklarıma tuttum, tereddütle kendime çektim, ağzına sürdüğü kaşığı üzerinde gezdirdiği yiyecekleri yemek beni rahatsız etmişti.

Victor kendi tabağını onun önüne sürükledi, kadın aynı şeyi onun yemeğine de yaptı.

Victor'un aracılarından birinin evinde önüne konan yemeğin zehirli olup olmadığını ispatlamak için önce aracısının yemesi gerektiğine ihtiyaç duyması beni endişelendirdi. Neden sadece su istediğini merak etmiştim ama musluk suyu istemesinin sebebinin de bu olduğunu şimdi anlıyordum. Bayan Gregory'nin evinden bu yana karşıma çıkan ilk ev yemeği karşısında âdeta ağzımın suyu akarken Victor en başından beri kadının her hareketini izliyordu.

Victor başıyla yemeği yiyebileceğimi işaret etti. Mikrop kapma meselesini aklıma bile getirmeden kaşığıma sarıldım.

Adının Samantha olduğunu öğrendiğim kadın yemek yediğimiz yarım saatlik süre boyunca neredeyse tek başına konuştu. Victor arada sırada birkaç küçük yorum da bulunduysa da bana veya Niklas'a gösterdiği ilgiden çok daha azını ortaya koyduğunu fark ettim. Fakat kadın bunu pek umursamıyordu. Aslında bunu benden daha çok kabullenmişti. Eğer o sırada ikisi bir randevuda olsalardı restorandaki herkes Victor'un ona hiç ilgi göstermediğini ve kadının da bundan bihaber olduğunu hemen anlardı. Fakat o sırada yemeğe çıkmış değillerdi ve

odada olup bitenin iç yüzünü anlamayan tek kişinin ben olduğum hissine kapılmıştım.

Aralarındaki hava yemekten sonra değişmeye başlayınca düşüncelerim de doğrulandı.

Kadın yatak odasının eşiğinde "İkiniz birlikte mi uyuyacaksınız?" diye sordu.

Odada sadece bir tane yatak vardı. Kapıdan girdiğimizden beri bu soruyu ben de kendime soruyordum.

Belki de benim fark etmediğimi umduğu bir bakışla Victor'a bakıp "Eğer öyle değilse, sana da kanepede bir yatak hazırlayabilirim," dedi.

Victor, "Gerek yok," diye cevap verdi. Sebebini anlayamıyordum ama kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Sonra "Ben zaten uymayacağım," dedi.

Bunun üzerine kalbim normal hızına geri döndü. Sıkıcı, heyecansız, normal ritminde atmaya devam etti.

Samantha memnun olmuşa benziyordu.

Ayrıca nedense biraz da kıskanmış gibiydi.

Aklıma sinsice sızan bu manasız, absürt duyguyu anlamaya ve kafamdan atmaya çalıştım. Odadaki eşyalara göz gezdirmeye başladım; geniş yatağın üzerine serili, hiçbir çekici tarafı olmayan krem rengi yatak örtülerine, duvarın önünde duran şifonyere ve komodinlere, bir tarafında at deseni işlenmiş, meşe ağacından geniş sandığa, beyaz perdelere, kornişin ucundan sarkan boncuklara baktım.

Kadın kapının önünde ellerini birleştirip "Tamam o zaman. Evinizdeymiş gibi rahat olun. Victor'un belinden

aşağı baktı ve "O belindeki şeyi doğru düzgün yaptırmaya hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi.

Victor "Hemen geliyorum," dedikten sonra kadın ikimize de kibarca gülümseyip koridora çıktı ve bizi baş başa bıraktı.

"Neden burada olduğumuzu söyler misin?" dedim.

Victor silah çantasını yatağın üzerine koydu, iki tana uzun siyah tabanca çıkardı. Bir tanesini döşeğin altına, diğerini de odanın köşesindeki küçük sehpanın üzerine koydu. Sonra dolabı açtı, askıdaki birkaç giysiyi kenara çekip, yeni bir takım hazırladı. Önce pantolonu, sonra uzun kollu bir gömleği ve en son da buna uygun bir ceketi seçti.

"Ben Javier'i öldürene kadar sen burada kalıyorsun," dedi. "Bu akşam Tucson'a geri dönüyorum ya da Javier'in en son görüldüğü söylenen yere gidecek, onu bulacak ve öldüreceğim."

Yatağın kenarına oturdum. "Ama neden Houston'a geldik? Arizona'ya yakın bir yerlerde bunun gibi bir şey... Güvenli Ev yok muydu? Sonuçta beni yem olarak kullanman gerekirdi. Sana yardım edebilirim. Yani, peşime düşünler her kimse ilk önce eskiden yaşadığım yere bakacaklar ve yanında kaldığım kişileri araştıracaklardır," dedim. Nefes aldım ve Bayan Gregory'nin artık eski evinde yaşamıyor olmasına çok sevindiğimi hissettim.

Victor, "Haklısın," dedi, "Ben de muhtemelen bu yüzden Tucson'a geri dönüyorum. Yaşadığın yeri gördüm, yanında kaldığın kadını biliyorum. Geçen akşam beni oraya götürmekle Javier'i kesinlikle bulabileceğim yerlerden birini görmeme yardım etmiş oldun. Seni orada bırakıp hayatını tehlikeye atmanın bir anlamı yoktu," dedi.

Kendimi iyice çaresiz hissetmeye başladım. "Demek beni eve götürmekteki amacın farklıydı," dedim, "Sen sadece yeri görmek istedin."

Victor başını sağa sola salladı, dolabın üst çekmecesini kapattı. Bana döndüğünde yeşilimsi mavi gözlerinde hiç alışık olmadığım bir ifade gördüm.

Burnundan uzun bir nefes verdi.

"Seni evine götürdüm çünkü istediğin buydu," dedi. Giysileri koluna düzenli bir şekilde koyup kapıya yürüdü.

"Beni bulmak için dönüp oraya bakacaklarını bildiğin halde mi?" dedim.

Kapının önünde durup bana baktı, parmaklarını kapının topuzuna koydu. Başını biraz geriye atıp omuzlarını düşürdü.

Bir an için onu rencide ettiğimi düşündüm.

"Samantha'nın odasındaki duşu kullanacağım," dedi ve sivri bir dille, "Senin de temizlenip üstüne başına yeni bir şeyler giymen lazım," diye ekledi.

Ve odadan çıkıp, beni tek başıma bıraktı.

19. BÖLÜM

Sarai

Duş almak yerine, küveti sıcak suyla doldurup uzun bir banyo yaptım. Kaslarım çok fena ağrıyordu, suya girdikten hemen sonra bütün vücudumun baştan ayağa daha önce fark etmediğim küçük çizikler ve kesiklerle dolu olduğunu gördüm. Mermi yaramın olmaması beni şaşırttı.

Banyodan çıktığımda kendimi hiç olmadığım kadar temiz hissettim, hem tıraş olmuştum hem de yeni giysilerim vardı. Mağazadayken Victor bana ne istersem alabileceğimi, paranın önemli olmadığını ama çabuk hareket etmem gerektiğini söylemişti. Modayı takip eden ve bunu en son ne zaman kendine dert edindiğini hatırlamayan biri olduğum için elime geçen en sıradan, modası geçmiş şeyleri almıştım.

Giyindikten sonra ıslak saçlarımı atkuyruğu yaptım ve banyodaki eşyaları karıştırmaya başladım. Deodorant, diş macunu, diş fırçası, birkaç şişe losyon, birkaç farklı krem aynanın önüne düzgünce sıralanmıştı. Hepsi de yeniydi ve benim gibi bir misafirin gelip kullanması için kim bilir kaç zamandan beri orada bekliyorlardı.Çiftlik evinde benim için lüks sayılabilecek bir şey olan deodoranttan

başlayarak hepsini kullanmaya başladım. Javier çoğu zaman bu tür ihtiyaç maddelerini ve güzel şeyleri bana temin ederdi ama alışveriş işini benden hiç hazzetmeyen Izel'e bırakınca o da işi bulabildiği en ucuz ve en işe yaramaz şeyleri almaya kadar vardırmıştı. Deodorant söz konusu olduğunda bulabildiğim en iyi şey markası belli olmayan ve koltuk altımda iltihaplı sivilcelerin çıkmasına sebep olan roll-on türü malzemelerdi.

Dişlerimi fırçaladım ve belki de yıllardan sonra ilk defa diş ipi kullandım, ardından da kendimi anlamsız gözlerle aynaya bakarken buldum. Kendimi göremiyordum; aslında Victor'u ve Samantha'nın odasında ne yaptığını merak ediyordum. O kadınla yattığını düşününce aklıma açık saçık görüntüler geldi ve bu da moralimi kendime bile söylemek istemeyeceğim kadar bozdu.

Onun gibi bir adam zaten benim neremi çekici bulacaktı ki? Kaç kişiyi öldürdüğü belli olmayan biriydi. Onun yanında kendimi güvende hissetmemin ya da ona güveniyor olmamın bir önemi yoktu; Victor neyse oydu, bir gün beni öldürmeyeceğini düşünmem bile başlı başına bir aptallıktı.

Fakat *ben* onu çekici buluyordum. Ona karşı tuhaf, alışılmadık şeyler hissediyor ve bundan da nefret ediyordum!

Kendime kızarak başımı sağa sola salladım ve nihayet aynadaki yansımamın farkına vardım. Sol gözümün dış çevresi bir yara yüzünden sararmıştı. Dudaklarım kurumuş ve çatlamıştı. Sol kaşımın altındaki kemikte ince bir çizgi vardı. Yorgun ve tükenmiş görünüyordum.

Koridorun sonundaki odada yere düşen bir şeyin sesi kendimden nefret etme düşüncelerimi yarıda kesti.

Koridora göz atmak için kapıyı araladım. Samantha'nın sesini duydum ama ne söylediğini anlayamadım. Nihayet banyodan çıkıp onun odasına doğru koridordaki halının üzerinde, elimden geldiğince dikkatli bir şekilde parmak uçlarımda yürüdüm. Odasının kapısı kapalıydı, kulağımı kapıya dayadım ve dinlemeye çalıştım ama ben kulağımı dayar dayamaz kapı aralandı ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. Kendimi ele vermediğimi anlayana kadar gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi tuttum.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama kendime hâkim olamamıştım.

Loş odanın içine göz attım. Televizyon açıktı ama ya sesi çok kısıktı ya da sessiz konumdaydı ve aydınlığın çoğu da ekranın ışığından geliyordu. Victor'un kanlı gömleğini ve takım elbisesinin diğer parçalarının büyük banyonun yanındaki duvarın önünde duran çamaşır sepetine tıkıştırılmış olduğunu gördüm Banyonun kapısı da aralıktı.

Yatak odasının kapısını iterek biraz daha, arasından geçebileceğim kadar açtım ve Samantha'nın odasına girdim. Attığım her adım bana haksız ve hoyrat geliyordu ama gerçeği öğrenmek zorundaydım. Victor'un onunla birlikte olduğu düşüncesi içimi kemiriyordu. Belki daha sonra sebebini de anlardım. Ama o an için sadece bunu öğrenek istiyordum.

Odada yürüyüp banyo kapısına kadar ilerledim, önünde beklerken kalbim yerimden fırlayacakmış gibi çarpıyor, kapının arkasını gizlice dinlerken onlara yakalanmaktan korkuyordum. Birkaç saniye geçtikten sonra Samantha tekrar konuşmaya başladı. Odadaki kısmi karanlığın görülmemi engelleyeceğini düşününce, kendimi içeriye bakacak kadar güvende hissettim.

Victor

Duştan çıktıktan hemen sonra belime sarılı bir havluyla ellerimi tezgâha dayayıp bekledim. Banyo aynasına baktım, çenemi kaldırıp yüzümün iki yanını inceledim. Tıraş olmayı düşündüm ama sonra bu kararımdan vazgeçtim. Samantha klozetin kapağını kapatıp üzerine oturmuş, elinde ameliyat iğnesi ve ipliğiyle yaramı dikmeye hazır bekliyordu.

"Havluyu indirecek misin?" diye sordu. "Bu şekilde yapamam. Daha önce görmediğim bir şey değil,"

O söylediği sırada havluyu belimden aşağı indirmeye başladım ama keskin bir nefes alış verişine benzeyen, çok belirsiz bir ses duydum ve bu sesi duyduğum için de çok şaşırdım. Aynaya göz atıp kapının arkasına baktım, hiçbir şey göremememe rağmen Sarai'nin orada olduğunu hemen anladım.

Yavaş hareket etmeme kızan Samantha, "Victor?" diye beni uyardı.

Nihayet, "Hayır," diye cevap verdim, yaranın olduğu tarafımı ona doğru döndüm. Uzandım ve havluyu Samantha'nın yarayı görebileceği şekilde dikkatle kalçamın kenarına yerleştirdim.

Samantha, "Madem ısrar ediyorsun," dedi ve işe koyuldu.

İğnenin etimde kaydığını hissettim, acısı geçene kadar dişlerimi sıktım.

Samantha "Buraya uğramayı neden bıraktığını bana hiç söylemedin," dedi.

"En iyisi buydu," dedim.

"Saçmalama. Yaptığım ya da söylediğim, belki de *yapmadığım* bir şey yüzünden oldu. Bunu bilmek istiyorum. Gücenmek yok. Münasebetsizlik yok. On yıldır kafamı kurcalayan bu soruyu cevap versen yeter. Bunu hak ediyorum," dedi.

İğne etimden ikinci kez geçince artık acı hissetmemeye başladım.

"Sana saygı duyuyordum," dedim, "Seni kullanmamın artık doğru olmadığını hissettim."

Bana bakıp gülümsedi, "Bunu pek önemsemediğimi sen daha iyi biliyorsun tatlım. Hatta hoşuma bile gidiyordu,"

"Ama *ben* önemsiyordum."

Samantha iğneyi her zamanki gibi dikkatle batırdı. Sonra başını salladı, "Bu yufka yüreğinle işin içinden nasıl çıkacaksın bilemiyorum. Bana kalırsa vicdan sahibi olup da işini hakkıyla yapan tek kişisin,"

Yorumunu tamamen görmezden gelerek "Yaptığın veya yapmadığın şeylerle bir ilgisi yok. Yeterince tatminkâr bir cevap verdiğimi umuyorum," dedim.

"Resmiyeti bir kenara bırak Victor. Bunu sevmediğimi biliyorsun."

Samantha ayağa kalktı, tentürdiyota uzandı, birkaç damlasını bezin üzerine damlattı. Diktiği kurşun yarasının etrafına ve üzerine sürdü.

"Bu civara geldiğin zamanlarda Dallas'taki Dokuz Numaralı Güvenli Ev'de kaldığını duydum," deyince sözün bundan sonrasının nereye varacağını tahmin edebiliyordum. Samantha, "O kadın benden daha genç oldu için mi oraya gidiyordun? Eğer böyleyse bu gayet normal. Yıllar içinde ihtiyarladığımı itiraf etmeliyim," dedi.

Tam da düşündüğüm şeyleri söylemişti.

İç çektim, kollarımı kavuşturup tezgâha yaslandım. Samantha bir paketin içinden geniş bir gazlı bez çıkardı.

Söylemeye hazırlandığım şeyleri onu üzmeden nasıl dile getirebileceğimi düşünerek Samantha'nın yüzüne baktım. İlerleyen yaşı gibi mantıksız bir gerekçe yüzünden Dokuz Numaralı Güvenli Evi seçtiğimi düşünüyorsa Sarai'yi onun yanında bırakamazdım. Samantha bir katildi. Hakarete uğradığını hisseden katil bir kadın da çok tehlikeli bir birleşimdi.

Gerçekleri olması gerektiği gibi önüne koyup anlamasını sağlamalıydım. "Dokuz numarayı seçtim çünkü oradaki kadın bir fahişeydi ve bundan gurur duyuyordu. Onun kendini kullandırdığı gibi seni kullanamazdım. Çünkü benim dostumsun. Bunu anladığını umuyorum," dedim.

Hafifçe güldü, "Senin dostların olmaz, Victor," dedi.

Bakışlarını benden uzaklaştırıp yaranın üzerini gazlı bezle örttü, kenarlarını bantladı. Doğruldu ve düşünceli yeşil gözleriyle bana baktı. Buraya her gelişimde, onunla her yattığımda hissettiğim duyguyu gözlerinde gördüm.

Eğer izin vermiş olsaydım bana âşık da olabilirdi. Bana çok yakındı ve her zaman nazik davranmıştı ama buna izin veremezdim. Benim gibi olan ve sadece seksle ilgilenen kişilerden çok farklıydı. Bundan daha fazlası sadece pervasız, tehlikeli ve aptalca değil aynı zamanda tamamıyla kabul edilemezdi.

Neşeli ama iğneleyici bir sesle, "Sen kimi kandırdığını sanıyordun Victor?" dedi.

Havluyu tekrar kalçalarımın üzerine çekip, belime bağladım.

Şüpheli bir gözle ona bakıp "Ne demek bu?" diye sordum.

Samantha lavabo tezgâhının üzerinde bandajdan kalanları topladı, kan lekelerini tentürdiyot ve suyla sildi.

"Koridorun sonundaki şu kız. Gerçek adının Izabel olmadığını ikimiz de biliyoruz ama bunun bir önemi yok. Onunla ne işin var?" dedi. Kanlı mendilleri tuvaletin yanındaki çöp kutusuna attı.

"Sana söyledim. Hedefimi yok edene kadar onu kullanacağım. Sonrasında kendi yoluna gidecek,"

Samantha'yı kandırmam mümkün değildi ama o sırada beni en çok şaşırtan şey neler düşündüğümü ve hissettiğimi benden daha iyi anlamasıydı. Bu da pek hoşuma gitmiyordu.

Birkaç adım ilerideki banyo kapısına baktım, Sarai hâlâ orada saklanıp aramızdaki konuşmaları dinliyor muydu, merak ettim. Orada olduğuna emindim. Bunu hissedebiliyordum. Fakat Samantha'nın da durması gerekiyordu. Hem de hemen. Sarai'nin aklına kafasını karıştıracak

şeyler doldurmasına izin veremezdim. Kızın zaten kafası allak bullak olmuştu.

Samantha'yı konudan uzaklaştırabilmek umuduyla "Giyinmem gerekiyor," dedim. Yakınımda asılı duran temiz külotuma uzandım ama Samantha önüme geçti.

Kollarını göğsünün üzerinde birbirine kavuşturdu ve gülümsemesinin yerini bir kararlılık ifadesi aldı.

"Bunu yapamazsın. Biliyorsun," dedi.

Elimi onun üzerinden çekip külotumu aldım, havluyu da gözünün önünde yere bıraktım.

Israrlı bir dille "Victor, kahramanlık yapamazsın. Ne o kız ne de kendin için. Bunu *biliyorsun*. Yaptığın veya *hissettiğin* her neyse seni ölüme götürmekten başka bir işe yaramaz," dedi.

Külotumun lastiğine başparmağımı takıp gerdikten sonra kalçalarımın üzerinde sertçe bıraktım. Bu hareketim Samantha'nın susmasına ve bana dik dik bakmasına neden oldu.

Gözlerimi onun üzerine diktim." Çizgiyi aştın Sam. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi düşünüyorsun çünkü aynı şeyi sana karşı da hissettiğimi zannetmiştin," dedim. Hemen sonra da bunları söylediğime pişman oldum.

Samantha bana soğuk bir ifadeyle baktı, parmaklarını asabi bir şekilde karnına bastırdı. "Ne demek istiyorsun? Sence ben..." Artık bana bakamıyordu, gözünü duşa kaydırdı. Haklı olduğumu biliyordu. Bunu söylememem gerekirdi ama Samantha da gerçeği inkâr edemezdi.

Sessizce durup konuşmasını bitirmesini bekledim ama belli ki söyleyeceğini söylemişti.

"Davranışlarımdan dolayı özür dilerim," dedim ve bu konuda gayet samimiydim.

Ağarmaya başlamış sarı saçlarını salladı. "Hayır Victor, sen doğru olanı yaptın. Sana karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı benden önce anladın ve doğru hareketi yaptın," dedi.

Ellerimle dirseklerini tuttum. Biraz rahatladı.

"Umarım..."

Kollarını iki yana indirince ellerim düştü.

Ellerini ikimizin arasına koydu. "Victor, benim sana hissettiklerimi sen de bana karşı hissetmediğin için lütfen özür dileme. Bu kontrol edebileceğin bir şey değil, biliyordun. Bana *her zaman* güvenebileceğini söylediğimde bana inanacağını umuyorum. Birlik'te güvenebileceğim ve dostum diyebileceğim tek insan sensin,"

"Hiç arkadaşım olmadığını söylemiştin," diyerek belli belirsiz gülümsedim.

Bir kolunu tekrar göğsüne dayayıp diğer eliyle de omzuma birkaç kez dokundu.

"Tamam, belki sadece ben varım," diyerek bana gülümsedi ama sonra hemen ciddileşti. "Tek dostun ben olduğum için bana güvenmek ve bu kızla her ne yapıyorsan, sonunda seni sürgün ettireceğini veya ölümüne sebep olacağını söylediğimde beni *dinlemek* zorundasın," dedi.

Gömleğimin düğmelerini iliklemeye başladım.

Konuyu bütünüyle kapatmış olmasını çok isterdim. Sarai'nin diğer odadan bizi dinleyip dinlemediğinden hâlâ

emin değildim ama bunu yapmadığını hissedince zihnim nedense rahatlayıverdi.

"Bu iş bitene kadar onu güvende tutmak dışında bir şey yapmıyorum," diye ısrarla söyledim ve "Yaşadığı bunca şeyden sonra normal bir hayat sürmek için şansını deneme hakkı var ve bir noktadan sonra biraz uğraşıp ona bu şansı tanımaya karar verdim," dedim.

Siyah pantolonumu giydim, gömleği pantolonumun içine soktum. Samantha duvardaki askılıktan kravatımı aldı ve boynuma doladı.

İçini çekti, teslim olduğunu hissettiren bir sesle, "Pekâlâ. Yalnız cevap vermeden önce *kendine* karşı dürüst davranmanı istiyorum," dedi. Biraz tereddüt etti, parmaklarını kravatın etrafında gezdirdi. Başımı sallayıp onu onayladım. "Madem kız seninle birlikte, peki senin yanında olduğu süre boyunca, senin Birlik'e alındıktan sonra gösterdiğin değişimin aksine onun değişmeyeceğini söyleyebilir misin?"

Sorduğu soru beni şok etti. Bunu hiç beklemiyordum.

"Onunla sadece birkaç saat geçirmeme rağmen, Victor, bunu görebildiğime göre, sen de görüyorsun demektir."

Ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum ama yorum yapamayacak kadar büyük bir şaşkınlık içindeydim. Samantha bunu hemen anladı, zaten bildiğim şeylerin doğruluğunun başkasının ağzından onaylanmasına duyduğum ihtiyacı hissetti. Bilinçaltımda böyle bir teyide gereksinimim vardı.

"Kızın nereden geldiğini, kimden kaçtığını ve ne zamandan beri firarda olduğunu bana söyleyemeyeceğini

biliyorum ama ona baktığımda iki sonuca ulaştım," dedi. Kravatımı düzeltti, bir elini yanına düşürdü, diğer elinin iki parmağını kaldırdı. "Birincisi," diyerek bir parmağını indirdi, "Normal olan şeylere karşı o kadar büyük bir bağışıklığı var ki, sıradan bir hayat süremeyebilir. Yemeğinin tadına bakmamın sebebinin senin yemekte zehir olup olmadığını anlama isteğin olduğunu fark etti ama bundan hiç etkilenmedi. Sanki üç kişilik bir aile olarak yemeğe çıkmışız gibi masada rahatça oturup yemeğini yedi," dedi.

"İkincisi," diye devam etti: "Bu davranışından yola çıkarak onun eski bir mahkûm, seks kölesi ya da tahmin edemediğim kadar uzun bir süre boyunca ama en az beş yıldır bir yerlerde esir tutulduğunu düşünüyorum. Bu kadar genç olduğuna göre... Kaç yaşında? Yirmi üç mü, yirmi dört mü? Çok küçük yaşta yakalanmış olmalı. *Tıpkı senin gibi.* İnsanın yaşı ne kadar gençse kim olduğunu şekillendirmek de daha kolay. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bu kısmıyla da sana çok benziyor," dedi.

Samantha'nın söylediklerinin her kelimesinin doğru olduğunu biliyordum. Bunu benden başka kimse bu kadar iyi anlayamazdı.

"Yarı yarıya şansı var," dedim, "Her iki yola da sapabilir. Yeterince güçlü bir kız. Üstelik zeki," dedim. Ceketimi giydim, "Ona sadece bir şans vereceğim. Hangi yolu seçeceği *onun* kararına bağlı ve aldığı kararı da görmeyeceğim. O sırada tek başına olacak," diye ekledim.

Samantha başını yana yatırdı. Muhtemelen bana inanmıyordu ama beni uyarmaktan da yorulmuştu.

Yanıma yaklaştı, eskiden onunla birlikte olduğum zamanlardaki baştan çıkarıcı gülümsemesini takındı. Tam

önümde durdu, parmaklarını ceketimin kumaşının üstünde gezdirdi. Ellerini boynumun iki yanına yaslayıp, yavaş yavaş okşadı.

Gözlerimin içine bakarak, "Eski günlerin hatırına son bir öpücük ver," dedi, "Kendimi yine beni görmeye geldiğin zamanlardaki gibi genç hissetmek istiyorum."

Ellerimi kaldırıp, yüzünü avuçlarımın içine aldım, önce alnını yavaşça öptüm. "Mesele benden yaşça büyük olman değil Sam. Benim gözümde on yıl önceki kadar çekicisin," dedim. Sonra dudaklarımla onun dudaklarına dokundum, dilimi yumuşak bir şekilde alt dudağında ve ağzında gezdirdim.

20. BÖLÜM

Sarai

Uzun zamandır banyodaydılar ama ne yaptıklarına karışmak bana göre değildi. Samantha Victor'u suçlamaya başlamadan hemen önce odadan çıktım. Aklımı başımı toplamaya ve her şeyi akışına bırakmaya karar verdim. En azından ne hakkında konuştuklarını duymak için belki biraz daha beklemem gerekirdi çünkü sohbetlerinin bir bölümü benimle ilgiliydi ve bunu bilmeye hakkım vardı ama bu da uygun bir davranış olmayacaktı. İtiraf etmek gerekirse, onları bir arada görmek istemiyordum.

Victor'u içine çektiğim olağanüstü durum göz önüne alındığında, gayet normal kabul edilebilecek hafif bir kıskançlık hissetmeme rağmen, benim gibi birine hatta hiç kimseye ilgi göstermediğini biliyordum.

Galiba Samantha ve ona benzeyen tipler bunun haricindeydi.

Aralarındaki yaş farkına karşın daha önce de samimi olduklarını anladım. Ben odadan çıkmadan evvel, Samantha'nın bunu söylediğini duymuştum ve bildiğim çok az şeyle resmin geri kalan parçalarını tamamlayacak kadar zeki olduğumu da biliyordum. Geçmişte aralarında

bir şey yaşanmış da olsa, Samantha çekici, nazik ve akıllı bir kadın profili de çizse, Victor'u buraya getiren sebeplerin bunlar olmadığını görebiliyordum. Seks de bir gerekçe değildi. Zaten başından beri aralarında sadece seks olabilirdi ve Samantha da bunu biliyordu.

İlişki uzmanı değildim ama düşüncelerimin doğruluğunu yüreğimde hissediyordum. Samantha *onun* gibi biriydi. Suç, tehlike ve ölüm içeren sırlarla dolu dünyalarında oynadıkları roller belki birebir aynı değildi ama Samantha, Victor'un bir gönül ilişkisine girmeyecek kadar disiplinli ve duygusuz olduğunu biliyordu.

Victor *dışarıdan* birine karşı hissettikleri konusunda muhtemelen kendine hiç güvenmiyordu. Kendimi onlarla kıyasladığımda dışarıdan birinin en somut örneği haline geliyordum.

Victor'un beni erken vakitte bıraktığı, kullanılmayan odanın perdeleri kapalı penceresine baktım. Saat henüz dokuz bile değildi ama dışarıda zifiri bir karanlık vardı. Yatakta kolumu kıvırıp, yastığın altına koydum ve yan tarafıma döndüm. Ayaklarım üşüyordu ama kalkıp da Victor'un bana aldığı bir çift çorabı paketinden çıkarmaya üşendiğim için, ayaklarımı bileklerinden birbirine bastırıp battaniyenin altına çektim.

Victor odaya girdi. Lambayı açmak yerine koridordaki ışık içeriyi aydınlatsın diye kapıyı açık bıraktı. Uykuya dalmış olabileceğimi düşündüğünü hissettim.

Tepeden tırnağa, üstündeki kıyafetler onda daha önce hiç görmediğim ince bir zevkin ürünü gibiydi. Dolayısıyla kendimi onun *tehlikeli* güzelliğine bakmaktan alıkoyamadım.

Uzun boyuyla kapıdan sızan ışığı geride bırakarak yürüdü ve yattığım yatağa yaklaşıp, karanlığın içine girdi.

"Gidiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi, yanıma oturdu. Sırtını dikleştirdi, parmaklarını dizlerinin üstüne koydu.

"Geri dönecek misin?"

Cevap vermesi bir dakikalık bir zaman aldı. Gözlerini az ilerideki pencereden ayırmadı.

"Geri dönmeseydim belki daha iyi olacaktı,"

Yüreğim sarsıldı. Yutkundum.

"Javier öldüğünde Samantha seni gitmen gereken yere bırakacak ya da seni alması için Niklas'ı göndereceğim."

Genzim yanmaya başladı. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Geri dönmemesi şöyle dursun, gitmesini dahi istemiyordum. Sebebini bilmesem de onun yanında olmak istiyordum.

Sorumun altında yatan gerçek sebebi anlamamasını ve fikrini değiştirmesini umarak "Peki ya diğerleri öğrenirse?" diye ona hatırlattım. "John Larsen veya gördüğüm öteki adamlar ne olacak? Victor, onlar da biliyor olabilir, belki de Javier benim peşime düşecek son kişidir," dedim. Aslında peşime düşmelerine pek aldırmıyordum. Korktuğum bu değildi. Victor'un o kapıdan çıkıp gitmesinden ve bir daha geri dönmemesinden korkuyordum.

Nihayet yataktan doğrulmayı başardım, öfke önce kaşlarımın çatılmasına neden oldu ama bunu fark edince surat ifademi yumuşattım.

Yatağın üstünde bağdaş kurdum, Victor'un bileğine uzandım ve ceketinin kolunu çektim. Benden uzaklaşmasını az da olsa bekliyordum ama bunu yapmadı. Çapraz duran ayak bileklerimin üzerine elini yasladı ve bu basit dokunuş, elinin bu tek hareketi bile boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Başımı eğip eline baktım, gömlek manşetinin karşısındaki parmaklarım endişeyle titriyordu.

Elini çekmedi... diye düşündüm.

Gözyaşlarım yanaklarıma süzülecek gibi oldu ama derin bir nefes alıp hemen onları toparladım.

Çelişki ve kararsızlık içinde çalkalanan Victor gözlerime bakıp "Üzgünüm Sarai," dedi.

Beni terk etmek istemediğin hissettim. *Hissettim...Anladım...*

Yavaşça yataktan kalktı. Mağlubiyetin, öfkenin ve korkunun oluşturduğu boşluğun içinde âdeta taş kesildim. *Korku...* Nasıl olurdu da beni hiçbir şeyden korkmamakla suçlayabilirdi!? Çantalarını omuzlayıp, tabancasını da diğer eline alırken ona bağırmak, ne kadar yanıldığını söylemek istedim.

Gözlerimden düşmesini engellediğim birkaç damla yaşı sildim ve odanın diğer tarafından ona yumuşak bir sesle "Victor, yanılıyorsun," diye seslendim.

Başını çevirip bana bakmakla yetindi.

"Hiçbir şeyden korkmadığımı söylediğinde yanılıyordun. *O kadar* yanılıyordun ki..."

Bakışlarını sadece bir saniye üzerimde gezdirdi, sonra dönüp odadan çıktı. Kapıyı kapatıp odanın karanlığının beni tekrar yutmasına izin verdi.

* * *

Samantha sonraki bir buçuk saat boyunca beni yalnız bıraktı. Sanırım kafamı dinlemem için bana zaman tanımak istiyordu. Birkaç dakika önce, yatağın içine kıvrılmış halde, odadaki pencereye baktığım sırada odama girdiğinde bana karşı bir şeyler hissettiğini anlamıştım. Sabah banyoda ne konuştuklarını merak ediyordum ve anlamak için orada biraz daha beklemediğime pişmandım.

Benden daha fazla şey bildiği için, sanki nefret edilmesi kolay bir insanmış gibi ondan hoşlanmıyordum.

Fakat bu açıdan ona çok benzediğimi fark ettim.

Elinin içiyle kalçama hafifçe vurup "Victor böyle şeyleri her zaman yapar Izabel, sen de biliyordun," dedi. Victor'un yanımda en son oturduğu yere oturdu.

"Onu merak etme," diyerek gülümsedi. "Sana yardım ettiği için ona minnettar olduğunu bildiğinden eminim."

"Onun hakkında bana ne anlatabilirsin?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı, kaşları sorgulayan bir ifadeyle kalktı.

"Sanırım mesleğinin ne olduğunu zaten biliyorsun, buradan hareketle eğer açığa vurursam başımın epeyce derde gireceği birtakım sırları saklamak için yeminli olduğumu da tahmin edersin," dedi.

Haklıydı ama gülümsemesinden benimle konuşmaya can attığını da anladım. Sonuçta ortaya pek fazla şey dökülmeyecekti ama hiç yoktan iyidir diye düşündüm.

Doğruldum, ayaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıtıp onun gibi oturdum. Ellerimi kucağıma koydum.

Yatağın diğer ucundan bana bakıp, hafifçe gülümsedi ve elini uzattı. "Hadi gel, bunu kahve içerken konuşalım," dedi.

Ayağa kalktı, elini ellerine koyup, teklifini kabul ettim.

Odadan çıkıp koridorda peşinden giderken, "İçinde zehir yok, yemin ederim," diye espri yaptı.

"Sana inanıyorum," dedim.

Samantha'ya daha çok, Victor beni onunla bırakacak kadar ona güvendiği için inanıyordum ve bu da benim için yeterliydi.

Kahve makinesinin eski model kocaman bir mikrodalga fırının yanında durduğu tezgâhta kahveyi hazırlarken mutfak masasının yanına oturdum.

"Victor'un hayatı boyunca hep böyle davrandığını söylememin bir sakıncası yoktur umarım." Filtreye birkaç kaşık kahve doldurduktan sonra kahve makinesinin kapağını kapattı. "Fakat bildiklerimin hepsi bana söylediği şeylerden ibaret. Daha fazlasını bilmiyorum," dedi.

"Ne tür şeyler?" diye sordum.

Kahve makinesini arka tarafından suyla doldururken Victor'la yaptığı konuşmaları somut bir hale getirmek için bir süre düşündü.

"Kahveyi sade sevdiğini biliyorum," diyerek gülümsedi. "Tayland yemeklerini sever, ton balığını ağzına bile sürmez. En iyisi, yani Alman birası olmak kaydıyla, birayı, iyi bir şaraba tercih eder," Yanıma oturdu, düşünceli bir ifadeyle yüzünün bir tarafını eline dayadı. "Doğrusunu istersen, Victor burada içmektense bir bardak bira için

Almanya'ya gitmeyi göze alır," Elini yanağından kaldırıp, bana doğru bir defa salladı. "Çok özel bir insandır," dedi.

"Peki ya ailesi?" dedim. "Babasını öldürdüğünü, bir kız kardeşinin olduğunu söylemişti. Galiba annesi de... *Budapeşte*'deymiş, öyle mi?"

Samantha başını salladı, gülümsedi, galiba söylediklerimi biraz eğlenceli bulmuştu. Fakat bunda bir hınzırlık olduğu söylenemezdi.

"Hayır, tatlım," dedi, "Bunları muhtemelen seni susturmak için söylemiştir," Aslında Samantha'nın bu konuda haklı olduğu açıktı. "Victor özel hayatından, özellikle de ailesinden kimseye bahsetmez. Bana bile. Ailesi var mı, onu bile bilmiyorum,"

İkisinin arasındaki ilişkiden söz açmaktan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyordum.

Bana dikkatle bakınca onunla göz göze gelmek zorunda kaldım. "Bilmen gereken bir şey var Izabel," dedi, "Victor pek çok şeyi... daha doğrusu *her şeyini* sana yardım etmek uğruna tehlikeye attı. Bu gece bir daha geri dönmemek üzere ayrılmış olsa bile, senin için yaptıkları, ki bunların ne olduğunu bilemiyorum, kaderini çoktan yazmış olabilir."

Midem gerildi, boğazımın orta yerinde o korkunç duygunun düğümlendiğini hissettim.

Kadının bakışlarındaki ifade yumuşak bir şekilde değişti, onun da benimle birlikte yas tuttuğunu ya da benzer duyguları tattığını hissettim.

"Peki bunu yapacağını nasıl biliyorsun? Bana yardım ettiğini, onun görevinin bir parçası olmadığımı nasıl bilebilirsin?" diye sordum.

Neredeyse sempatik sayılabilecek bir dille "Çünkü, bunun aksi doğru olsaydı, seni buraya getirmezdi. İşverenimize, *hatta hiç* kimseye bundan bahsetmememi istemezdi," dedi.

Ona bakmak için gözlerimi masadan yukarı kaldırdım. Az önce söyledikleri beni çok şaşırtmıştı.

Yüksek sesle dile getirmemiş olmama rağmen, düşüncelerimi onaylarcasına başını salladı. "Evet," dedi," Niklas haricinde güvendiği tek kişi benim. Belki bütünüyle değil, çünkü Victor bunu yapabilecek kapasitede biri değil ama yine de bana güveniyor. Seni burada saklaması ve seni bir sır olarak tutma uğruna hayatını tehlikeye atmamı istemesi bana bunun doğru olduğunu gösteriyor,"

Haklıydı. Kendimi ne kadar zorlasam da aksinin geçerliliğini benim de aklım almıyordu. Yine de *denedim*. Sanırım, ilk başlarda hissettiğim kıskançlık yüzünden, ondan hoşlanmamak ve şüphelenmek için bilinçaltımda bir takım gerekçeler oluşturmaya çalışıyordum.

Fakat hiçbir şey bulamadım.

Bu durumu bana karşı kullanıp kullanmadığını, Victor ona benim için hayatını riske atmasını söylediğinden ötürü kalıcı bir hoşnutsuzluk hissedip hissetmediğini sorgulamaktan da kendimi alamadım. Fakat sezgilerim bana böyle bir şeyin olmadığını söylüyordu. Bu yüzden kendimden biraz utandım.

Masadan kalktı, kahve makinesine doğru yürümeye başladı.

Birden durdu, sanki camdan bir duvara toslamaktan son anda kendini kurtarmış gibi tezgâhın ucunda donup kaldı. Sağ eliyle tezgâhın kenarına dokundu, parmaklarını yumruk yaparcasına kıvırdı ve başını birden bana çevirdi. Gözlerinin kocaman açıldığını görünce irkildim.

Sonra ben de bir şey duydum, kalbim göğüs kemiklerimi deli gibi yumruklamaya başladı. Mutfak penceresinin önünden birtakım karaltılar geçti ve Samantha tam o esnada yere eğildi ama hâlâ ayaklarının üzerindeydi. Hızla yanıma geldi, beni apar topar sandalyeden aşağı çekti. Neredeyse kalçamın üzerine düşüyordum ama sağ ayağım yere basmaya devam ettiği için dengemi sağlayabildim. Ardından koridora giden Samantha'yı takip ettim.

"Kimdi o?" diye fısıldadım.

Samantha beni kolumdan yakaladı, kendi önüne çekti. Köpeği Pepper arka kapının önünde deli gibi havlıyordu.

"Kafanı kaldırmadan odana git!" diye tısladı, *"Çabuk ol!"*

Mümkün olduğunca emekleyerek halının üzerinden geçip yatak odasının açık kapısına doğru ilerledim. Ben içeri girdikten hemen sonra Samantha yolun geri kalanını dizlerinin üzerinde kat ederek arkamdan geldi. İki elini de uzattı, ellerini yatağın ucundaki ahşap komodine bastırdı. Komodini yerinden oynatırken pencerenin önünden birkaç gölge daha geçti ve birtakım fısıltılar duydum.

İspanyolca konuşuyorlardı. Samantha'nın etrafında döndüm, gözlerimi pencereden ayırdığım sırada onun komodinin altına gizlenmiş metal bir kapıyı açtığını gördüm.

"İçeri gir! Çabuk!" dedi.

Boşa harcayacak vaktimin kalmadığını düşündüğüm o son saniyede şiltenin altına elimi uzatıp, Victor'un bıraktığı tabancasını aldım, pantolonumun arkasına sıkıştırdım. Samantha eliyle acele etmemi işaret etti, yeterince yaklaştığımda da kolumdan yakalayıp döşemenin altındaki boşluğa beni itekleyerek yardım etti.

Metal kapı üzerime kapandı ve tek ışık kaynağım olan dışarıdaki sokak lambasının pencereden zayıf bir şekilde sızışı kesildi. Komodinin tekrar metal kapının üstüne yerleştiğini duydum, yukarıda olup bitenler bir yana, orada kıstırılmış bir halde kalma düşüncesi yüzünden kalbim duracak gibi oldu.

Bu durum korktuğum bir şeyi daha açığa çıkardı, Victor. Daracık bir yerde kapana kısılmış olmak...

Samantha'nın ayak seslerini, ardından da odadan çıkarken kapattığı kapının sesini işittim.

Her şey tüyler ürpertici bir sessizliğe büründü: Nefesimin ağırlığı, kulaklarımda zonklayan kanımın sesi... İkisini de duyamıyordum; ama beni saklayan bu küçük yerde her ikisinin de sesinin gürül gürül çıkması gerektiğini biliyordum. Hiçbir şey göremiyordum, bu yüzden ellerimi öne uzattım ve el yordamıyla etrafımı tanımaya çalıştım. Solumda, sağımda ve önüme üç duvar olduğunu acı içinde fark ettim; beni kuşatan dördüncü duvar yoktu. Burası dar bir koridordu.

Silah sesini duyunca ayrıntılı bir inceleme yapmaya zamanım kalmadığını anladım. Victor'un susturuculu silahındaki gibi boğuk bir sesti bu ama bu sefer kaynağının Victor olmadığını biliyordum.

Pepper artık havlamıyordu.

Bir ses duydum. Uzaktan geliyor ama üzerimde bir yerlerde yankılanıyordu. Tam o esnada alnımda, saçlarımın hizasında küçük bir hava akımı olduğunu hissettim, elimi yukarı uzattım. Baca deliği kadar dar bir boşluk vardı ama bu delik vücudum bir yana, başımı bile uzatamayacağım kadar küçüktü. Fakat yine de bir boşluktu ve belli ki, seslerin yankısını bu sayede duyuyordum.

Boğuk bir silah sesi daha geldi. Arkasından gelen sesi de duydum ve bunun Javier olduğunu anladım.

21. BÖLÜM

Sarai

Javier evin içinde bir yerlerde Samantha'ya "Bu tabancada dört mermi kaldı. Benim tatlı Sarai'ımın saklandığı her dakika bunlardan birini sana sıkacağım," dedi.

Elim istemsiz bir şekilde havaya kalktı ve göğsümü kavradı.

Samantha zayıf, gergin bir sesle "Victor buraya geliyor," dedi.

Javier'in Samantha'yı zaten vurmuş olduğu düşüncesi içimi korkuyla doldurdu.

"Yalan söyleme sürtük! Üstünden yalan akıyor. Sarai'ın nerede olduğunu söyle. *Burada* olduğunu biliyorum."

Javier burada olduğumu nasıl öğrendi?

İki saniye sonra alaşağı olan mobilyaların, kırılan camların ve koşuşturan ayakların sesleri duvarlarda yankılandı.

Samantha dişlerinin arasından konuşur gibi "Kız burada *değil*. Victor sabah buradaydı. Kız da onun yanındaydı. Izabel adında siyah saçlı küçük bir kız. Ama Victor giderken onu da yanına aldı," dedi.

Küt!

Bir el silah ses daha duyuldu ve Samantha acıyla feryat etti ama sonra çığlıkları kesildi. Javier'in elini onun ağzına bastırdığını düşündüm. Belki de odada başka biri daha vardı. Ateş gibi yanan yanaklarımdan aşağı yaşlar süzüldü. Toprağa çok yakın olduğum için havada ürpertici bir serinlik vardı ama nabzım sinilerime yüklenen muazzam baskı nedeniyle o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse alev alacaktım.

Javier soğuk bir sesle "Burada olduğunu biliyorum," dedi, "Onunla gitmediğini biliyorum çünkü iz üstündeydim. Altı dakikan kaldı. Son mermiyi beynine sıkacağım."

Javier sesini yükseltti:

"Duydun mu Sarai?," diye bana seslendi. "Altı dakika sonra onu öldüreceğim. Tıpkı senin Lydia'yı öldürdüğün gibi. Tek isteğim seni eve ötürmek. Seni asla incitmem bunu biliyorsun," dedi.

Dizlerim titriyordu.

Gürültü patırtı kesildikten sonra, fazladan bir grup ayak sesi daha duydum; anlaşılan iki kişiydi. Javier'le birlikte odaya girdiler.

Javier, "Siz ikiniz dışarı çıkın," diye emretti. "Her tarafa bakın, mahalleyi arayın ama dikkat çekmeyin. Hadi!"

Samantha'yı onun ellerinde ölüme bırakamazdım.

Samantha "Sana burada kimsenin olmadığını söyledim," diye bağırdı.

Bu sefer Javier'in elinin Samantha'nın yüzüne çarptığını ve onun yere düştüğünü duydum. Üzerimdeki yer

döşemesinin tahtaları Samantha'nın düşmesinin etkisiyle sarsıldı.

Arkama döndüm ve dar boşlukta el yordamıyla yolumu bulmaya başladım, beni dışarıya çıkaracağını umuyordum. Samantha'yı öylece bırakamazdım. Javier beni geri alabilirdi. İsterse beni öldürebilirdi ama o yerde bir korkak gibi saklanıp Samantha'nın ölmesine göz yumamazdım.

Küt!

Nefesim kesiliyor, kemiklerim âdeta titriyordu ama ilerlemeye devam ettim ve nihayet boşluğun sonuna ulaştım. Duvarlardan ve az önce yürüdüğüm dar boşluktan başka hiçbir şey yoktu. Elimi yukarı uzattım, tavanı yoklayıp bir başka metal kapak aradım. Beklediğim gibi bir tane vardı. Kapağı kaldırmanın ve Javier'e yerimi tam anlamıyla belli etmeden dışarı tırmanmamın imkânı olmadığını düşündüğüm sırada ayak başparmağımı bir kenara atılmış dört bacaklı portatif bir merdivene çarptım.

Merdiveni gereksiz yere gürültü yapmaması için yerde sürükledim ve kapağın altına getirdim. Üçüncü basamağa tırmandığımda başımı çarpmamak için öne eğilmek zorunda kaldım. İki elimi de kaldırıp, avuçlarımın içiyle kapağa yüklendim ve kapağı iteklerken gözlerimi kapattım. Başka bir şeyin üstünde durmuyor olmasını ve Javier'in beni göremeyeceği bir yere açılmasını umut ettim.

Kapak açıldı, yüzümü ekşitmeme sebep olan bir gıcırtı çıkarınca, yarı açık bir şekilde tutarak olduğum yerde donakaldım. Kapağı bir kez daha ittirdim ve merdivenin dördüncü basamağına çıktım, bir gömme dolabına içine başımı uzattım. Kapağı gizlemek için üzerine şişkin bir yatak pedi katlanıp konulmuştu ve gömme dolabın tabanındaki

halıyla uyumlu bir başka halı da kapağın üzerine atılmıştı. Kapağı ardına kadar kaldırırken halıyı elimle tuttum ve nihayetinde gömme dolabın duvarına dayayabildim.

Sessizce yukarı çıkıp üstümdeki askı demirinden sarkan giysileri sağa sola iterek yürüdüm.

Küt!

Javier'in diğer odadan "İki dakika kaldı Sarai!" diye seslendiğini duydum.

Gömme dolabın kapısını açtım, Samantha'nın odasını çabucak geçtim, koridorun sonuna, Javier'in beni beklediği odaya girdim. Bütün kemiklerim ve kaslarım zangır zangır titriyordu.

"Ah, demek buradasın!" Javier iki elini de yana kaldırdı, tabancasını sağ elinde tutuyordu. Gülümsedi, beni gördüğünden gerçekten sevinmişe benziyordu. Gerçek bir akıl hastasıydı...

Ellerini indirdi.

"Seni özledim Sarai," dedi. Samimi görünmek için başını yana yatırdı, "Madem mutsuzdun neden bana söylemedin? İstediğin her şeyi yapardım, bunu biliyorsun."

Söyledikleri umurumda değildi, sadece Samantha'nın durumunu merak ediyordum. Gözlerimi Javier'den ayırmamaya özen gösterip, odayı inceledim ve onu aradım.

Sonunda odanın diğer tarafındaki televizyon koltuğunun arkasından sarkan çıplak ayaklarını gördüm.

"Samantha iyi misin?" dedim.

Cevap vermedi, belli ki çok kötü yaralanmıştı.

Javier'e yalvaran gözlerle baktım.

"Lütfen gidelim Javier. Onu artık incitme," dedim.

Gülümsedi, düşünceli bir ifade takınmaya çalışıyordu ama aslında eğleniyordu.

Baştan ayağa siyahlar giyinmişti; uzun kollu siyah gömlek, siyah kemer, siyah pantolon, siyah ayakkabılar. Ve kararmış bir kalp... Silahını bana doğrulttu, yaklaşmamı işaret etti.

Çıplak ayaklarımla ortalığa saçılmış ev bakım dergilerinin üzerine basarak yanına gittim. Eski saat arkamdan uğursuz bir sesle tıkırdıyordu.

Yürürken "Javier, ambulans çağırmazsak kadın ölecek," dedim, "Bırak da 911'i arayayım. Ondan sonra gideriz."

Artık Samantha'nın ayaklarını görebiliyordum ama vücudunun geri kalanı koltuğun arkasında ve karanlıkta kaldığı için gördüklerim bundan ibaretti.

Javier elini uzattı.

Beni parmaklarımdan yakalayıp yanına çekerken, "O herif seni düzdü mü?" dedi, "Kendini ona düzdürdün mü yoksa hâlâ aynı mısın?" Eğilip kokumu içine çekti. Atkuyruğumun düşen bir tutamının arasında parmaklarını gezdirdi.

Kısık bir sesle, "Hayır, hâlâ seninim," dedim.

Losyon sürmüştü, geceleri yanıma gelirken sürdüğü kokunun aynısıydı. Üstleri biraz uzun olan saçları, beni hazırlayıp zenginlerin evlerine götürdüğü zamanlardaki gibi temiz ve bakımlıydı.

Yavaşça, "Bana yalan söyleme," dedi. Nefesini boynumda hissettim. "Bana ne yaptığını bilmiyorum. Beni terk etmemeliydin."

Sol elimi uzatıp parmaklarını ensesinde hafifçe kıvırdım. Ona yaslandım, göğsümü yanaklarımda hissene kadar yüzümü gömleğinin düğmeleri açık üst kısmında gezdirdim. Hafifçe öptüm. "Biliyorum. Özür dilerim," dedim, sonra İspanyolca "Seni terk ettiğim için çok üzgünüm," diye ekledim.

Javier elini pantolonumun içine kaydırıp iki parmağını içime sokunca hem memnuniyet hem de tiksinti yüzünden sarsıldım. Deli veya katil olması ya da her an beni öldürebileceği ihtimali hiç önemli değildi. Bu dokunuş ben ıslatmaya yetmişti. Zihnim ya da yüreğim değil, bedenim beni aldatıyor, insan doğası bana ihanet ediyordu. Javier'e bu şekilde tepki göstermeye yıllar önce alışmıştım. Savunma kurslarında öğretilmeyen çarpık bir hayatta kalma dürtüsüydü. Onu beni tahrik ettiğine inandırmak zorundaydım yoksa yaptığım her şeyin yalandan ibaret olduğunu anlardı. Bedenim bu yüzden hayatta kalacak şekilde tepki vermeyi öğrenmişti.

Parmaklarını çıkardı, dudaklarına yaklaştırdı, sanki tadını alır gibi gözlerini kapatıp derin derin kokladı, ardından da ağzına götürdü.

Dikkati dağılınca aramıza küçük de olsa bir mesafe koymak için bir adım geri çekildim.

"Seni artık istediğimi sanmıyorum", dedi.

Kalbim duracak gibi oldu. Yaptığım onca şeyden, başına açtığım onca beladan sonra beni istemediğine göre demek ki öldürecekti.

Sesimdeki gerginliği saklamaya çalışarak "Javier," dedim. "Hadi gidelim. Geri dönmeye hazırım."

Dudaklarını büzüp, başını sağa sola salladı.

Derin düşüncelere dalmış bir halde "Izel öldü," dedi, muhtemelen benim yapıp yapmadığımı anlamaya çalışarak. "Ondan nefret ettiğini biliyorum. Seni suçlamıyorum. Ama o benim kız kardeşimdi," diye devam etti.

Başımı sallayıp ondan biraz daha uzaklaşmaya başladım.

"Ben... onu ben öldürmedim," dedim, "Bilmiyordum."

Javier bir kahkaha attı.

Bir adım geriye, iki adım da sağa çekildim, ortalığa saçılmış eşyalardan birinin sert plastik parçasının üstüne bastım ama derimi kesmedi. Elimi arkamdaki duvara dayadım.

O açıdan bakınca Samantha'yı daha rahat görebiliyordum. Alaycı bir tavırla bana yaklaşan Javier'in her hareketini korkuyla takip etme dürtümü bastırdım ve sadece Samantha'ya baktım. Hareket etmiyordu. Sırtı duvara dayalı halde cansız yatıyordu. Bacakları iki yana açılmıştı. Kolları iki yanında, parmakları kıvrık duruyordu.

Gözleri... Açıktı. Boşluğa bakıyordu.

Midem altüst oldu, iki yana indirdiğim ellerim demir gibi sertleşmeye başladı. Öfkeden, nefretten ve suçluluk duygusu yüzünden baştan ayağa titriyor ve lanet olsun, *korkuyordum.*

"Onu *öldürdün,*" dedim. Dudaklarım titriyordu.

Javier, "Evet," dedi gururla, "Beşinci mermiyle."

"Ama demiştin ki..." Bir ona bir de Samantha'nın cesedine baktım. Kalbim duracak gibi oldu. "Demiştin ki, eğer ortaya çıkmazsam..."

Javier tabancasını bana doğrulttu, son mermiyi neden Samantha'ya sıkmadığını anladım.

Olduğum yerde donakaldım, bir elim hâlâ arkamdaki duvara dayalıydı, öbür elim ise sanki karnımın üstünde olursa kusmamı engelleyecekmiş gibi önümde duruyordu. Parçalanmış eşyaların üzerine doğru sendeledim, düşmemi engellemesi için duvara sırtımı dayadım. Bedenim hâlâ bana ihanet ediyordu. Bacaklarımın dermanı kesilmişti; titriyor ve her an beni yarı yolda bırakmakla tehdit ediyordu.

Javier'le aramdaki kısa mesafeye baktım. Bana doğrulttuğu silahın namlusuna değil doğrudan gözlerinin içine, dipsiz, karanlık, soğuk gözlerine bakıyordum. Bir çıtırtı duydum, belli belirsiz bir sesti ama ikimiz de birbirimize anlamsız bir surat ifadesiyle baktık, çünkü ikimiz de az önce olan şey yüzünden şaşkına dönmüştük. Ardından bir silah sesi duyuldu ve başımla sırtım arkamdaki duvara çarptı. Bedenimin tıpkı Samantha gibi yere yığılana kadar aşağı doğru kaydığını hissettim. Tıpkı onun gibi hissiz ve cansızdı. Oda, kalın ve gri bir duman örtüsünün içinde başımın etrafında dönmeye başladı.

Gözlerimi kapattım ve kendimi karanlığa bıraktım.

22. BÖLÜM

Victor

Telefon geldiği zaman Teksas'ın kırk bin fit üstünde uçuyordum.

Niklas telefonda, "Javier Tucson'da değil Victor," dedi, "eski sahte isimlerinden biriyle kredi kartını Teksas'taki Le Gange'de kullanmış."

Koltukta sırtımı sertçe dikleştirdim.

Daha çok kendime açıklarcasına "Houston'dan orası iki saatten az sürer. Kartı saat kaçta kullanmış?" dedim.

"Bugün öğleden sonra üçü on iki geçe."

Bedenim kaskatı kesildi.

Konuşmayı sonlandırıp kokpite doğru yürürken telefonu yan tarafıma indirip elimin içinde sıkarak kırdım.

"Uçağın yönünü çevir," diye emrettim.

Bir saatten az bir zaman sonra, etrafıma aldırış etmeden trafikte ilerliyordum. Üzerime gereksiz yere dikkat çektiğimin farkındaydım ama hızımı artırdım, birkaç trafik ışığını geçtim. Polisleri veya aşırı hız yüzünden otoban

devriyesini peşime takmadan Samantha'nın evine nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

Samantha'nın eviyle komşu evin arasındaki caddeye park etmiş bir araba vardı. Evden çıkmadan evvel bu arabayı gördüğümü hatırlamıyordum. Silahım elimde olduğu halde arabadan eğilerek indim ve evin girişine koştum. İçeride ışık yanmıyordu. Tuhaf bir sessizlik vardı. Samantha'nın köpeği normalde penceredeki güneşlikte olurdu. Camdan içeri bakmaya çalıştığım sırada yaklaşan bir aracın sesini duydum.

Karşı taraftaki komşunun daha iri boyutlardaki köpeğinin havladığını işitince eğildim. Garaj sundurmasının altından geçip, park etmiş eski arabanın yanına yürüdüm.

Aradaki boşluğu katettiğim sırada evin yan tarafında bir karaltı belirdi, garaj sundurmasının altındaki tuğla duvara doğru yürüdü. Tepki vermesine fırsat bırakmadan boğazından yakalayıp onu yere vurdum. Silahı beton zemine düştü ve aynı anda, silahına ulaşmasına şans tanımadan adamın şakağına bir mermi sıktım.

Bir başka adam birinin adını seslendi, belli ki az önce öldürdüğüm adamı arıyordu. Evin yan tarafına gelmesini beklemedim. Karşısına dikildim, silahımı yüzüne doğrultup beni net bir şekilde görmesine izin vermeden ateş ettim. Bedeni çuval gibi yere yığıldı.

Başka birinin daha olması ihtimaline karşı sadece birkaç saniye bekledikten sonra, garaj sundurmasının altındaki yan kapıdan eve girdim.

Evin altı üstüne gelmişti; Samantha'nın köpeği vurulmuştu, mutfakta cansız yatıyordu. Burnuma barut kokusu,

kan, taze kahve ve daha önce hiç almadığım bir losyon kokusu geldi.

İlk önce Samantha'nın cesedini gördüm. Sonra da Javier'in.

"Sarai?" diye seslendim. Sol tarafımdaki duvara dayanmış karanlığa yarı yarıya saklandığını gördüm. Siyah eldivenlerimi çıkardım, ceketimin cebine tıkıştırdım ve onun yanına gittim. Bir kez daha "Sarai?" dedim.

Başını kaldırıp bana bakmayınca, yanına eğildim.

Yatağının şiltesinin altına bıraktığım tabanca ayağının dibinde duruyordu. Dizlerini göğsüne çekmiş, ellerini de yere dayamıştı.

"O öldü," dedi, sanki hâlâ gerçeği anlamaya çalışıyormuş gibi cılız bir sesle. Gözlerini kaldırıp bana baktı; acı, şaşkınlık ve kaybolmuşluk hissi gözlerinden okunuyordu. "Onu öldürdüm, Victor," dedi.

Elimi uzatıp, onu kollarıma aldım.

"Seni buradan çıkaracağım," dedim.

Onu göğsüme yakın tutup, ölülerin, kırılıp dökülmüş eşyaların arasından evin dışına çıkardım. Konuşamıyordu ama sanki onu bırakmamdan çok korkuyormuş gibi bana sarılıyordu. Belki de onu kasten bırakacağımdan korkuyordu.

Onu dikkatle arabanın koltuğuna oturttum.

Olay yerinden bu sefer hız limitini aşmadan ayrılıp, bir blok öteye vardığımda üç polis arabasının son hız Samantha'nın evine gittiğini gördüm.

Jetin bizi hazırda beklediği özel havaalanına dönerken Sarai sessiz hareketsiz duygusuz bir şekilde oturuyordu.

Onu götüreceğim tek yer vardı. Evim. New England kıyısındaki *evim.*

* * *

Saatler sonra şoförüm bizi havaalanından aldı. Kayalıkların kenarındaki sahil evime giden yol boyunca Sarai kafasını cama dayayıp hiç konuşmadan oturdu. Yerinden kıpırdamadı. Onu Meksika'daki arabamda bulduğum günden bu yana belki de ilk kez çenesi düşük hallerini ve sinir bozucu sorularını hoş karşılayacak haldeydim. Ama ağzından tek kelime duymadım. Ve kendimi bir şeyler söylemesini içten içe isterken buldum.

İlk cinayet hep en zoru ve en unutulmaz olanıdır. Fakat ilk cinayet aynı zamanda bir insanın normal bir hayat sürdürme şansını da yarı yarıya azaltır.

Sarai artık bu yarı yarıya şans aşamasında değildi.

Onu orada bırakmamam gerekirdi...

Garajın önündeki çakıl kaplı yoldan onu eve taşıyıp kendi kanepemin üzerine yatırdım. Bir aydan beri eve uğramıyordum ama ev Columbia'da bir adamı öldürmek için yola çıktığım günkü kadar temiz kokuyordu. Bunun gibi işler sayesinde böyle lükslere para bulabiliyordum. Ancak Sarai'ın başına gelenler yüzünden onu burada da tek başına bırakacak zorunda kalmam gerçekten utanç vericiydi. İlk defa bir yerde en az bir yıl kalacağımı düşünmüştüm ama sürdürdüğüm hayatın karanlık ve ıssız yolu sadece ölümün yalnızlığını içeriyordu.

Sarai yan tarafına dönmüş, başını kanepenin yastığına dayamıştı.

Ceketimi çıkardım, yanımdaki sandalyenin arkasına astım, ona su getirmek için mutfağa girdim ama sesini duyunca donakaldım.

"Tabancası tutukluk yaptı," dedi.

Mutfağın kemerli girişinde durup pahalı mobilyaların ve mermer karoların sonundan ona bakmak için başımı çevirdim. Yavaşça yürüyerek ve gömleğimin kol düğmesini çözerek tekrar yanına gittim.

Sabırla sözlerine devam etmesini bekledim. Bana bakmadı, gözlerini boşluğa dikmiş o anı yeniden yaşıyordu.

"Yoksa şimdiye kadar çoktan ölmüştüm."

Ona biraz daha yaklaştım, içimden bir ses kızın düşüncelerini bölmek istemediğimi söylemiş gibi mesafeyi korumaya özen gösterdim. Gömleğimin sol düğmesini de açtım ve kollarını kıvırdım.

"Yerimden kımıldayamadım. Öldüğümü düşündüm. Öylece dikilip ölmeyi bekledim," dedi. En sonunda beni görebileceği kadar başını geriye yatırdı. "Nasıl o kadar hızlı bir tepki verdiğimi bilmiyorum ama silahı tutukluk yapınca... yüzündeki o ifade... sonra pantolonumun arkasındaki silahın elimde olduğunu, Javier'in yerde yattığını gördüm. Sanki o sırada zihnimde beni yönlendiren başka bir kız vardı. Silahı eline alan sanki *o kızdı.* Tetiği çeken de oydu. Çünkü her şey sona erene kadar neler olup bittiğini anlamadım," Bakışlarını tekrar uzaklaştırdı, dalgın bir sesle "Onu öldürdüm," dedi.

Sakince, "Bunu hak etti," dedim.

Bana bakmak için başını hızla geriye attı, bu hareketi birkaç dakika önce bana baktığında aslında beni görmediğini düşünmeme neden oldu. Sanki sesim onu kendine henüz getirmişti.

Kanepeden kalktı.

Onu gözümün ucuyla, biraz da şüpheyle izledim. Ellerinin ve ağzının titrediğini gördüm. Parmaklarını, ellerini yumruk yapana kadar avuç içlerinde kıvırdı. Sonra da üzerime atladı.

"Beni terk ettin! Adi herif! Beni terk ettin!" diye bağırıyor, yumruklarını var gücüyle göğsüme indiriyordu.

Sesimi çıkarmadım. Bana vurmaktan yorulup, ayaklarımın dibine yığılana kadar bekledim. Giysimin kat yerine titreyen parmaklarıyla yapıştı, göğsüme yaslandı, gözyaşlarına boğulup hüngür hüngür ağladı. Sözcükler dudaklarında bir fısıltı halini alana kadar aynı şeyi tekrarladı: "Beni bıraktın... *Beni bıraktın...*"

Ona sıkıca ama beceriksiz bir şekilde sarıldım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Buna benzer bir keder ve acıyı tecrübe etmemiş, bunu çözüme kavuşturması beklenen kişi olmamıştım. Çocukluğumda beni bu şekilde kucaklayan tek kişi annemdi ve nasıl bir duygu olduğunu hatırlayamıyordum bile.

Saçlarına dudaklarımı bastırmak istediğimi hissettim ama yapmadım. Ona biraz daha sıkı sarılmak, tamamen içime almak için dayanılmaz bir istek duyuyor ama bir türlü yapamıyordum. Kendimi buna ikna edemiyordum.

Gözlerini görebilmek için onu nazikçe kendimden uzaklaştırıp, "Sarai," dedim," Bana neler olup bittiğini anlatman

gerekiyor. Her şeyi anlat. Samantha birilerine telefon etti mi? Tuhaf telefon çağrılarından falan bahsetti mi?"

Sarai'ın yüz ifadesi saldırgan bir hal aldı.

"*Onun* bu işle bir alakasının olduğunu mu düşünüyorsun?" diyerek beni itekledi. "Beni *korurken* öldü! Böyle bir şeyin içinde olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

Derin bir nefes aldım. "Hayır, onun yaptığını düşünmüyorum. Samantha güvenilir biriydi ama ikimizin haricinde, senin yerini bilen sadece o ve Niklas'tı," Önde doğru bir adım attım, anlaması için ellerimi onun kollarının üst kısmına koydum. Beni bir kez daha iteklemeyince rahatladım. "İkisinden biri olmalı, ben sadece gerçekleri anlamaya çalışıyorum," dedim.

"O zamana Niklas'tı," dedi, onu hatırlayınca sözler ağzından tükürür gibi çıkmıştı. Gözlerini kıstı ve vahşi bir şekilde bakmaya başladı. "Beden nefret ediyor, Victor. Bana yardım etmen hiç hoşuna gitmedi. SUV'da onun yanındayken bunu bana söyledi. Onun yaptığını *biliyorum*!" dedi.

Geri çekildim, ellerimi kollarından çektim, kollarımı karnımın üzerinde birbirinin üstüne koydum. Kirli sakalımı kaşıyıp, durumu anlamaya çalıştım. Sarai haklıydı. En açık cevap Niklas'tı ve bazen en bariz olan, gerçek cevap olmazken, bu sefer bu yanıt iyiden iyiye doğruydu. Mantıklı tek gerçek buydu.

Kardeşim bana ihanet etmişti.

23. BÖLÜM

Sarai

Victor sandalyede asılı olan ceketine doğru yürüyünce "Ne yapacaksın?" diye sordum.

Ceketinin iç cebine uzandı, daha önce kullandığını hiç görmediğim bir cep telefonu çıkarıp numaraları tuşladı.

"Niklas'ı buraya çağıracağım," dedi.

Şaşkınlıktan öylece durdum ve Victor'a baktım. Sonra içimde bir panik dalgası yükseldi.

Hemen yanına koşup, onu dirseğinden yakaladım.

Nefes nefese, "Hayır, nerede olduğumuzu bilmesine izin veremezsin," dedim, "Neden onu *buraya* çağırıyorsun? Ne yapacaksın?"

Aklımda senaryolar deli gibi dönüp duruyor, hiçbiri de mutlu sonla bitmiyordu.

Niklas telefona cevap verdiğinde, elini kaldırıp susmamı işaret etti, dediğini yaptım.

Victor daha önce Niklas'la konuşmasına şahit olduğum gibi profesyonel ve sakin bir sesle, "Javier Ruiz temizlendi," dedi.

Karşı tarafın sorduğu soruya, "Evet," diye cevap verdiği sırada sanki telefonun sesini artıracakmış gibi çocukça bir hareketle başımı birazcık ileri uzattım. Victor, "Ben mahalleden çıkmadan önce polis geldi. Temiz bir iş olmadı," dedi. Bir müddet Niklas'm söylediklerini dinledi. "Galiba onları Samantha oraya çekti. Ben oraya vardığımda, Javier'i temizlemeden önce kız hayattaydı. Javier onu vurmuştu ama kız ben Tucson'a gitmek için evden çıktıktan hemen sonra Samantha'nın telefonda biriyle konuştuğunu söyledi. Evet. Hayır, Samantha öldü. On iki Numaralı Güvenli evin ifşa olduğunu Vonnegut'a söyle. Samantha'nın dosyalarını ortadan kaldırmak için bir temizlikçinin hemen oraya gitmesi gerekiyor. Evet. Evet," Bana baktı, "Buna gerek yok. Kız aldığı yara yüzünden öldü. Onu orada bıraktım," dedi.

Midem düğümlendi. Kollarımı karnımın üstünde çaprazlama bağladım.

Victor sesindeki profesyonelliğin düzeyini biraz azaltıp, "Niklas," dedi, "En kısa zamanda New England'daki yere gel. Ödeme meselesini hallederiz sonra da... Sana Budapeşte'de olanları anlatmak istiyorum."

Söylediklerini duyunca başımı hafifçe yana yatırdım. Victor'un Niklas'a söylediklerinin hepsi onu buraya çekmek için kullandığı bir yalan ve hileydi. Fakat en son söyledikleri gerçek ve samimiydi. Bunu benim karşımda söylemiş olması tuhafıma gitmişti. Benimle bir ilgisi olmadığını biliyordum ama özellikle bu telefon konuşmasına böyle bir şeyi dâhil etmesinin sebebi neydi? Niklas'ın Victor için bir haberci ya da birlikte çalıştığı biri olmaktan öte olduğunu ve Budapeşte'de her ne olduysa vicdanını

rahatlatmak için bunun anlatılması gerektiğini o anda anlamaya başladım.

İnsanlar veda ederken böyle davranırlardı.

Sebebini bilmiyordum ama Niklas'ın beni öldürmek istemesi gerçeğine rağmen bu acıyı ve kederi içimde hissediyordum. Çünkü Victor'un ne yapacağını biliyordum. Niklas'ı öldüreceğini biliyordum. Fakat bunun istediği en son şey olduğunu da hissediyordum.

Victor telefonu sandalyenin yanındaki cam sehpanın üzerine koydu ve yeleğinin düğmelerini çözdü.

Kanepeden ona, "Gidecek başka bir yerim yok, sana yük olduğum için üzgünüm. Samantha bana yardım etmek için senin her şeyi, hatta hayatını bile tehlikeye attığını ve karşılığını ödeyemeyeceğimi söyledi. Minnettarlığımdan başka elimde bir şeyim yok ve bunun da yeterli olmadığını biliyorum," dedim. İç çekip "Samantha'ya üzüldüm," diye ekledim.

Gömleğini pantolonundan dışarı çıkarırken, "Sana yardım etmek benim kararımdı," dedi, "Samantha da iyi bir insandı."

"Ona âşık mıydın?" diye sordum.

Ellerimi kucağıma topladım.

Bana bakmadan," Hayır. O bir şey olsun istiyordu ama bu konuda yeteneksizdi," dedi.

Kafam karışmıştı, kaşlarımı çattım.

"Sevgiye dair bir yeteneksizlik mi?" diye sordum. "Hiç kimsenin böyle bir yeteneksizliği yoktur," dedim.

Duygusuz ve sakin bir dille, "Yanında olmayan birine âşık olamazsın. O buna fırsat bulmadan önce çoktan gitmiştim," dedi.

Nefesimi tutarak "Ona *aşık mıydın*?" diye sordum.

"Hayır değildim. Aşk, işime ayak bağı olur. Ölümüne sebep olmaktan başka bir işe yaramaz," dedi.

Cevabı ağzımda acı bir tat bırakmıştı ama haklı olabileceğini de inkâr edemezdim. Buna rağmen Victor'un veya başka bir insanın birini sevmeden hayatını nasıl sürdürebileceğini de anlamaya çalıştım. Fakat sonra benim de kimseyi sevmediğimi fark ettim.

Victor, "Gidecek yerinin olmadığını biliyorum," diye devam etti. "Ama bu iş sona erdiğinde ve güvenliğinden emin olduğum zaman, yola kendi başına devam etmek zorunda kalacaksın. Doğru düzgün bir başlangıç yapman için sana yardım edeceğim." Durdu, dikkatle bana baktı, gözleri sanki bütün dikkatimi üstüne çekmek istermişçesine gözlerime odaklandı. "Fakat her şey yakında sona erecek. Zaten epeydir yanımdasın," dedi.

Birdenbire bana sinirlendiğini ya da en azından bana yardım için kendine kızdığını hissettim. Belki de bunun Niklas'la aralarında olanlarla bir ilgisi vardı ama bunu asla bilemezdim. Ne var ki, Niklas'la telefonla konuştuğundan beri Victor farklı davranıyordu.

Bu da içimin korkuyla dolmasına sebep oldu.

Döndü ve devasa evin bir başka bölümüne uzanan mermer kemerli koridorunda yürüdü. Burası Javier'in beni güzelce giydirip, koltuğuna taktıktan sonra götürdüğü evlere benziyordu. Koyu renk kiraz ağacından yapılmış

yer döşemeleri yansımamı görebileceğim kadar parlak ve açıkta kalan yerler en koyusundan kırmızı, kahverengi ve gri pahalı halılarla kaplıydı. Uzun pas rengi perdeler, aşağıdaki hırçın okyanusu gören, pahalı ve geniş pencerelerin önünde boylu boyunca uzanıyordu. Dışarıdaki sahil bile, beyaz kumlar ve mavi gökyüzüyle süslü bir deniz kıyısı cenneti değildi. Fırtına havası olmamasına rağmen, gri ve kasvetli göğün altındaki dalgalar metrelerce aşağıdaki kayaları dövüyordu.

Victor birkaç saat boyunca ortalıkta görünmedi. Beni kasten görmezden geldiğini düşünmüyordum ama yalnız kalmak istediğini de içten içe biliyordum.

Uzunca bir süre Samantha'yı düşündüm. Lydia'yı da. Izel'i de. Javier'i de. Çok fazla ölüme şahit olmuştum. O akşam bir adam öldürmüştüm ama zihnimi asıl kurcalayan şey, bunu aslında *umursamıyor* oluşumdu. Olanları aklımdan henüz atamadığım doğruydu. Javier'in karanlık gözleri tutukluk yapan silahıyla hâlâ bana bakıyordu. Tetiği çektiğimi, bedeni yığılırken beni takip eden gözlerini düşündükçe titriyordum. Ölmeden önce bana söylediklerini ise hiçbir zaman unutamayacaktım:

"Bunun senin içinde olduğunu biliyordum..."

Bu yüzden kendimden nefret ediyor ama Javier'e karşı yersiz bir keder hissediyordum., Hatta bir boşluktu bu. Onun sahip olduğum tek hayat olduğunu zaman içinde kabullenen yanım, istesem de istemesem de Javier'i özlüyordu. Sanırım bu kadar zamandan sonra ona alışmıştım.

"Sarai?" Victor beni birdenbire anılarımdan çekip çıkardı.

Başımı kaldırıp ona baktım. Kendi içime o kadar kapanmıştım ki, geldiğini veya uzun boyuyla kanepenin yanında durduğunu fark etmemiştim bile.

"Yirmi dakikaya kalmaz Niklas burada olur," dedi. "Ortalıkta görünmemen lazım. Odama git, kapıyı da kapat. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Tavırlarının tekrar soğuk bir hal alması hoşuma gitmedi, tıpkı ilk karşılaşmamızdaki gibi davranıyordu. Birlikte olduğumuz zaman içerisinde Victor'a karşı beslediğim açık yürekliliğin ve empatinin bütün izleri bir anda yok olup gitmişti.

"Ne yapacaksın?"

"Yapmam gerekeni."

Siyah bir kazak ve siyah pantolon giymişti. Onu uzun zaman takım elbiseyle gördükten sonra bu haliyle karşılaşmak bir nebze olsun ferahlatıcıydı. Ne giyerse giysin çekici bir adam olduğunu kendime bir kez daha itiraf ettim.

Evin hangi bölümü olduğunu bilmediğim bir kısmına yürüyen Victor'u takip ettim.

"Victor?" diye arkasından seslendim ama o yürümeye devam etti. "Sana yardım edebilirim," dedim. Bunu söylediğime inanamıyordum. "Hiç başka birine eğitim verdin mi? Yani senin gibi olmayı öğrettin mi?" diye sordum.

İlerideki mermer zeminli, geniş bir odanın girişinde durdu.

Omuzlarının inip kalktığını gördüm. Sonra dönüp bana baktı.

"Hayır," dedi, "Böyle bir şeyi asla yapmam."

Konuyu bu şekilde kapatıp odaya girdi. Peşinden içeri girdiğim bu odanın güzelliği karşısında resmen nefesim tutuldu. Üzerlerinde dökümlü elbiseleriyle gerçek boyutlu dört Yunan kadını heykeli, kubbe şeklindeki odanın dört köşesinde duruyordu. Sağ tarafımdaki büyük pencere, dalgalı okyanusa bakıyor ve önünde hayatımda gördüğüm en güzel piyano âdeta gururla kendini sergiliyordu.

Gözlerimi ondan ayıramadım.

Victor'un arkasından, "Neden yapmayasın ki?" diye sordum, "Hayatta elimden başka ne gelir? Geri dönemem. Eğitimim yok, lise mezunu bile değilim. Arkadaşım, ailem, iş tecrübem yok. Ehliyetim, doğum kaydım, sosyal güvenlik numaram bile yok Victor. En azından yasal bir *kimliğim bile yok*,"

Piyanonun bulunduğu odadan çıkıp diğer taraftaki koridorda yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim.

Arka duvarında tavandan yere uzanan bir kitaplığın bulunduğu daha küçük bir odaya girdik, büyük çoğunluğu deri ciltli kitaplarla doluydu ve duvarlardan birinin önünde antika görünümlü, siyah, lake bir masa vardı. Odanın ortasında deri kaplı bir televizyon koltuğu ve üzerinde masa lambası bulunan bir sehpa duruyordu.

Victor, televizyon koltuğunun yanındaki sehpaya doğru yürürken "Bu tür şeyleri telafi edebilirsin," dedi, "Uzun sürecektir ama telafi edebilirsin. Lise diploması alabilir, bölge üniversitelerinden birine gidebilirsin." Bana dikkatle baktıktan sonra, "Zor olacak ama elindeki tek seçenek bu," diye ekledi.

Sehpanın üzerinden bir kitap aldı, kenarları yıpranmış sayfalarını çevirmeye başladı.

"İstediğim bu değil ki," dedim, "İstediğim... senin yaptığın şeyi yapmak. Tuhaf gelebilir ama..."

"*Tuhaf zaten*," deyip, kitabı sertçe kapattı. "Cevabım hayır. Her zaman da böyle kalacak. Bu yüzden artık hem kendi vaktini hem de benimkini boşa harcama,"

Bir kez daha yanımdan geçip gitti.

Odadan çıkıp piyanonun bulunduğu odaya, oradan da salona giderken onu yine takip ettim.

Orada da beni tek başıma bırakmak üzereyken onu durdurdum.

"Seninle kalmak istiyorum," dedim.

Sırtı bana dönük, öylece bekledi; sanki teslimiyetim hareketlerini ve sesini alıp götürmüş gibi durgun ve sessiz bir hal aldı. Bunu yüksek sesle dile getirmek istememiş ama elimde avucumda kalan tek şeyin de bu olduğunu hissetmiştim.

Uzunca bir süre, olumsuz bir yanıt verse ve istediğim ya da söylediğim şey hakkında ne dediğimi bilmediğimle ilgili nutuk atacak olsa bile, cevap vermesini bekledim. Fakat hiç sesini çıkarmadı. Salonun köşesini dönüp odasına gitti.

Bozguna uğradığımı hissederek mutfaktaki bar taburelerinden birine oturdum, sol tarafımdaki duvara monte edilmiş ekranda gizli kameradan gelen görüntüleri izledim. Ekran dört ayrı kameradan gelen görüntüleri aynı anda gösterecek şekilde ayarlanmıştı. Bu görüntü karelerinden her biri evin etrafındaki daha geniş bir alanı

göstermek için kısa aralıklarla başka kameralardan gelen görüntüleri alıyordu.

Birkaç dakika sonra Victor'un çiftlik evinden kaçarken sakladığı uzun siyah arabanın bir benzeri giriş kapısının önüne yanaştı.

Bir başka odada muhtemelen aynı görüntüyü izleyen Victor mutfağa geldi.

"Geldi," dedi ve bir elini bana doğru sallayıp "Söylediklerimi unutma. Sessiz ol ve ben çağırana kadar da odamdan çıkma," diyerek beni uyardı.

Telaşlı bir şekilde başımı sallayarak onu onayladım.

Midem yine altüst olmaya başlamıştı, kalbim saniyeler öncekinden çok daha hızlı atıyordu.

Bar taburesinden indim, Victor'un temizlikten ışıldayan odasına doğru çabucak yürüdüm. Duvarlardan birinin önünde muazzam büyüklükte bir yatak duruyordu, siyah ve geri desenli bir yatak takımı şiltenin üstünde, üzerinde en ufak bir kırışıklığa ya da kusura yer vermeyecek şekilde serilmişti. Şimdiye kadar gördüğüm bütün odalarda aynı şey söz konusuydu; kusursuzluğu ve düzensizliği gösteren en ufak bir iz bile yoktu.

Victor kapıyı arkamdan kapattıktan sonra, olacak olaylara karşı kendimi hazırlamaya çalıştım.

24 BÖLÜM

Victor

Çocukluğumuzda, yani Birlik bizi devşirmeden önce, Niklas benim en iyi arkadaşımdı. Birlikte yumruk yumruğa çok kavga ettik. Sonu kanayan burunlarımızla, hatta bir seferinde olduğu gibi kırılan bir bilekle bitse de hiçbir zaman birbirimize sırt çevirmedik. Savaş meydanımızı terk ederken, eve gittiğimizde akşam yemeği için bizi bekleyen annemize ne söyleyeceğimizi düşünürdük. Ertesi sabah ikimiz de morarmış birer gözle okulun yolunu tutardık.

Ben ona daha sağlam vururdum ama Niklas da o zaman kendi yumrukları hakkında aynı şeyi söylerdi.

Birlik bizi aldıktan sonra aramızdaki ilişki de değişmeye başladı. Yüz yüze görüşmeyi çok nadir tercih eden ve bugün bile bu davranışını sürdüren Vonnegut, benim umut vadettiğimi söylemiş ama Niklas hakkında yorum yapmamıştı. Niklas'ın yüzünü bundan sonra ilk kez, henüz on yedi yaşımdayken, Vonnegut beni Tam Yetkili pozisyona terfi ettirdiği zaman gördüm. Bir üst göreve çıkardığı en genç tetikçiydim. Niklas'ın bana karşı katılaşmasına neden olan bir şey görmüştüm: Kıskanç bir kalp.

Bir gün onu öldürmek zorunda kalabileceğimi o anda hissettim.

Niklas ailemden geriye kalan tek kişiydi. Her ne kadar böyle olmasından pişmanlık duysam da onun hakkında yanılıyor olmayı ve her şeyi eski haline getirebileceğimi bilmeyi isterdim ama bunun mümkün olmadığının da gayet farkındaydım. Gerçek şu ki, geçen yıldan beri kardeşime karşı hep sırtımı kolluyordum.

Bunun suçlusu aslında babamdı.

Onu dinlemem gerekirdi...

Niklas'ı giriş kapısında karşıladım. İçeri girdiğinde tam da beklediğim gibi sakin ve kontrollüydü. Bu hali, kafama estiğim gibi davrandığımda ya da burnumun dikine gittiğim zamanlarda takındığı bir tavırdı.

Kapıyı arkasından kapattım.

Ellerini belinin arkasında birleştirip "Burası eskisinden de güzel olmuş," diyerek alçı tavanlara baktı.

Gizliden gizliye onun yüz hatlarını incelediğimi, bana ve babama benzeyen izleri görmeye çalıştığımı fark ettim. Her ne kadar onun gözleri benimkinden biraz daha mavi olsa da gözlerimiz hemen hemen aynıydı. Onun yüzü yuvarlak benimki inceydi ama bizi ayıran en büyük fark aksanlarımızdı. Babalarımız ve Niklas'ın annesi Alman'dı. Ben Fransa'da doğmuştum. Annem Birlik adına çalışan bir Fransız ajanıydı. Ben iki yaşımdayken annemle birlikte Almanya'ya taşınmış ve altı yaşıma gelene kadar da Niklas'la hiç karşılaşmamıştım. İngilizce ve Fransızca öğrenmesine yardım etmiştim ama bendeki yabancı dil yeteneği onda yoktu, bu yüzden aksanını hiçbir zaman

yok edemedi. Aramızdaki farklılıklara rağmen, ona baktığımda hâlâ kendi gençliğimi görüyordum. Özellikle de onu öldüreceğim gerçeğini tamamen idrak ettiğim o an... Bunu yapmak istemiyordum. Bu işten uzak durmak ve olanları unutmak istiyordum ama bu bir çözüm değildi.

Niklas bana gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim. Babamızın bana böyle yapmamızı söylediğini hatırladım.

Evle ilgili söylediklerine "Evet, üst sınıf bir mekanda uyumamın vakti gelmişti. Bir süre burada kalabileceğimi umdum," diyerek yorumda bulundum.

Ses tonumdan yola çıkarak, "Değişti mi ki?" diye merakla sordu.

"Maalesef."

Başıma oturma odasını işaret ettim, "Hadi oturalım," dedim. Beni takip ederken de "Konuşacak çok şey var," diye ekledim.

Mermer kenarlı masanın yanındaki koltuğa oturdu.

Bense ayakta durdum.

Neden oturmadığımı merak ettiğini hissedebiliyordum ama konuşmaya başladığım zaman gözlerindeki şüphe dolu ifade ortadan kayboldu.

"Niklas," dedim, "Budapeşte'deki son görevimle ilgili sana her şeyi açıkça anlatmadım."

Niklas hafifçe güldü, oturduğu sandalyede sırtını hafifçe düzleştirdi. Sol ayağını sağ dizinin üstüne attı ve dirseklerini kolçaklara dayadı.

"Bu ilk kez olmadı," dedi. Sanki konuşmamız iki kardeş arasında geçen sıradan bir sohbetmiş gibi gülümseye devam etti ve "Bana sırlarını söylemeyen tek kişi değildin," diye ekledi.

"Babamızı görmeye gittim."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. İtirafımdan dolayı açık bir şaşkınlık yaşıyordu, çenesini hafifçe yana yatırdı.

"Beni o çağırdı," dedim.

"Sebep? Neden seni çağırmış Victor? Bunca yıldan beri onu bir kez görmediğin halde neden beni değil de seni çağırmış?"

Cevap vermedim. Doğruyu söylemek sandığımdan da zor gelmişti. Zor olacağını biliyordum ama bu kadar zor olacağı aklıma gelmemişti.

"Victor?" Niklas'ın gözlerini endişe ve acı kapladı.

Ayağa kalktı.

"Anlat bana, lütfen," dedi.

Güçlükle yutkundum ve derin bir nefes aldım.

Nihayet "Niklas, annen Birlik tarafından ortadan kaldırıldı çünkü bilgi sattığı ortaya çıkmıştı. Bunu zaten biliyorsun," dedim. Başını evet dercesine salladı. "Ama bundan sonra, annen yüzünden Birlik sana güvenemedi. Vonnegut bile senin istikrarsız olduğunu, er ya da geç bir gün annenin intikamını alacağını ve Birlik'e ihanet edeceğini düşünüyor," dedim.

Dinlemeye devam etti. Yüzü, acı ve dışlanmışlık duygusu yüzünden iyice karardı. Bunun onu içten içe yiyip bitirdiğini görebiliyordum.

"Babamla buluşmak için Budapeşte'ye gittim," dedim, artık kardeşimin yüzüne bakmıyordum. "Vonnegut'la konuştu ve ikisi de kaçınılmaz olanı engellemek için bir tedbir olarak senin ortadan kaldırılman gerektiğine karar verdiler. Bu görevi de ben aldım."

Niklas aniden kafasını kaldırdı.

Göz göze geldik.

"Elbette Vonnegut," diye devam ettim. "Bir Numaralı adamının seninle kardeş olduğunu bilmiyordu. Habercim olduğun için birbirimize olan yakınlığımızdan ötürü benim bu işi yapabileceğimi düşündü. Babam, birisi seni öldürecekse bu ayrıcalığı başkasının değil, aileden birinin alması gerektiğini, bunun onurlu bir davranış olduğunu düşünerek seni benim öldürmemi istedi."

Niklas düşüncelerini toparlayamıyor, konuşmakta zorlanıyordu. Nihayet ağzını açmayı başardığında sözleri en az yüzündeki ifade kadar yüreğimi acıttı.

"Babam senden beni *öldürmeni mi* istedi?"

Nazik bir sesle, "Evet," diye cevap verdim.

Birkaç adım attıktan sonra ellerini başına götürdü, saçlarının arasında gelişigüzel gezdirdi. Bana baktı, gözlerine yaşlar dolmuştu. Erkek kardeşimin ağladığını daha önce hiç görmemiştim. Hiç... Çocukken, hatta annemiz öldüğünde bile ağlamamıştı.

Çenemi sıktım, gözyaşlarıma hâkim olmaya çalıştım. Dişlerimi öyle güçlü gıcırdatıyordum ki kafatasımda baskı oluşmaya başlamıştı. Fakat elimden geldiğince duruşumu bozmadım.

"O zaman neden *öldürmedin*?" diye çıkıştı. "Neden hâlâ hayattayım? Söylesene Victor!" Gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü, pek de farkında olmadan eliyle yanağını sildi. Ona ihanet ettiğim için bana çok kızmıştı. "Beni öldürmen gerekirdi!" diye bağırdı.

"Reddettim," dedim, "Üstesinden gelemediğim tek görev sensin Niklas. Bu yüzden babamızın yapacağı tek bir şey kalmıştı; seni öldürecekti."

Niklas'ın bedeni taş kesildi, bu gerçek onu bir öncekinden çok daha fazla yaralamıştı. Gözünden bir damla yaş daha geldi ama bu kez silmekle uğraşmadı.

Nihayet "Onu öldürdüm," dedim, "Babamız bana buna mecbur olduğumu çünkü sadece bu şekilde işi bitirmeyeceğini söyledi. Ben de onu oracıkta vurdum."

Niklas bana bakamıyordu. İçine düştüğü çelişkiyi görebiliyordum. Aklıyla kalbi arasında gidip geliyordu. Babamızın yaptığı şeyden dolayı hissettiği kederle kardeş sevgisi arasında kalmıştı; hangi duyguyu seçip hangisini reddetmesi gerektiğini çözmeye çalışıyordu. Çünkü ikisi de bir anda sindirilemeyecek kadar ağırdı.

Anlatmaya devam ettim:

"Vonnegut'un Bir Numarası olarak, onu seni öldüreceğime, babamızın paranoyak bir kaçık olduğuna ve adamı tam da bu yüzden öldürdüğüme ikna ettim. Senin güvenilir olduğunu ve bunu ispatlamak için ondan ve Birlik'ten bir şans istediğimi söyledim. Seninle ilgili bütün sorumluluğu üzerime aldığıma yemin ettim,"

"Bütün sorumlu..." Bana baktı. "Benimle ilgili bütün *sorumluluğu* mu? Çocuk muyum ben? Yedi yaşımdan beri

her şeyi Birlik için yaptım. Söylenenleri harfiyen uygulayan, onun veya başka birinin beni sorgulamasına asla fırsat vermeyen Vonnegut'un emirlerini sorgusuz sualsiz kabul eden ben oldum" dedi. İki yanındaki ellerini yumruk yaptı. "Senin gibi olmak, saygı ve güven kazanmak; Vonnegut'un sana bahşettiği övgüleri kazanabilmek için, sen Tam Yetkili ilan edilmeden çok önce büyük bir mücadele verdim Victor! Aksini gösterecek hiçbir şey yapmadım,"

"Yıllardır benim için Vonnegut'a yalan söylüyorsun Niklas. Zamanı geldiğinde bana sırt çevirmeyeceğini söyleyebilir misin? Vonnegut'un güvenilir askeri, Tam Yetkili olmayı bekleyen haberci numarası yaptın ama bu sırada senden her istediğimde ona yalan söyledin,"

"Her şey bundan mı ibaret yani?!" Kolunu sinirli bir şekilde havaya kaldırıp tekrar yanına indirdi. "Beni deniyor muydun?! Böyle yapıyordun değil mi?!"

"Hayır," dedim, "Seni asla bu şekilde kullanmadım, Niklas. Hayatını kurtarmak için babamızı öldürdüm. Neden sana tuzak kurmak için kendi hayatımı riske atayım ki?"

Verecek cevabı yoktu. Şaşkın bir ifadeyle bana baktı, incinmiş ve kızmıştı, ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Koltuğuna çöktü, ayaklarını yere uzattı, gövdesini kamburlaştırıp alnını eline dayadı.

Bakışlarını kaldırıp, bana baktı. "Bunu bana neden şimdi anlatıyorsun? Hayatımı altüst edeceğin gün olarak bugünü seçmenin sebebi ne? Sabah uyandığında kendi kendine, bugün yapacak bir işim yok bari kardeşimin beynini s*keyim, diye mi düşündün?" dedi.

"Sana bunu borçlu olduğumu düşündüm," diye yanıtladım, "Ölmeden önce gerçekleri bilmen gerekiyor."

Biraz sersemlemiş gibiydi, söylediklerimi doğru duyup duymadığını anlamaya çalışıyordu.

Elini alnından çekti, koltuğunda oturuşunu dikleştirdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Niklas, kızı sakladığım yeri Javier Ruiz'e söylediğini biliyorum. *Benim* kızla nereye gittiğimi ona söyledin," diyerek her şeyi açıklığa kavuşturdum.

Şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne diyorsun sen be?"

Sağ tarafıma doğru birkaç adım attım, ellerimi sanki dinlendiriyormuş gibi belime attım. Silahım belimde güvenli bir şekilde duruyordu.

"Ben Tucson yolundayken beni aradığın zaman Javier'in en son öğleden sonra görüldüğünü söyledin," dedim. Başımı yana eğip "Bu bilgiyi bana neden yedi saat sonra verdin?" diye sordum.

Hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Rol yapma yeteneğinin takdir ettiğimden daha etkili olduğunu düşünmeye başladım.

Sorduğum soruyu bir süre düşündü. "Öğrenir öğrenmez seni aradım Victor. Bu tür bilgilere her zamana anında ulaşamadığımızı sen de biliyorsun," dedi.

"Belki de öyledir," diye cevapladım. "Ama nerede olduğumu ve kızı bırakmayı planladığım yeri senden ve Samantha'dan başka bilen yoktu."

Gözlerini bana dikti, içindeki şüphe yüzünden yüz ifadesi allak bullak olmuştu. "Fakat bana ispiyoncunun Samantha olduğunu söylemiştin. Kızın sana Samantha'nın telefon ettiğini söylediğini anlatmıştın..."

"Yalan söyledim."

Yine kıpırdamadı.

Doğru mu söylüyordu?

Silahımı kaldırdım.

Niklas'ın gözleri kocaman açıldı, ellerini bana doğru uzattı.

"Victor, sana ihanet etmedim. Hayatımın üstüne yemin ederim ki kimseye *hiçbir* şey söylemedim," dedi.

Parmağımı tetiğe dikkatle bastırdım.

"Sen benim kardeşimsin!" diye bağırdı, "Benden istediğin her şeyi yaptım, sırlarını sakladım, Vonnegut'la oynadığın oyuna ve sana verdiği emirlere ses çıkarmadım! Seni aldatmaktansa ölmeyi tercih ederim!"

Niklas'ın bakışları arkama kayınca Sarai'ın içeride olduğunu anladım.

Gözlerimi Niklas'tan ayırmadan, "Sana dışarı çıkma demiştim," dedim.

Niklas'ın gözleri benimle Sarai arasında gidip geldi. Yüz hatları yaşadığı şok ve benim tarafımdan aldatılmış olması nedeniyle iyi karışmıştı.

"Bana kızın öldüğünü söylemiştin."

"O da yalandı," dedim.

Tetiğe biraz daha bastırdım.

"Bu durumda kim kime yalan söylüyor? Kim *kimi* aldatıyor?" dedi Niklas.

Gözleri bir ileri bir geri oynadı.

"Victor! *Ben... Yapmadım!*" diye kükredi. Korkmaktan ziyade sinirlenmişti; yaşadığı hayal kırıklığı ve şaşkınlık yüz ifadesini altüst etmişti. Ellerini yumruk yaptı, "Sana hayatımı bağışlaman için yalvarmayacağım. Bunu yapmayacağım kardeşim. Eğer beni öldürmen gerekiyorsa, hemen öldür ama sana yalan *söylemediğimi* unutma!"

Son anda silahımı indirdim, birkaç dakikadan beri içimde tuttuğumu nefesimi saldım.

Sonra en yakındaki koltuğa kendimi attım.

Sessizlik odanın her yanını kapladı. Hayatımda hiçbir konuda bu kadar büyük bir kafa karışıklığı yaşamamıştım.

Sarai arkamdan yumuşak bir sesle" Bence doğru söylüyor," dedi. Varlığını ve oturduğum koltuğun arkasına ellerine koyup beklediğini hissediyordum.

Nihayet başımı kaldırıp, Niklas'a baktım ve Sarai'a, "Ben de ona inanıyorum, dedim."

Niklas onu öldürmeye karar vermiş olmamdan ziyade, kızın durumunu daha çok merak ediyor olmalıydı ki "Nasıl kurtuldu?" diye sordu. Benden çok Sarai'm yüzüne bakıyordu. Gerçi hissettiği memnuniyetsizliğin düzeyini tam olarak anlayamıyordum ama şoku atlattıktan sonra yüzünü biraz daha doğru okuyabilecektim.

"Yerimi Javier'e Samantha da söylemedi. Buraya gelmeni söylememin tek sebebi bunu yapanın sen olduğuna emin olmamdı. Geriye bir tek *sen kalmıştın*," dedim.

Sarai "Samantha beni korumaya çalışırken öldü," dedi.

Konuşmayı bırakıp, odasına geri dönmediğine pişman oldum.

Keder dolu bir sesle "Javier onu öldürdü," diye devam etti.

"Ben oraya ulaştığımda Sarai Javier'i öldürmüştü," diye ekledim.

Niklas uzunca bir süre ikimize baktı, muhtemelen parçaları zihninde bir araya getirmeye çalışıyordu ve büyük ihtimalle hâlâ onu buraya çekmek için söylediğim yalan yüzünden sinirliydi.

"Pekâlâ," dedi ve elini havaya salladı, "Samantha değildi ama ben de değildim," dedi.

Sarai parmaklarını koltuğun arkasından kaldırıp omuzlarımın arkasına dokundu, muhtemelen gönülsüz bir hareketti çünkü çok gergindi. Bir an için parmaklarının omuzumda durmasını istediğimi hissettim ama erkek kardeşim, ola ki şimdiye kadar düşünmemişse bile, yanlış bir intiba edinmeden hemen kendimi toparladım.

Niklas "Neler oluyor? Söyle bana Victor, bu kızla senin aranda ne var?" diye sordu. Tekrar odanın içini adımlamaya başladı, sık sık başını çevirip bana bakıyordu. Kafası iyice dolmuştu. "Javier'in teklifini öğrenmek, Guzmán'ın mı yoksa onun teklifinin mi daha cazip anlamak için Meksika'ya gittin. Dönüş yolunda arabanda Javier Ruiz'e ait olduğu açıkça belli olan bir kaçak yolcu buldun..."

Sarai iğneli bir sesle "Ben *kimsenin malı* değilim. Ayrıca adım da kız değil, Sarai," dedi.

Elimi ona doğru kaldırıp Sarai'ı susturdum ama haşin bakışları daha da kararlı bir halde Niklas'a bakmaya devam etti. Sonra da ellerini birbirine kavuşturdu.

Niklas da ona ters ters baktı ama bana hitap ederek konuştu: "Beni buraya getirebilmek için uydurduğun yalanları Vonnegut'a anlattım," dedi. Tekrar koltuğuna oturdu. "Bu hikâyeyi yalanlamanın bir sürü soru işaretini ortaya çıkaracağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Kızı ebediyen saklayamazsın. Muhtemelen aramızdaki 'iletişim eksikliği' gerekçesiyle resmi yollarla yeni bir haberci talebinde bulunmuşsundur." dedi. Başını bana doğru salladı, yüzünde şaşkınlıktan kaynaklanan belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Bu kız yüzünden bunlar hep senin başının altından çıktı, Birlik'e yalan söyledin, bütün görevi tehlikeye attın, aslında batırdın demek daha doğru olur,," Sinsi bir ifadeyle sırıttı, "On iki Numaralı Güvenli Ev kız yüzünden ifşa oldu," dedi.

Arkamda duran Sarai'a baktı, kızı görmememe rağmen içinde kaynayan öfkeyi hissedebiliyordum.

Niklas yüzünde sahte bir gülümsemeyle "Onun yüzünden pek çok insan öldü. Samantha... Arizona'daki kız... Haberlerde henüz on altı yaşında olduğunu söylediler. *Sarai* yüzünden öldü," dedi

Arkamdan fırlayan Sarai'ın uzun, kızıla çalan kumral saçlarını gördüm. Elimi uzatıp onu durdurabilirdim ama Niklas'ın kızın kıçına tekmeyi basmadan evvel Sarai'ın kendisine verdiği cezayı hak ettiğini biliyordum.

25. BÖLÜM

Sarai

Bir hamlede Niklas'ın üstüne saldırdığımda öfkeden yüzüm yanıyor, gözlerimden yaşlar yağmur gibi süzülüyordu.

Üzerine atılıp önümde tuttuğum yumrukları çılgın gibi yüzüne savururken az da olsa şaşırmış olması ve bunu *komik* bulması umurumda değildi.

Bir anda kendimi sırtüstü yere uzanmış bir halde buldum, Niklas üzerime çullanmış, eliyle boğazımı sıkarak nefes almamı engelliyordu. İki elimle bileğine sarıldım, onu tekmelemeye çalıştım ama yerinden kımıldatmayı bile başaramadım. Bana baktı, bir elini boğazımdan yanaklarıma götürüp çenemi parmaklarıyla pense gibi sıktı. Diğer eliyle iki bileğimi sıkıca tutup göğsüme bastırdı. Çenemi bir sağa bir sola çevirdi, işaret parmağını dudaklarıma bastırınca tıraş losyonunun kimyasal kalıntılarının tadı ağzıma geldi.

Ağrılığı altında ezilirken "Üstümden *kalk!*" diye hırladım.

Victor ardımdan sakin bir sesle, "Niklas," dedi "Bırak gitsin."

Niklas'ın mavi gözleri gözlerime bakıyordu, Victor'un dediklerini yapmadan önce dayanılmaz acı veren üç saniye boyunca da beni o halde tuttu.

Beni bırakınca nefesimi toparlamaya çalıştım ama sanırım üzerimden tamamen kalkana kadar bunu tam anlamıyla başaramadım.

Sırtımı yerden kaldırdım ama oturmaya devam ettim. Canım çok yanıyordu; söylediklerinden dolayı Niklas'a çok kızgındım ama en çok da gururum incinmişti.

Çünkü haklı olduğunu biliyordum.

İkisinin de yüzüne bakmak yerine başımı yere eğdim. Yüzümden açıkça okunmasına rağmen hissettiğim utanç ve suçluluk duygusunu görmelerini istemiyordum.

Victor dingin bir sesle, "Niklas," dedi, "Seni tehlikeye attığım için özür dilerim."

Birden başımı kaldırdım. Odadaki havanın değiştiğini hissettim. Dahası Victor'un yüzündeki durağanlıktan bunun insanın hayatını tamamen değiştiren bir şey olduğunu okuyabiliyordum.

Tüm dikkatini vererek dinleyen Niklas'a, "Bir plan yapabiliriz," dedi, "Vonnegut'u Sarai'ın öldüğüne inandırabiliriz."

"Ya da tamamen gerçek kılmak için kızı temizleyelim."

Niklas'a bakmak için başımı hızla yana çevirince aynı küçümsemeyle bana baktığını gördüm.

Victor onun keskin ama son derece ciddi teklifini başını sallayarak reddetti.

Aynı sabırlı ses tonuyla, "Birlikte bir plan geliştirelim," diye devam etti, "ya da ben bu işi tek başıma yaparım ve sen de geri çekilip hiçbir şeye bulaşmazsın."

Niklas'ın gözleri büyüdü, vücudu kaskatı kesildi. Söyleyecek kelime bulamıyordu. Ben de aynı durumdaydım. İş dünyalarında bu tür şeylerin nasıl çözüme kavuştuğunu bilmiyordum ama Victor'un önerisinin çok tehlikeli, hatta bir tür intihar olduğunu anlamak için kahin olmama da gerek yoktu.

Yerden kalktım.

Victor, "Seçme şansın var," dedi, "Ya benim planıma uyup Vonnegut'a kızın öldüğünü söylersin ya da gerçeği söyleyip, Birlik'teki yerini güvence altına almak için burada olup biten her şeyi anlatırsın. Kararından dolayı seni suçlamayacağım. Kızı yanıma alıyorum, onu bir yere yerleştirip hayatına devam etmesini sağlayacağım. Tercih senin Niklas. Kızı öldürmeyeceğim, eğer Vonnegut onun hayatta olduğunu öğrenirse, haklı olarak sadakatimi sorgulayacaktır. Sadakatimiz sorgulandığında neler olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Tedbir amacıyla ortadan kaldırmak", diye yüksek sesle ama kendi kendime konuştum. Birkaç dakika önce Niklas'ın öldürülmesi talimatının neden verildiğini anlatırken Victor'un söyledikleri aklıma gelmişti.

Niklas şok içindeydi. Victor'un ihanet dolu sözlerini kafasından atmak istercesine başını sürekli sağa sola sallıyordu.

Konuşmayı başardığında, "En yetkili askersin... Bunu neden yaptığını, her şeyi bir kenara atıp atıp kaçak hayatı

sürmek istemeni anlamıyorum," dedi ama başını sağa sola sallıyor sözlerini bir türlü tamamlayamıyordu.

"Emirleri değil, vicdanımın sesini dinleyip de hayatımı ve işimi ilk defa tehlikeye atmıyorum," dedi.

Niklas derin bir nefes aldı, tavana baktı. Sonra bana döndü; yalanın, aşağılamanın ve hıncın bu hassas ağında bir an için asılı kaldık ama paylaştığımız bir şey vardı: Victor ikimizi de aynı şekilde kurtarmıştı, bu yüzden birbirimizden farkımız yoktu.

Aynı anda Victor'a baktık.

Nihayet Niklas sessizliği bozdu.

"Her zaman dediğim gibi kardeşim, sana asla ihanet etmeyeceğim," dedi.

Victor başını sallayarak onayladı. Mavi yeşil gözlerinde gizlenmiş rahatlamayı görebiliyordum. Eğer Niklas'ı oracıkta öldürmüş olsaydı ya da Niklas ikinci seçeneği tercih etseydi neler olurdu merak ettim.

Niklas, "Yapmak istediğin ne olursa olsun," dedikten sonra bana ters bir bakış attı ve "Senin yanındayım. Fakat işe koyulmadan önce kızı sakladığın yeri Javier'e kimin söylediğini bulmamız lazım," diye ekledi.

Niklas'ın gözleri bana dönüp de bakışları yine üzerime yapışınca onun beni suçladığını anladım.

Alnımı kırıştırdım, ellerimi göğsümün üstünde kavuşturdum. "Bana öyle bakma. Ona bir şey söylemediğime adım gibi eminim," diye çıkıştım.

Victor gelip ikimizin arasına girdi, beni bileğimden tuttu, en yakın koltuğa götürdü. İstekli bir şekilde

oturdum. Midem sinirden altüst olmuştu. Ellerimle koltuğun kenarlarına yapıştım.

"Ben yapmadım!"

Victor, "Senin yapmadığını biliyorum ama şimdi çok iyi düşünmeni istiyorum Sarai," dedi, "Çiftlik evinden ayrıldıktan sonra herhangi birileriyle konuştun mu? Herhangi biri. Tuhaf gelen bir şey gördün mü? Son derece küçük bir şey?"

Başımı salladım, kiraz ağacı koltuğun desenleri üzerindeki damarlı kıvrımların üzerinde işaret parmağımı gezdirdim. Nefes nefese "Ben... bilmiyorum," dedim. Zihnimi çılgınca zorluyor, dikkate değer bir şeyler, *herhangi bir şey* bulmaya çalışıyordum ama oluyordu.

"Victor, bilmiyorum," dedim.

Bir adım daha atıp Niklas'ın yanına gitti. Birden suratına tokat yemiş gibi oldu ve hızla bana döndü.

"Üstündekileri çıkar," diye emretti.

Kalbim duracak gibi oldu.

"Ne?" dedim.

"Sarai, elbiselerini çıkar," dedi. Beni sandalyeden kaldırdı. Kolumu büküp ondan kurtulmaya çalıştım ama üzerime daha büyük bir baskıyla yüklendi.

"Çıkarmam! Neden benden bunu istiyorsun?" deyip boşta kalan elimin tersiyle suratına bir tokat attım.

Bileğimi yakaladı. "Bana güvenmek zorundasın. Seni buraya kadar getirdim, şimdi dediğimi yap da şu lanet olası elbiselerini çıkar," dedi.

Karakterine hiç uymayan bu kabalığı beni korku dolu bir uysallığa itti. Bakışlarım bir ona bir Niklas'a kayıyor, nefesim ağır ve kesik bir şekilde burnumdan çıkıyordu.

"Tamam," diyerek kavradığı elimi hızla çekip ondan kurtardım, "Ama onun önünde soyunmam," dedim.

Victor beni tekrar bileğimden yakaladı, Niklas'ın yanından geçip odasının girişine doğru yürüdük.

Victor kapıyı kapatmadan önce Niklas "Merak ettiğim bir tarafın yok," diye seslendi.

Victor'un okyanus manzaralı geniş odasında elbiselerimi çıkarmadan bile kendimi çıplak hissediyordum. Fikrini değiştirebileceğini ya da en azından bana bu istediğinin asıl sebebini söyleyebileceğini düşünerek yavaş hareket ediyor, mümkün olduğunca oyalanıyordum ama daha fazla vakit harcamadı. Benim de zaman harcamama izin vermedi.

"Üzerindekileri çıkar. Hemen!"

Gömleğimden başladım, kafamın üzerinden çekerek çıkardım, çıplak göğüslerim meydana çıktı. Gömleği ayaklarımın dibine attım. Victor beni izliyordu ama gözlerinde şehvet değil kararlılık vardı. Akabinde eğilip pantolonumu indirim sadece külotumla kaldım.

Victor yanıma yaklaştı.

Tereddüt ettim. Aramızda iki metre mesafe vardı ama gözüme iki santim gibi görünüyordu. Külotumu çıkarmak istemiyordum ama Victor'dan korkuyordum ve... beni bu şekilde görmesinden utanmıştım.

Biraz daha yaklaştığında külotumu da çıkarmamı istemeyince rahat bir nefes aldım.

"Yatağa uzan," deyince verdiğim nefesi tamamen bırakamadan tekrar ciğerlerime çekmek zorunda kaldım.

Hızlı hareket etmeyince elleriyle omuzlarımdan tuttu, beni tasarımcı elinden çıkma pahalı yorganın üzerine nazikçe itti.

Boğazıma tıkanan yumruyu yuttum.

Kollarımı kaldırıp, göğüslerimi örtmeye çalışırken Victor'un ellerinin üzerimde gezindiğini hissettim. Kocaman açılan gözlerimi kırpmadan öylece donakaldım. Kollarımı başımın üzerine kaldırdı, parmaklarıyla önce kollarımın iki yanına, sonra da kaburga kemiklerime bastırıp göğüslerime doğru ilerken tenimin her santimine dokundu.

Bir an için göz göze geldik.

Herhalde bu bakışıyla korkumu hafifletmeye çalıştı ama bana daha fazla dokunmasını istememe neden oldu.

Suçluluk duygusu beni baştan ayağa yakıp geçti. Fakat göğüslerime dokunuşu, bir kısmına masaj yapar gibi kontrol edişi çok farklı bir şeye yol açtı.

Victor'un dudaklarının göğüs ucuma dokunduğunu hayal ettim.

Bu saçma düşünceyi kafamdan atmaya çalışarak kararlı gözlerini, ustalıkla ama aynı zamanda asabi bir şekilde bedenimin her noktasında gezinen ellerini izledim. Kaçamak bir nefesle teninin kokusunu içime çektim ve bedeninin doğal kokusu onu öpme arzumu kamçıladı. Geriye çekilip benden uzaklaştı ama işi henüz bitmemişti. Ellerini bacaklarıma götürdü, sol bacağımdan başlayıp iki elini de kullanarak baldırlarımın iki yanını kontrol etti. Sonra aynı şeyi diğer bacağıma da yaptı.

Parmakları uyluklarımın iç kısmındaki hassas yere dokununca irkilerek iç çektim.

Durdu. Bana, çıplak bedenime baştan aşağı baktı. Ne düşündüğünü merak ettim ama bu sefer ona karşı duyduğum korkuyu azaltmak için değil, bedenimin üzerinde, en mahrem yerime yakın olan ellerine verdiğim tepkiyi anlamak için baktığını hissettim. Neden yüzüme dikkatle baktığını ve gayet aşikâr olan tepkimi göz ardı edip, istediğim şekilde ellerini üstümden çekmediğini anlamaya çalıştım. Fakat ellerini oldukları yerde yerde tuttu, parmaklarından birinin iç kısmını bacağımın külotumun hemen kenarındaki kısmına sürttüğünü hissedince, kafam iyice karıştı. *Ne yapmak istiyordu?*

Geri çekildi ve beni ani bir hareketle yüzüstü çevirdi.

Bu ani hareket değişikliğine uyum sağlamaya çalışıp "Ne yaptığını söyler misin?" diye sordum.

Külotumu kalçalarımın iki yanına kadar indirdi, ellerini aynı şekilde üzerlerine koydu sonra da kalçalarımı kontrol etti.

"Bir şey arıyorum."

"Ne?"

Birden durdu, sağ kalçamın yan tarafının hemen üzerinde, kaçla kemiğinin gerisindeki bir noktayı başparmağıyla ovaladı. Victor'un kalçasından kurşunu çıkardığım yere yakındı.

"Üzerinde takip cihazı var," dedi.

Onu daha rahat görebilmek için başımı çevirmeye çalıştım ama boynum acıdı.

Bir bıçak parıltısı gözümü aldı. Victor'un elindeki bıçağı görünce panikledim ve kendimi beceriksizce çevirmeye çalıştım ama beni tuttu, ağırlığını sırtıma verdi, bıçağı tutan elini sol koluma koydu.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağırdım

"Onu çıkarmak zorundayım."

"Victor, hayır!"

Deli gibi çırpındım, ayağa kalkmak için sırtüstü dönmeye çalıştım. Birden bütün ağırlığıyla üzerime çöktü; yakınlığı, boynumun yanındaki nefesinin sıcaklığı nefesimi kesti. Bedenim vücudunun altında kaskatı kesildi ama sesi kulağımda yankılanınca gevşemeye başladı.

"Nazik davranacağım," diye fısıldadı. Tüylerim diken diken oldu.

Kendini sırtıma iyice yasladı, ikimizi ayıran ince pantolonunun içindeki sertleşmesi çok belirgindi.

Kulağıma eğilip, "Söz veriyorum," dedi, "Fakat bunu çıkarmak zorundayız. Anlıyor musun? Bana güveniyor musun?" Kalçalarını tekrar bana dayadı, ona karşı koymak için isteksizce hareket ettiğimi hissettim. Bacaklarımın arasındaki karıncalanma sırtımdan göz kapaklarıma tırmanırken gözlerimi kapattım.

"Evet," dedim "Sana güveniyorum."

Sakin bir sesle, "Güzel," dedi ve üzerimden yavaşça kalktı.

Kıpırdamadan bekledim. Kaçınılmaz tehdidinden çok Victor'u ve bana yaptığı şeyi düşünüyordum. Bir yanım yapacağı şeye, yani beni bıçakla kesmek üzere oluşuna,

canımın yanmasına pek aldırmıyordu. Belki de bunu yapmasının tek sebebi, bir şekilde ruh halimi, duygularımı bu şekilde kontrol edebileceğini bilmesi, bana şimdiye kadar olduğundan daha çok dokunabileceğini düşünmesiydi. Kendimi oyuncak gibi hissediyordum, Victor istediğini yapmam için, onun istediklerini hissetmem için üzerimdeki düğmelere nasıl basacağını iyi biliyordu. Ama önemli değildi. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama hiç aldırmıyordum.

"Mecbur kalırsan yastığı ısır," dedi.

En yakınımdaki yastığa uzandım, çenemin altına koydum. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Bıçak vücuduma girdiğine, yüzümü yastığa gömmeden önce acıyla haykırdım, bütün bedenim zangır zangır titriyordu.

Cihaz saniyeler içinde dışarı çıktı. Victor yatağın sonunda ayakta durmuş kanlı parmaklarıyla elinde duran pirinç tanesi kadar küçük şeye bakıyordu.

Boştaki eliyle, duş aldıktan sonra kurulandığı, yerde duran havluya uzandı. Havluyu bana verdi, "Kanamayı durdurmak için üzerine bastır," dedi ve banyoya doğru yürüdü.

Havluyu kalçama bastırırken, lavabodan gelen suyun sesini ve Victor'un ecza dolabını karıştırdığını duydum. Gömleğimi bulmak için havluyu kalçamdan ayırmadan ayağa kalktım, havluyu hafifçe bırakıp üzerimi giydim.

Victor parmaklarının arasında tuttuğu turuncu renkli bir ilaç şişesiyle banyodan çıktı, yanımdan geçip kapıya yürüdü.

26. BÖLÜM

Victor

Odadan çıkarken, "Niklas," dedim, "Bu şey sana tanıdık geliyor mu?" Yanına yaklaşıp içinde takip cihazı bulunan ilaç şişesini ona verdim.

Şişeyi eline adı.

Odamdan dışarı çıkan Sarai'ın ayak seslerin duydum ama dikkatimi Niklas'tan ayırmadım.

Önce şişenin yan tarafına baktı sonra da kapağını çevirip cihazı avucunun içine aldı.

Başını kaldırıp bana baktı.

"Dubai'deki kızlara taktıklarının aynısı," dedi, sonra da Sarai'a baktı. "Bunu onun üzerinde mi buldun?" diye sordu, cihazı tekrar şişenin içine koyup kapağı kapattı. "Neresinde bulduğunu sormak hiç hoşuma gitmiyor," dedi ve elini ceketiyle sildi.

"Eğer bu onlardan biriyse, Javier Ruiz'in bildiğimizden daha geniş bir operasyon ağı var demektir. Ruiz gibi bir uyuşturucu baronunun böyle bir teknolojiye sahip olduğu hiç aklıma gelmezdi." dedim.

Niklas, "Teknolojiyle pek ilgilendikleri yok; bütün işleri uyuşturucu, silah ve kadın ticareti üzerine kurulu," dedi.

Sarai, "Eğer Javier bu kadar büyük bir operasyon yürütmüşse bile şu an ölü olduğunu unutmuyorsunuz değil mi?" diye sordu. Dönüp ona baktım.

"Evet," diye cevap verdim. "Ama bu durum, operasyonu onun yürüttüğü anlamına gelmez. Sıradaki kimse kontrolün ona geçeceğini gösterir."

"Bunun bizimle ne ilgisi var?" diye sordu Sarai.

Niklas'ın önündeyken üzerine pantolon giymesini söylemek istedim ama kendimi tuttum.

"*Biz* diye bir şey yok," dedi Niklas.

Sarai ona sert bir bakış atıp kalçasında tuttuğu kanlı havluyu düzeltti.

"O zaman *benimle* ya da ikinizle ne alakası var?" diye öfkeyle sordu.

"Seninle bir ilgisi yok," dedim," Artık yok. Sen Javier'in malıydın ve eğer seni satmışsa ya da başka bir alıcıya vadetmişse burada yaşadığın sürece o kişiye ait olmayacaktın. Seni başkasının almasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Artık Javier öldüğüne göre, korkmana gerek yok." Bir süre sustuktan sonra, "Bizimle ilgisine gelince..." derken sözümü yarıda kestim, ona zaten bildiklerinden fazlasını söylemenin Sarai'yı Birlik karşısında daha fazla tehlikeye sokacağını düşündüm.

Niklas'ın yüzündeki ifadeden, onun da benim çok fazla şey söylediğimi düşündüğünü anladım.

Niklas ilaç şişesini cebine attı.

"Bunu ortadan kaldırayım," dedi. Sonra başını kaldırmadan Sarai'a bir an için sertçe baktığını gördüm. Yüzündeki sakin ve kontrollü ifadenin altında, ona olan nefreti yatıyordu. "Ne yapacaksın? Vonnegut'a karşı seni idare mi edeyim, yoksa isyan çıkarmayı mı düşünüyorsun?"

Hangi cevabı vermemi istediğini biliyordum ve o an için yapmayı tercih ettiğim şey de buydu.

Onunla aynı düşünceleri paylaştığımı anlatmak için, "Vonnegut'a bir sonraki görev için hazır olduğumu söyle, evi de satılığa çıkar," dedim, "Sabah buradan ayrılıyoruz."

Sarai şaşkınlıkla bana baktı. Oysa Niklas başını sallayıp beni onayladı, çünkü Sarai'ın aksine, cebindeki dinleme cihazının evin yerini ifşa ettiğini biliyordu. Javier Ruiz ölmüş olabilirdi ama cihaz hâlâ çalışıyor ve Sarai çiftlik evinden kaçtığından beri birileri onu takip ediyordu. Meksika'daki otelde Izel'in bizi bu kadar çabuk bulmasının sebebi de bu cihazdı. Javier de kendisiyle irtibat kurup, kızı alması için geleceği yeri söylediğimde, bulunduğumuz yerle çiftlik evi arasındaki mesafe göz önüne alındığında, olması gerekenden yarım saat erken gelmişti. O sırada onun bizi arayan adamlarıyla birlikte zaten yolda olduğunu tahmin etmiştim ve gerçekten de durum böyleydi. Fakat bu ana kadar bunun asıl sebebinin yerimizi önceden tespit etmiş olması olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Köydeki küçük dükkâna müşteri kılığında giren ve dükkân sahibiyle şifreli konuşan adamlar da bu cihaz yüzünden bizi bulmuştu. İlk başta Izel'in yanındaki bütün adamları öldürdüğüm için Javier Ruiz'in, ikinci seferde sadece iki adam göndererek tedbirli davranmaya

çalıştığını farz etmiştim. Adamlar sadece bilgi toplamak ve Javier daha iyi bir plan geliştirene kadar bizi takip etmeleri için gönderilmişti.

Sarai'ı sınırdan geçirdiğimde izimizi sürmeleri zorlaşmıştı. Galiba bizi bir yerlerde pusuya düşürebileceğini düşünerek daha fazla adamı peşimize takmış ama bunu başaramamıştı. Birleşik Devletler'de olduğum için bir şey yapamadığını düşünüyordum. Sınır devriyesini atlatmak, rüşvetçi Amerikalı memurlara istediğini yaptıracak güce sahip olan Javier için bile zor bir işti.

Niklas yanıma geldi. "Vonnegut'tan yeni talimatları alır almaz seni arayacağım," dedi.

Duygusuz haberci rolünü bir kenara bıraktı, erkek kardeşim haline büründü.

"Babamızın yaptıklarından dolayı üzgünüm," dedim ona.

Niklas başını hafifçe sallayıp beni onayladı.

"Senin yaptığın gibi ben de seni korumak için her şey yaparım çünkü kardeşimsin," dedi.

Karşılıklı anlayışımızı paylaştığımız bir sessizlik oldu, başımızı salladık ve ayrıldık.

Sarai arkamdan, "Sana daha önce de söyledim, benden nefret ediyor," dedi, "Ama sana sadık."

Odanın karşısındaki geniş pencerelere baktım, kayalara vuran dalgaların sesinde düşüncelerimin kaybolup gittiğini hissettim.

"Evet," dedim, "Bana sadıktır."

Sarai yanıma gelip elini bileğime koydu.

"Onun olmadığını bilemezdin," dedi, "Ama artık önemi yok. Bence kardeşinle arandaki kara bulutlar tamamen gitti."

Ondan bir adım uzaklaşıp "Belki. Fakat şimdi kendim için endişelenecek durumda değilim. Seninle ne yapacağımızı konuşmamız lazım," dedim.

Banyoya girdim. Sarai eşikte durdu, havluyu hâlâ kalçasına bastırıyordu.

"Gel buraya," dedim

İtiraz etmeden dediğimi yaptı.

Elimi beline doladım, yüzünü aynaya çevirdim. İçgüdüsel bir hareketle kanlı havluyu yere düşürüp, elini banyo tezgâhının kenarına dayadı. Parmaklarımı külotunun lastiğinin arka tarafına takıp kalçalarına kadar indirdim, kalçasının ortasında bıraktım.

Sağ tarafımdaki dolabı açarken, "Nereye gitmek istersin?" diye sordum. "Seni istediğin herhangi bir yere yerleştiririm ama bunu çabucak yapmamız lazım. Yarın akşama kadar yeni talimatlar bana ulaşır," dedim.

Ecza çantasını aldım, tezgâhın üstüne koydum.

Sarai önce cevap vermedi, muhtemelen gideceği yere karar vermeye çalışıyordu ama içimden bir ses hiç de öyle olmadığını söylüyordu.

Aynadaki yansımasını görebiliyordum ama başını kaldırıp bana bakmadı.

Çekingen bir sesle, "Senin yanında kalmak istiyorum," dedi, "Daha önce de söyledim, gidecek yerim yok, kimliğim yok..."

"Ben de *sana* bunların hepsinin telafi edilebilir şeyler olduğunu söyledim," diyerek ona hatırlattım ve "Sen gideceğin yeri seç, geri kalanını ben hallederim. Şimdilik sana verdiğim ehliyeti kullan," dedim.

Oksijenli suyla bıçak yarasını temizledim, etrafına tentürdiyot sürdüm. İğne gibi batan acıya rağmen yüzünü ekşitmedi.

"İstemediğim bir hayatı kurmak için yardımına ihtiyacım yok," dedi.

İğneyi kalçasına batırıp yarayı dikmeye başladım. Yüzünde belli belirsiz beliren bu acı bile onu söylemek istediklerini dile getirmekten alıkoyamıyordu. Aksinin olmasını çok isterdim ama sarsılmaz bir kararlılığı vardı.

Gözlerini kaldırdı ama bakışları dalgındı. "Eskiden hayal kurardım," dedi, "Arizona'nın nasıl bir yer olduğunu hatırlayamıyordum ama harika bir karavanda erkek arkadaşımla yaşadığımı ve iyi komşularımın olduğunu hayal ederdim." Sonra da kendiyle dalga geçercesine, "İlham verici bir hayal olduğunu biliyorum," diye ekledi. "Fakat bir süre sonra aklıma gelen tek yer orası oldu. Geri dönüp, elimden alınan hayata devam edebilmek için her şeyi verirdim ama Javier'le geçen üç, dört yıldan sonra düş kurmayı bıraktım. Kaçabileceğim bir yol bulma umudumu bile yitirdim. Zaman içinde bu hayatı kabullenmeyi yavaş yavaş öğrendim. Elbette en başta nefret ediyordum. Javier'den tiksiniyordum. Bana tecavüz etmemiş olmasına rağmen ondan nefret ediyordum, en azından bilinen anlamda... İlk başlarda isteksiz olduğumu, ondan korktuğum için boyun eğdiğimi düşünüyor ama yine de benimle yatıyordu. Ben bunun da tecavüz olduğunu düşünüyorum.

Dolayısıyla ondan nefret ediyordum, istemediğim bir adama teslim olduğum için kendimden de nefret ediyordum," dedi.

Keder dolu anılarını yutkunarak anlatırken, boğazının hareketlendiğini aynadaki yansımasından gördüm. Devam etmeden önce düşüncelerini toparlamak için biraz bekledi.

"Bir ara ondan nefret etmekten de vazgeçtim. Be-ben bunun akıl almaz olduğunu biliyorum ve-ve-ve... onu *hiç* sevmedim," dedi, kelimeleri birbirinin üstüne kapaklanıyordu, söylediklerine karşı mücadele ettiğini hissettim. "Ama ondan *nefret etmekten* bile vazgeçtim..." diye ekledi.

Aynaya bakınca gözlerimi yakaladı.

"Bu benim deli olduğum anlamına mı geliyor?" diye sordu. Kuruyan dudaklarını yaladı. Son dikişi de atıp yarayı alkolle temizledim, tekniğimi kontrol etmek için başımı biraz geriye çekip şöyle bir baktım. "Yani, ondan nefret etmekten vazgeçtiğim için bu bende bir tuhaflık olduğunu mu gösteriyor?" dedi.

Ona hayır dememi can havliyle bekliyordu.

Külotunu dikişin üstüne çekip, ellerimi yıkamaya gittim.

"İnsan olduğunu gösteriyor," dedim.

Benim yanımda kalma arzusundan onu uzak tutmaya çalışarak, onu banyoda tek başına bırakıp dışarı çıktım ve bu konuda başka bir şey söylemedim.

Fakat amansızdı. Peşimden geldi.

Kendi işimle ilgilenmeyi sürdürdüm, çok ihtiyacım olduğu için uyumaya hazırlandım. Gömleğimi çıkardım,

pantolonumu çözüp yere attım; lambayı kapatıp, içeriyi koyu mavi loş bir ışığın içinde bıraktım.

Sarai arkamdan hafif bir sesle, "Victor," dedi, "Lütfen beni de yanına al. Daha önce söyledim, yardım edebilirim. Neyi iyi yapabileceğimi düşünüyorsan o konuda beni eğitebilir, bana öğretebilirsin."

Onu kendisinden daha iyi tanıdığımı biliyordum. "Aslında bunu istemiyorsun, değil mi?" diye sordum. Yorganımı yatak örtülerini geri çekip yatağa girdim. "Benden sadece seni bırakmamamı istemiyorsun. Dünyada tek başına kalmak, istediğini yapmak ve istediğin kişi olmakta özgür kalmaktan korkuyorsun. Seçtiğin erkeklerle birlikte olmaktan, normal bir hayata sahip olmaktan korkuyorsun. Çünkü bunlar sana yabancı şeyler," dedim. Bir süre sustum. Sonra, "Sadece iş icabı birini öldürmeni istesem bunu yapamazsın. İşlediği suçu veya ailelerini, hatta neden öldürülmeleri gerektiğini bilsen dahi, soğukkanlılıkla bir insanı öldürmeyi kendine yediremezsin. Asla benim gibi olamazsın. Hiçbir eğitim seni katil yapamaz Sarai," dedim. Yastığa başımı koydum, yorganı belime çektim. "Şimdi gidip biraz uyu. Sabah altıda evden çıkacağız. O zamana kadar gitmek istediğin yeri seçmiş olacağını düşünüyorum,"

Hüsrana uğramıştı. Güzel, yumuşak ama yaralı bir halde, uzun pencerelerden içeri giren ay ışığının altında, karşımda yarı çıplak duruyordu. Güzel ama mağluptu. Gözlerindeki o ifade nedense ruhumu bağlıyordu, tek istediğim dönüp gitmesiydi. Eğer gitmez ve o anda karşı koyamayacağım yumuşak dudakları, kederli ve hassas

bakışlarıyla üzerime biraz daha gelirse onu ya düzecek ya da öldürecektim.

Geri dönüp kapıya doğru yürüdü.

Onu durdurdum.

"Sarai," dedim ama yüzünü bana dönmedi. "Javier'le bir hayatı hiç kabul etmedin, yoksa burada benim yanımda olmazdın." Aslında, *yoksa onu öldürmezdin* diyecektim ki, kararımı değiştirdim.

Cevap vermedi, kapıyı arkasından kapatıp çıktı.

Uzandığım yerden gökyüzünü kaplayan kalın bulutları izledim ve ona anlattıklarımı, söylediğim *yalanları* düşündüm.

Elbette bir insanı soğukkanlılıkla *öldürebilirdi*. Bedenim her bir parçası onun bunu yapabileceğini söylüyordu. Buna inanmak, masumiyetini çok uzun zaman önce yitirdiğini, normal bir hayat sürmek için hâlâ bir şansı olmasına rağmen benim gibi yaşamayı seçtiğini bilmek, bana bir açıdan üzüntü veriyordu ve bunu kabullenmek zordu.

Zordu, çünkü ona istediğini neredeyse vermiştim.

27. BÖLÜM

Sarai

Uyumakta zorlanıyordum, bir saat boyunca yağmuru ve gök gürültüsünü dinledim. Dışarıdaki havaya rağmen evin içi çok sakin, geniş ve boş geliyordu. Kelimenin tam anlamıyla *boştu*. Boş odada soğuk çarşafların üzerine yatıp, geniş pencerelerden gökyüzünde dalgalanan kara bulutları izledim. Aşağıdaki dalgaların sesini duyuyor, karmaşa içindeki gökyüzünde şimşekler çaktığı zaman sonsuz okyanusun üzerinde oluşan tüyler ürpertici parlamaları görüyordum.

Boştu.

Bu ev... Ruhum... Victor'un ruhu... Hissettiklerimi anlatan tek kelime buydu. Üstelik Victor'un da aynı şeyleri, hatta benden daha fazla hissettiğine inanıyordum.

Bir insan nasıl olur da bu derece gizli kapaklı, duygudan yoksun ve bağlarından kopuk bir hayat sürebilirdi? Gözlerine baktığımda, bir *şey* görmüştüm; durağan ve tamamen silik olmasına rağmen oradaydı. Güçlüydü. Bunu anlamak, hissetmek, dudaklarımda tadını almak istiyordum.

Uzaklaşan gök gürültüsünün sesi azalırken yağmur çiselemeye başlamıştı. Artık yağmurun sesini duyamıyordum ama camdan şiir dizeleri gibi süzüldüklerini görebiliyordum. Soğuk hava yatak örtüsünün altındaki çıplak bacaklarımdaki tüyleri ürpertiyor, Victor'un beni ısıtmak için yanıma uzandığını gördüğüm düşlerimi harekete geçiriyordu.

Kalkmaya karar verdim.

Yapmak üzere olduğum şeyden dolayı kendimi aptal ve pervasız biri gibi hissediyordum ama bu durum umurumda değildi. Eğer yarın beni başından atacaksa bunun nasıl sonlanacağının ne önemi vardı ki?

Çıplak ayaklarımı ahşap yer döşemelerinin üzerinde yavaşça hareket ettirip, evin ortasına kadar yürüdüm. Çekingen parmak uçlarımı Victor'un odasının kapı kolunun üstüne koydum, hafifçe bastırmadan önce biraz bekledim. Kapı açılınca içeri girdim. Victor'un geniş ve boş odanın ortasındaki yatakta sırtüstü yattığını gördüm; başı yana, benim olduğum tarafa düşmüştü. Gözleri kapalıydı, düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu. Yatak örtüsü sadece belini ve bacaklarını kapatıyor, bedenin kalan kısmını açıkta bırakıyordu. Akşam Victor'un üstüme oturup kendini sırtıma bastırdığı, karnımın ve kalçalarımın titrettiği anı hatırladım.

Biraz daha yaklaştım, mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışıyor ama bir yandan da neden sessiz hareket ettiğime anlam vermeye çabalıyordum. Burada olduğumu nihayetinde anlayacaktı ama mesele bu değildi.

Yatağının kenarına yaklaşıp, bir süre onu seyrettim; esmer göğsünün her nefes alıp verişinde inip kalkışını

izledim. Dudaklarının nasıl kapandığına, birbirlerine nazikçe dokunuşlarına, düş gördüğüne işaret ettiğini düşündüm kıpırtılarına baktım. Eğer rüya görüyorsa bu, huzur dolu ve hayatını karartan şiddetten etkilenmeyen bir seyirdi.

Gömleğimi çıkarıp yere attım.

Ellerimi ve dizlerimi dayayıp yatakta emekledim; bacaklarımı açıp Victor'un beline oturdum.

Bir saniye içinde saçlarımın arkasını eliyle yakaladı, tabancasını çenemin altına dayadı ve boynumu geriye o kadar sert itti ki, kırılacağından korktum.

Tek kelime etmedim. Ürkmemiştim. Beni öldürüp öldürmeyeceğinden emin değildim ve ikisinden de korkmuyordum.

Parmaklarını kafa derimin üzerinde daha sıkı bir şekilde kıvırdı, tabancanın soğuk namlusunu boynumun ortasından aşağı indi. Fakat hepsinden çok, bacaklarımın arasındaki sertliği hissettim ve vücudumun herhangi bir yerine dayanmış tabancanın artık arka planda kaldığını anladım.

Gözlerini göremiyordum ama "Eğer beni bırakacaksan, bunun bana yaptığın son iyilik olmasını istiyorum," diye fısıldadım.

Başımı daha da geriye itti. Tabanca artık karnıma dayalıydı.

"*İstediğim* bir erkekle hiç birlikte olmadım," dedim, "Seninle birlikte olmak istiyorum. Sadece bir kez. Kontrolün bende olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Tereddüt ediyordu, bedeninden yayılan sıcaklıktan, gergin ve kararsız hareketlerinden bunu hissettim. Bir an için tabancayı karnıma iyice ittirdiğinde saçlarımın elinde kalacağını zannettim. Fakat sonra elini hafifletti, biraz gevşetti, boynumun biraz daha rahatlamasına izin verdi. Gözlerini artık görebiliyordum, kasten yapmasa da bana son derece öldürücü ve baştan çıkarıcı bir ifadeyle bakıyordu.

Fısıltıya yakın bir sesle, "Burada olmamalıydın," dedi.

Bakışlarının üzerimde gezdiğini, çıplak göğüslerime, kalçalarına gevşekçe dolanmış açıktaki bacaklarıma baktığını hissettim.

"Umurumda değil, Victor,"

Bakışları tekrar yüzüme döndü, dudaklarımın kıvrımlarına dikkatle baktı.

Sonra gözlerinde bir anda yanıp sönen, daha önce onda hiç görmediğim korkutucu bir şey fark ettim ve ellerinin arasındaki bedenim birden gerginleşti. Sanki tahrip edilecek ve sonunda da... öldürülecek bir şeymişim gibi beni sessizce inceliyordu. Artan korkuma rağmen olduğum yerde kalmak, bir katilin acımasız kollarının tuzağına düşmek istiyordum.

Beni bırakmadan yatakta sırtını doğrulttu, saçlarımı bana acı verecek şekilde çeken elinin bulunduğu kolunu omzuma dayadı. Kucağında oturmaya devam ettim, çıplak bacaklarım tıpkı hayal ettiğim gibi bedeninin beni ısıtan yan taraflarına yaslandı. Aramızdaki incecik çarşaf haricinde onun çırılçıplak olduğunu hissettim.

"Beni öldürmek istiyorsan hemen yap."

Dudakları bana yaklaştı.

Nefes nefese, "Eğer öldüreceksen," dedim, "bırak da önce seninle birlikte olayım. Lütfen..."

Gözlerim kendiliğinden kapandı. Olacakları beklemeye başladım, hem ölüme hem de sekse kucak açmıştım. Vücudum, bedeninin karşısında kaskatı kesilmişti; kalbimin çarpıntısını kafamda ve parmak uçlarımda hissediyordum. Dudaklarının dudaklarıma sürtündüğü an âdeta güçten düştüm.

Fakat soğuk metali şakaklarımda hissedince tekrar ona bakmak için gözlerimi yavaşça açtım.

"Bunu yapamayız, Sarai," dedi.

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. "Evet, yapabiliriz," diye fısıldayıp, dudaklarımla onun dudaklarını örttüm.

Bacaklarımı beline sıkıca sardım, ereksiyonunun üzerine baskı yaptığımı hissettim, titremeler leğen kemiğimden dizlerime kadar indi. Kendimi kaldırıp, aramızda duran çarşafı çektim, tekrar onun çıplak bacaklarına oturduğumda çarşafın ne kadar büyük bir fark oluşturduğunu hissettim. Erkekliğinin üzerine doğru kendimi çektim, külotumun kumaşında hissettiğim sertliği titrememe neden oldu.

Fakat bunu istemediğini anladım. Beni reddetmiyordu ama kararsız almıştı.

Güzel gözlerine bakarak "Lütfen izin ver seninle istediğim şekilde birlikte olayım," dedim.

Elini yüzüme uzattı, parmaklarıyla yanaklarıma hafifçe dokundu, yüzünde aramızdaki alışverişin onun için tamamen yeni bir şey olduğunu anlatan bir belirsizlik

ifadesi vardı. Hiçbir kadınla can yakmadan, acı vermeden ve onları ehlileştirmeden birlikte olmadığını anladım. Böyle olmasını tercih ettiğimi düşünürken, o an için bütün *kararları* kendi kendime almak istediğimi fark ettim.

Sebebini bilmiyordum ama çok da önemli değildi.

Bedeninin daha da yumuşadığını hissettim.

Kaya gibi sert göğsüne avuç içlerimi bastırdım, onu yavaşça yatağa ittim. Bana izin vermesini umuyordum.

Öyle de yaptı. Ellerini bacaklarımın üstüne koyup uzandı. Hiç konuşmadan birbirimize baktık. Sözcüklere ihtiyacımız yoktu. Orta parmağımı külotumun lastiğine geçirip bacaklarımdan sıyırdım ve gözlerimi Victor'dan bir an bile ayırmadım.

Tenini tenimde, onu bacaklarımın arasında hissetmek başlı başına yoğun ve ezici bir duyguydu. Öne uzandım, göğsünün sıcaklığını göğsümde, nefesinin sıcaklığını ensemde hissediyor, onu bütünüyle istiyordum. *Her şeyiyle...* Onu derin ve sağlam bir şekilde öptüm; dili bir üstünlük dansıyla dilime dolandı ve bir elini gezdirerek bedenimden aşağı indirdi.Kalçalarımı sıkıp, kendini bana iyice yaklaştırdı. Kontrolü eline almayı çok istiyordu ama kalçalarımla onu geri itip olduğu yerde tutarak bunun benim işim olduğunu ona hatırlattım.

Kontrolü bana verince, önce dudaklarını, sonra da çenesinin iki yanını hafifçe öptüm.

Yüzümü seyretti, tatmak için can attığı dudaklarımı baktı.

Ağlamaya başladım.

Öfkelendiğimde ağlardım.

Başka bir insan, on dört yaşında kaybolan; esaret, acı ve hayal kırıklığı ile yaşayan o kız olmuştum. Javier'in yüzünün anlık görüntüleri aklımda düzensiz bir biçimde belirip kayboluyordu. Sanki bir atlıkarıncanın üzerindeydim; o kadar hızlı dönüyordu ki, ben elimi uzatıp ulaşamadan Javier'in yüzü bir görünüp bir kayboluyordu. Onu öldüresiye dövmek için bu yüzlerden bir tanesine bile elimi uzatamıyordum. Daha çok bağırdım, ne yaptığımı anlayana kadar gecenin karanlığına doğru bağırdım ve Victor'un yüzü Javier'in yakalayamadığım yüzlerinden biri haline geldi. Yumruklarımı ona doğru savurdum; göğsüne, kollarına defalarca vurdum ama beni durdurmadı. Çünkü ona neden bu kadar çok ihtiyacım olduğunu sadece o bilebilirdi.

Gecenin içine doğru feryat ederek kendimi bıraktım. Gözlerimden yaşlar boşanıyordu.

Victor'un üzerine yığıldım, beni kollarıyla sardı. Kolunun kıvrımına yüzümü dayayıp hıçkıra hıçkıra ağlarken nefesimi dahi toparlayamadım.

28. BÖLÜM

Victor

Güzeldi ama yenilmiş ve hırpalanmıştı. Ömrünün geri kalanını da hep böyle hırpalanmış halde sürdürecek ve hiçbir duygusal kopuş ona masumiyetini geri vermeyecekti. Kız saatli bomba gibiydi, kendine ve belki de başkalarına karşı bir tehditti. Daha önce bundan o kadar emin değildim ama onun tahmin ettiğimden daha istikrarsız biri olduğunu artık biliyordum. Bunu hem benden hem de kendinden saklamakta çok becerikli olduğu için benden daha tehlikeli olduğu bile söylenebilirdi. Benim özümde disiplin vardı. Sarai de ise öfke. Her zaman seçeneklerimi bilirdim. Oysa Sarai'ın seçenekleri, onu daha iyi biliyor, ruh haline göre hareketlerini belirlemek için pusuda bekliyorlardı ve ona tercihleri üzerinde bilinçli bir seçim yapma şansı vermeye hiç niyetleri yoktu.

Ne yapmak zorunda olduğumu biliyordum.

Başının arkasını avcumun içine yasladım, tabancam yatağın içinde, diğer elimin altındaydı. Omuzlarıma dökülen gözyaşlarını hissettim, bedeni ağlamaktan harap olmuştu. Ve kadınlığı vücudunun her gerilişinde organıma

baskı yapıyordu. Ahlaken onu kendimden uzaklaştırmam gerekmesine rağmen bir şey yapmadım.

Başının yan tarafından ona "Sarai," diye fısıldadım, "Üzgünüm."

Tabancayı arkasından yavaşça çektim.

Başını geriye atıp, yanağını göğsüme yatırdı. Durdum, bekledim ama neyi beklediğimi bilmiyordum. Hıçkırıkları sakinleşmeye başlamıştı, sol elini çenesinin yanına kıvırdı, parmaklarını köprücük kemiğimde gezdirdi.

Yumuşak ve zor duyulan bir sesle, "Fransa'da bir teyzem var. Annemin ablası. Fransa'nın uzak olduğunu biliyorum, beni oraya kadar götürmek zorunda değilsin, beni uçağa bindirsen yeter," dedi.

Silahı biraz daha kaldırdım, namluyu başının arkasına yasladım ama dokundurmadım. Hiçbir şeyden korkusu olmadığını biliyordum ve ölmeden evvel korkmasını da istemiyordum. Ölüm, bilincimizin sadece küçük bir kısmı farkında olsa bile, son anımızda hepimizin korktuğu bir şeydi. Ölümden hiç korkmamasını istiyordum ve neler olduğunu anlamazsa korkmaya fırsat bulamayacağını da hissediyordum.

"Böyle biri haline geldiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordu.

Sorudan ziyade ruh halimdeki değişikliğe hazırlıksız yakalandığım için cevap vermeden önce tereddüt ettim.

"Dokuz," dedim.

Burnunu çekti, yanağının yanındaki eliyle gözlerini sildi.

"Çok küçükmüşsün," dedi, "Galiba sen de benim gibi istediğin hayatı seçme şansı bulamadın. Sanırım bu açıdan birbirimizden pek farklı değiliz." Bir süre düşündükten sonra "Aslında kardeşine sandığımdan daha çok benziyorum. O da en az benim kadar asabi," dedi.

Parmağımı tetikten çektim, anlamaması için namluyu yavaşça başının arkasından uzaklaştırdım.

"Niklas'la birlikte büyümek zor olmuştur," dedi.

Tabancayı yatağın içine, yanıma koydum, ne yaptığımı anlamasına fırsat kalmadan Sarai'ın başını tekrar elime yasladım.

"Şartların elverişsizliğini düşündüğümüzde haklısın," dedim.

"Kim daha iyi beyzbol oynuyor yerine kim daha iyi adam öldürüyor diye mi yarışıyordunuz?"

"Hayır. Niklas hiçbir zaman benden iyi olmaya çalışmadı, hep benimle eşit olmak istedi. Birbirimizle hiç rekabet etmedik ama Niklas bana yakın duran herkese hayatı boyunca hep rakip oldu," dedim.

"Yakın duran mı?"

Başımı evet dercesine salladım ve parmaklarımı Sarai'nin saçlarında gezdirdim.

Alçı tavana bakarken yaşananları düşündüm ve belli belirsiz bir sesle "Vonnegut, Samantha, annem, babam," dedim ve "Şimdi de sen,"

İç çektiğini duydum ama başını kaldırmadı.

Dikkatli bir dille, ama daha çok da kendine söyler gibi "Görüyorsun ya, benim sahip olmadığım bir özelliğin var.

Hayatında seni seven, sana sadık ve senin uğruna başkalarının canına kıyacak biri var," dedi. Başını kaldırıldı, vücudunu doğrulttu, bana baktı. "Ona sahip olduğun için çok şanslısın, Victor,"

Yatağın ucunda duran külotunu giydi. Yerdeki gömleğini aldı ve gömleği uzun, dağınık saçlarının ve çıplak göğüslerinin üzerinden geçirdi.

Arkasına dönüp bana baktı. "Benim için yaptıklarına minnettarım. Belki nihayetinde hayatımı kurtarmanın, canımı bağışlamanın, bunların hiçbirinin önemi olmayacak ama sana hep minnettar kalacağım," dedi.

Odadan çıktı ama giderken beni de yanında götürdüğünü hissettim.

Ne kadar sürdüğünü anlayamadığım belli bir süre tavana bakarak, odadan çıkmadan önce bana bakışını, Javier'den intikam almak için beni nasıl kullandığını düşündüm. İlk başlarda odaya bunun için gelmediğini biliyordum. Benimle birlikte olmak, daha önce hiç bilmediği bir duyguyu hissetmek istemişti ama öfke ve intikam, kendi kendini harap etmek aklımda yoktu. O anı, içindeki nefretin bir kısmını açığa vurmak için kullanmış olmasına rağmen, hissettiğim tek şey, bunun gerçekte ne kadar berbat bir halde olduğunu ona göstermiş olmasıydı.

Piyanonun karamsar melodileri ağır ağır evin içine yayılınca transa benzeyen dalgınlığımdan sıyrıldım. Sarai doğru tuşları bulana kadar aynı notaları üç kez çaldı. Dördüncü denemesinde parmakları tuşların üzerinde daha kararlı, akıcı, dikkatli ve kusursuz gezindi. Çok geçmeden kendimi yatağın yanında ayağa kalkıp, iç çamaşırlarımı giyerken buldum. Müzik hâlâ devam ediyordu; o

kadar zarif, güzel ve hüzünlüydü ki, beni odadan odaya sürüklüyordu. Sonunda karşı koymayı bıraktım. Müziği takip ederek sessiz adımlarla koridoru geçtim. Müziğin sesi yükseldi, çevremdeki geniş ve boş alanı dolduran *Ay ışığı Sonatı*'nın duyduğum en hüzünlü yorumuydu bu.

Piyanonun bulunduğu odanın kemerli girişinde sessizce ve hareket etmeden durdum. Sarai'ı daha önce hiç görmediğim bir gözle izledim. Beni o anda etkisi altına aldı.

Gözlerimi kapatıp, müziğin içime işlemesine izin verdim. Suyun üzerindeki hafif dalgalanmalara benzeyen bir titreme bedenimi sardı.

Fakat bu cazibe tuzağından kendimi hemen kurtardım.

Sarai basması gereken tuşları karıştırınca da müzik durdu. Bu kadar çabuk bitmesinden duyduğum hayal kırıklığına rağmen, kaldığı yerden devam edip parçayı tamamlar umuduyla olduğum yerde bekledim. Pencereden içeri girip onu saran, bedeninin çevresinde hale benzeri bir ışık oluşturup saçlarının ucunu aydınlatan ay ışığında bedeni hassas ve kırılgan görünüyordu.

Lütfen tekrar çal, Sarai. Hiç düşünme, tekrar çal.

Kaldığı yerden devam etti; ama birkaç tuşa bastıktan sonra vazgeçti. Hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerini yavaşça alnına götürdü.

Yanına oturdum.

Parmaklarımı tuşların üzerine koyup, "İstersen sana öğretebilirim," dedim.

Başını çevirip bana bakınca sadece müziği kastetmediğimi anladığını gördüm.

Başını yavaşça sallayarak onayladı.

Parçayı en başından Sarai'ın takıldığı yere kadar çaldım. Sonra o bir daha denedi. Yol göstericiliğim aklından geçenleri okuyana ve tuşların hakimiyetini tekrar kazanana, beni odaya sürüklediği andaki gibi çalana kadar denemeye devam etti. Hüzünlü, karanlık her bir dakika beni âdeta içine çekiyordu; yaşlarla dolan gözlerimi kapattım çünkü sadece kalbim bu gözyaşlarını dökebilirdi.

Parça bittiğinde ikimizin arasındaki boşluğu sessizlik doldurdu.

Nazik bir sesle "Yalnız uyumak istemiyorum," dedi.

Onu zorlamadım. Sarai, yatakta yanıma, tam istediğim yere kıvrılıp uykuya daldı.

29. BÖLÜM

Sarai

Ertesi sabah uyandığımda kapalı perdelere rağmen, büyük pencerelerden içeri parlak bir güneş ışığı giriyordu. Yatakta yalnızdım ama evde yalnız olmadığımın farkındaydım. Victor'un ayakkabılarının odanın dışındaki zemine çarpan sesleri beni uyandırmıştı. Yüreğim yorgundu ama zihnim ve bedenim dinçti. En son ne zaman bu kadar rahat uyduğumu hatırlayamadım.

Galiba bu hiç başıma gelmemişti.

Yatakta doğruldum, bedenime dolaşan yatak örtülerinden kendimi kurtardım. Dün akşam yaptığım şeye inanamıyordum ama yapmıştım ve unutulup gitmişti. Ya Victor'un yüzüne utanç duymadan bakacak ya da hayatımın sonuna kadar bu odada saklanacaktım.

Gerçekçi olanı tercih ettim.

Odadan çıktığımda neden daha önce planladığı gibi erkenden evi terk etmediğimizi merak ediyordum.

Victor salonda tek başına oturuyordu, en iyi takım elbisesini giymişti; para dolu olan hariç, her zamanki çantaları

ayağının dibinde duruyordu. Elinde gazetesi, önündeki sehpada da sade kahvesi vardı.

Odadan içeri girerken," Neden erkenden çıkmadık?" diye sordum.

Gazetesini indirdi, sonra katlayıp sehpanın üzerine kahvesinin yanına koymaya karar verdi.

"Uyumak istersin diye düşündüm," diye yanıtladı sorumu.

Yüzüm içen içe kıpkırmızı oldu, dün geceden utanmamam gerektiğine dair kendi kendime verdiğim öğütler boşa gitmişti ama cevabının aslında bununla ilgisi olmadığını da biliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Görünüşe göre bana bir çift ayakkabı daha almak zorunda kalacaksın," diyerek soğuk, sert tahtaların üzerinde duran ayaklarımı işaret ettim, ellerimi iki yanıma koydum.

Bana daha önce aldığı ayakkabılar aceleyle çıktığımız Samantha'nın evinde kalmıştı. Son zamanlarda ayakkabılarla talihim pek yaver gitmiyordu.

"Çoktan hallettim," dedi. Bacak bacak üstüne atıp, yeleğini düzeltti.

Odaya göz gezdirdim, ortalığa bırakılmış bir mağaza poşeti ya da kadın elbisesi görmeye çalıştım.

Derken hasta bakıcıların kullandığı türden koyu mavi renkli bir üniforma giymiş, orta yaşlı bir kadın, kolunda taşıdığı süslü püslü bir çanta ve diğer elinde kocaman mağaza torbalarıyla ön kapıdan içeri girdi. Kapıyı kalçasıyla

kapatırken elindeki anahtarlar şangırdadı. Kolunu tuhaf bir biçimde büküp uzandığı çantasının içine anahtarları attı.

Heyecanlı bir bakışla "Sen Izabel olmalısın," dedi, "Adım Ophelia. Tanıştığımıza memnun oldum." Victor'un bana verdiği ismi önceden öğrenmiş olmasına rağmen başımı sallayarak yine de kendimi tanıttım.

Çantasını odanın ortasına bırakıp, salonun geniş alanından bana doğru yürüdü; mağaza torbaları hâlâ kolunda sallanıyordu ve görünüşe göre zamandan tasarruf etmeye başlamıştı bile.

Victor'a bakarak "Beden ölçüleri konusunda haklıymışsın," dedi. Pırıl pırıl kanepenin üzerine çantaları bıraktı. Bana baktı, "Senin bedeninde bir kızım var. Umarım doğru şeyleri seçmişimdir. Meleena da ele avuca sığmaz biri," dedi. Elini abartılı bir şekilde salladı. Parmakları yüzüklerle kaplıydı. "Versace ve Valentino giydirerek onu büyütmek benim hatamdı tabii ama girdiği her yerde gıptayla bakılan bir kızdır, bu yüzden başıma ve banka hesabıma açtığı dertler buna değer diye düşünüyorum. Dur da sana bir bakayım," Çantadan çıkardığı gayet hoş, kısa kollu bir elbiseyi üzerime tutarken tuhaf bakışlarımı gizlemeye çalıştım.

Dönüp Victor'a bakmaya karar verdim, bu kadının kim olduğunu ve burada ne yaptığını bana söyleyeceğini umuyordum.

Bana gülümsedi.

Anlayamadığım için bir daha baktım. Bana gerçekten gülümsüyor muydu?

"Tam uydu," dedi Ophelia.

Fakat sonra elbiseyi kenara koydu, aynı çantanın içinden başka giysiler çıkarmaya başladı. Diğer çantanın içi ağzına kadar hediye kutularıyla doluydu; bir tanesini açtı, muhtemelen elbiseden daha pahalı, abartılı bir ince kâğıda ve tüle sarılı kıyafeti açtı. Bir yandan şımarık ama bunu *hak eden* kızından bahsediyor, bir yandan da kıyafetleri teker teker çıkarıp üzerime tutarak içlerinde nasıl görüneceğimi kafasında canlandırmaya çalışıyordu. Belki de bunların içinde Meleena nasıl görünürdü onu anlamaya çalışıyordu.

Çok tuhaf bir kadındı.

"Tabii, babası bizi terk ettikten sonra işe girmek zorunda kaldım," dedi. Başını salladı ve bir işte çalışmak olabilecek en talihsiz şeymiş gibi bana baktı. "Meleena'ya ve pahalı moda zevkine destek olmak için iş hayatına girdim İşte, şu elbiseyi bir dene. Bugün hava çok güzel olduğu için havaya uygun bir şeyler giysen iyi olur,"

"Tam olarak ne işi?" diye sordum.

İkisine de sırtımı döndüm ve üzerimdeki gömleği çıkardım. Ophelia'nın bana doğru uzattığı kıyafete bakmıyordum bile, kadının kendisini daha çok merak ediyordum.

Victor kahvesini yudumluyor ve gazetesini okuyormuş gibi yapıyordu. Belki de gerçekten okuyordu. Onu bazen anlayamıyordum.

Ophelia," Evlere temizliğe gidiyorum," dedi.

Kafam biraz karışmıştı ve bunu anladığını görebiliyordum.

Kulaklarıma inanamıyordum. "Alınma ama", dedim, "Evlere temizliğe gidip Versace ve Valentino kıyafetlerin masrafını mı karşılıyorsun?"

"Alınmadım canım," dedi. Elbiseyi kafamdan geçirirken "Ama evet, öyle yapıyorum. Sadece bana ödeme yapabilecek güçte olanlara hizmet veriyorum. Ünlüler, müzisyenler, bilirsin işte, ne yapacaklarını bilemeyecekleri kadar çok paraları olan insanlar. Varlıklı insanlar kendi yapabilecekleri işleri yaptırmak için birilerini işe almaya meraklıdır. Aptallıkları sayesinde para kazanıyorum." Victor'a "baktı," Sen üzerine alınma," dedi.

Victor "Alınmadım," diye cevap verip kahvesini yudumlamaya devam etti.

Gayet hoş, ince elbise bedenimden aşağı kayarken," Ah, şimdi anladım," dedim.

Giyindikten sonra etrafımda döndüm.

Ophelia ellerini kalçalarına yaslayıp beni baştan ayağa süzdü. "Bence bu tam oldu ama en azından askısız sütyen giysen iyi olur," dedi.

Bir başkaya çantaya daha uzanırken Victor'a şöyle bir baktı ve "Göğüs ölçülerin kızımınkiyle aynı sanırım," dedi. Yüzüm bir kez daha kıpkırmızı kesildi.

Victor'un beden ölçülerimi kusursuz bir şekilde anlattığını düşündüm.

"İç çamaşırların yol üstünde durduğum bir yerden almak zorunda kaldım. Geri kalanlarını kızımın odasından aşırım. Bir cüzdan ve birkaç parça elzem eşya daha var," diyerek sütyeni elime tutuşturdu. "Odasındaki giymediği

eşyalardan bir Bentley parası çıkar, bundan adım gibi eminim,"

Etiketini yırttıktan sonra sütyeni taktım, arkamdan bağlamakta zorlanınca Ophelia gelip bana yardım etti. Açık pembe renkli, çiçek dantelli elbisenin fermuarını çekti. İçinde kendimi görmek hoşuma gitti. Elbise çok kısaydı, dizlerimin hemen üstünde bitiyordu ve yüksek yakasının etrafı boynumu kaşındırıyordu. Öylece durup güzel görünmekten başka bir şey yapmadığım birkaç saatlik toplantılar dışında böyle şeyler giymeye alışkın değildim. Victor'la birlikte sakince bir yerde oturmaktan çok hayatımı kurtarmak için koşturmuştum.

Sırada ayakkabılar vardı.

Ophelia ilk kutuyu açarken, nazik bir dille "Bence topuklu ayakkabı bunun altına pek gitmez," diyerek karşı çıktım.

O ayakkabıları mümkün değil giyemezdim. Harika şeylerdi ama ayağıma geçirmem söz konusu bile olamazdı.

Ophelia tekrar Victor'a baktı. Victor sorun yok dercesine başını salladı.

Bunun üzerine Ophelia hayal kırklığına uğramış bir ifadeyle kutuyu kapatıp diğerini açtı.

"Bu özellikle bu elbiseyle giymen için seçtiğim bir şey değil ama en azından uyumlu," dedi.

Krem rengi bağcıklı sandaletleri önüme koydu, ben de onları giydim. Sütyen rahatsızlık veriyor, kolumun altındaki deriye batıyordu. Uzun zamandır takmadığım için herhangi bir sütyen de aynı şekilde rahatsızlık verirdi. Ayarlamamak için kendimi zor tutuyordum ama birkaç

saniye sonra mücadeleden vazgeçtim. Gergin lastiği kollarımla çekip yukarı kaldırırken yüzümü de rahatsızlığın etkisiyle buruşturdum. Hiç de hanımefendi gibi davranmadığımın farkındaydım ama düzelttiğimden emin olunca kollarımı iki yana salıp tuhaf bir şekilde ayakta durdum.

Victor oturduğu koltukta gazetesini dizlerini indirip, "Hoş görünüyorsun," dedi.

Sen de öyle...

"Teşekkür ederim" diyerek bakışlarımı çevirdim.

Onunla göz teması kurmaktan daha önce hiç bu kadar çekinmemiştim. Utancım sandığımdan da büyüktü. Bana ne kadar çok bakarsa aklından geçenler konusunda o kadar paranoyak hale geliyordum. Bir gece önce neyin içine düştüğümü bilmiyordum. Onun odasına gözlerimde tutku ve ihtirasla girmiş ama tam olarak anlayamadığım bir anda psikozlu bir mazoşiste dönüşmüştüm.

Fakat o da buna *izin vermişti.* Bu konunda ne hissetmem gerektiğinden emin değildim. Bundan hiç zevk almadığı belliydi, bunu beklemiyordum ama bu konuda tuhaf hislere kapılan sadece bendim.

Victor koltuğundan kalktı, gazetesini sehpaya bıraktı. Elini sağ cebine atıp, bir deste nakit çıkardı.

Parayı Ophelia'nın eline koyarken, "Kızının kıyafetleri için," dedi, "Burada zamanının karşılığına ödemeye yetecek kadar var."

Ophelia parayı kendi cebine koydu.

"Pekâlâ, eğer buralara tekrar taşınmayı düşünürsen beni nasıl bulacağını biliyorsun. Ücretimi senin için aynı tutacağım," dedi.

Victor başını salladı. "Hiç merak etme,"

Ophelia bana kapalı dudaklarıyla kocaman bir gülümseme gönderdi.

"Victor'u hizaya getir," dedi, "Bir de topuklu ayakkabıları dene. Olağanüstü görüneceksin."

Gülümseyerek, "Deneyeceğim," diye karşılık verdim.

Ophelia yanımdan geçerken omzumu okşadı, yerde duran çantasını alıp ön kapıya doğru yürüdü.

O gittikten epey sonra bile hâlâ gözüm kapıdaydı ama aklım kadında değildi. Victor'a bakmak için cesaretimi toplayamıyordum.

Yanıma geldi, dirseklerimi elleriyle tuttu. Kollarımı karnımın üzerinde gevşekçe tutarak ayakta duruyordum.

"Sarai," dedi.

Ona bakmak için gözlerimi kaldırdım, söylemeyi planladıklarını dile getirmeden önce ağzımdan kelimeler dökülüverdi. "Çok üzgünüm... Victor ben deli değilim... yani, gerçekten üzgünüm."

"Üzülme."

Ona baktım.

"Harika oynadın," dedi, "Profesyonel oyunculuk yapmayı hiç düşündün mü?"

Cevap vermeyi başarmam epeyce uzun sürdü.

"Sahneye çıkmak hiç aklıma gelmedi," dedim. Ellerini dirseklerimden çekti. "Böyle şeylere artık ilgi duymuyorum. Sadece kendimi oynamak istiyorum," diye ekledim.

Göz teması kurmaktan kaçınarak kanepeye doğru yürüdüm, minderin üzerindeki kıyafetleri düzgünce üstü üste koydum.

Sırtım ona dönük halde konuşmaya devam ettim.

"Teyzemin yanına gittiğimde ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama bir şeyler düşüneceğim. Eğitimimi tamamlarım, sonra da belki bir işe falan girerim..." sözümü tamamlayamadım çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Elimdeki kumaşla telaşlı bir şekilde oynayıp, işin içinden sıyrılmaya çalıştım. "En azından onun karşısına güzel çıkacağım. Belki üzerimde uyduruk konfeksiyon mağazalarından alınmamış doğru düzgün kıyafetler olduğu için beni kabul eder,"

Victor "Bana bir konuda söz verebilir misin?" diye sordu.

Ona bakmak için döndüm.

"Sanırım sana bu kadarını borçluyum. Nedir?"

"Arada sırada benim için çal."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir kitap rafının yanına eğildi, eline bir başka valiz daha aldı. Yanıma geldi, kanepenin üstüne koyduğu valizin iki yanındaki kilitleri açtı.

İçi boştu. Üst üste dizdiğim kıyafetlerimi gösterdi.

"Uçağımız bir saat sonra kalkıyor. Şu andan itibaren ben sana aksini söyleyene kadar adın Izabel Seyfried. İnatçı ve sivri dilli birisin, kendine güveniyorsun ama seçtiğin konuda fikrini söyleme ihtiyacı hissetmen hariç sana sorulduğunda bile artık sadece ben konuşacağım. Hiçbir şeyden korkun olmasa da hassas biri olduğu

izlenimini etrafa yayıyorsun, bu da güçlü kuvvetli birini seni kıran kişi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmeye sevk edecektir. Varlıklısın ama servetinin kaynağını kimsenin bilmesine gerek yok, yüz dolarla kıçını silmene yetecek kadar paranın olduğunun bilinmesi yeterli. Seni ehlileştirebilen tek kişi benim, bunu neredeyse kesin bir şekilde, en azından bu görevde göstermek zorunda kalacağız. Bu yüzden sana nasıl davranırsam davranayım rolünü gerektiği gibi oynamayı sakın unutma. Sana ne söylersem, sorgulamadan yerine getireceksin çünkü bu bir ölüm kalım meselesi. Anladın mı?"

Boş gözlerle ona baktım.

"Beni yanında mı götürüyorsun?" dedim. Kafamda dönüp duran bir dolu soru vardı ama o karmaşanın içinden seçebildiğim bu olmuştu.

Yanıma yaklaştı. "Evet," dedi. "Seni bir göreve götürüyorum çünkü bunun neye benzediğini görmeni istiyorum. Sürdürdüğüm hayatın sana uygun olmadığını kendi gözlerinle görmeni istiyorum." Ellerimi tuttu, benimle birlikte kanepeye oturup valizi kenara itti. "Umarım bu senin daha makul bir yaşamı; üniversiteye gidebileceğini, bir iş bulup arkadaş edinebileceğini kabul etmene yardımcı olur,"

Parmaklarıyla ellerimi daha da sıkı sardı. Bakışlarımı ondan uzağa çevirip söylediklerini, bunu yapmasının arkasındaki sebepleri düşünmeye başladım. Bir an için hangimizi ikna etmeye çalıştığını merak ettim.

"Beni dikkatle dinle Sarai. Eğer benimle gelmeyi seçersen öldürülebileceğini de iyice anlamalısın. Bütün gücümle seni koruyacağım ama bu bir garanti değil çünkü

bana ne kadar güvendiğinin bir önemi yok, hiçbir şart altında insanlara tamamen güvenmemek gerekir. Ben senin kahramanın değilim. Senin başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyecek benliğinin yarısı da değilim. Her zaman ilk önce kendi dürtülerine, sonra eğer istersen bana güven,"

Kaygılı bir şekilde başımı sallayarak onayladım.

"Nereye gideceksin o zaman? Fransa mı, Los Angeles mi?" diye sordu.

Bunu gerçekten düşünmek zorunda değildim çünkü ne istediğimi biliyordum ama akılsızca bir iş yaptığım izlenimi vermemek için düşünmüş gibi yaptım.

"Los Angeles," diyerek nefesimi verdim.

Victor bir süre gözlerimin içine baktı, yüzüne derin bir düşüncenin ve az bir tereddütün izleri yerleşmişti.

Ayağa kalkıp takım elbisesini düzeltti.

"O zaman eşyalarını topla, on dakika içinde buradan gidiyoruz," diyerek yürüdü.

30. BÖLÜM

Victor

Fransa'ya gitmeyi seçmesini çok istemiştim ama benimle gelmeye karar vereceğini zaten biliyordum. Hâlâ onu Fransa'ya götürüp, ihtiyaç duyacağı her şeyi ona sağlayabilirdim, böylece vicdanım da rahat ederdi. Fakat Sarai söz konusu olduğunda akılcı davranmayı uzun zaman önce bir kenara bırakmıştım. Los Angeles'ta ölebilirdi ama ona bir şans vermiştim. Kararının muhtemel bütün sonuçlarını ona anlatmıştım. Her şeyi söylememiştim tabii ama deliliğimin de bir yöntemi vardı. Bu işte ölüm kalım anı en beklenmedik zamanlarda insanın karşısına çıktığı için ne yapacağına karar vermesini uzun uzadıya bekleyemezdim. Böyle bir senaryoyu da tecrübe etmesi gerekiyordu.

Galiba aklımın bir köşesinde, Sarai'nin bu görevin altından kalkamamasını istiyordum, çünkü o zaman o söz konusu olduğundaki zaaflarımdan kurtulacaktım. Fakat hâlâ mücadele ettiğim ve kızı yanıma almama sebep olan aklımın diğer yarısı gidebildiğim yere kadar...

Fakat bu tamamen farklı bir konuydu.

Eğer Sarai hayatta kalırsa bununla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Eğer ölürse... Normal hayatıma geri dönecek ve bir daha kendimi böyle zor bir duruma sokmayacaktım.

Özel uçakta yanımda oturan Sarai'nin kucağına bir manila zarf bırakıp "Adamın adı Arthur Hamburg," dedim, "Hamburg & Sthilz'in sahibi. Batı yakasındaki en başarılı emlak şirketi. Fakat adamın en kârlı işleri yer altında."

Sessizliğimden etkilenerek zarftan çıkardığı fotoğrafa baktı.

"Diğer işleri neler?" diye sordu. Bunu bekliyordum.

"Önemli değil. Tüm ihtiyacın olan, sana vermeyi seçtiğim bilgilerden ibaret," dedim.

Başını yana yatırdı, "Ama *sen* daha fazlasını biliyorsun,"

"Evet, biliyorum," diye itiraf ettim, "Gel gör ki patronun olarak senden istediğim, nasıl ortadan kaldıracağın konusunda şüpheye düşmediğin sürece hedefinle ilgili kişisel sorular sormaman. Nasıl geçindiği, eşinin, çocuklarının kimliği, eğer varsa işlediği suçlar, bunların hiçbir önemi yok. Hedefinle ilgili ne kadar az kişisel bilgiye sahip olursan, duygusal bağ kurma tehlikesinden de o kadar uzaklaşmış olursun. Sana adamın fotoğrafını vereceğim, sık sık gittiği yerleri, alışkanlıklarını söyleyeceğim ve suikast yöntemimi belirleyeceğim; yani mesaj vermek için kalabalığın içinde de olabilir, soruşturmadan kaçmak için gizli ve tesadüfi bir şekilde de. Sonra geri kalanını sen halledeceksin," dedim.

Arthur Hamburg'un fotoğrafını parmaklarının ucuna sıkıştırmış halde bir süre düşündü.

"Bir dakika. Sadece kötüleri değil masum insanları da mı öldürüyordun yani?" dedi.

Yüzümde bana hiç de yakışmayan küçük bir gülümseme belirdi ve dudaklarımın iki yanını yukarı kaldırdı. "Hiç kimse masum değildir, Sarai," diyerek bir zamanlar bana söylenen bu sözü tekrar ettim. "Çocuklar evet ama geri kalan herkes senin veya benim kadar masum. Kendini daha iyi hissettirecekse duruma bir de bu açıdan bak: önüne vurman için bir hedef konmuşsa yasa dışı bir şeylere bulaşmış veya senin deyiminle 'kötü' bir şey yapmışsın demektir," dedim.

"*Benim* masum olduğumu düşündüğünü ve bu yüzden öldürmediğini söylemiştin," dedi.

"Masumdun," dedim, "ayrıca patronum seni öldürme talimatı vermemişti. Javier'in teklifinin kişiye özel hedef olduğu düşünüldüğü için ilk başta patronumdan onay gelmedi. Kişiye özel hedefler, masum insanların öldürüldüğü işlerdir. Mesela, kocalarının mirasına konmak için kaza süsü verilerek öldürülmesini isteyen eşlerden gelen talepler böyledir. Gururu kırılan sevgililer de kıskançlık ve intikam duygularının etkisiyle kız arkadaşlarının öldürülmesi için kiralık katil tutarlar. Ben bu tür işleri almıyorum, şimdiye kadar patronum da bana böyle bir iş teklifi yapmadı. Birlik sadece suç, hükümet yolsuzlukları ve kötü adamları kötü yapan diğer işlerle ilgilenir. Bazen masum olduğu düşünülen ama çok sayıda masum insana veya bir fikre tehlike oluşturan insanları da ortadan kaldırırız."

Sarai konuyu biraz daha açmamı istediğini belli eden gözlerle bana bakarken dirseklerini büktü.

"Atom Bombası icat eden ekibin başına geçeceğini bilseydin Robert Oppenheimer'i öldürür müydün? Ya da savaş zamanında düşman bir ülkeye karşı kullanılacak

öldürücü bir virüsü bulmak için bütün ömrünü laboratuvarında geçiren bir bilim insanını buluşunu tamamlamadan önce ortadan kaldırır mıydın?" diye sordum.

"Evet, sanırım yapardım," dedi, "Ama bu tür işler insanların hayatının üzerinde Tanrı gibi karar vermeye benziyor. Bir insanı suç işlemeden önce mahkûm ediyorsun."

Cevap vermedim, çünkü bu iş tam da anlattığı gibiydi.

Sarai konuşmaya devam etti. "Hepsi ölmeyi hak ettiğine göre özel hayatlarıyla ilgili bir şeyler öğrenmemin ne sakıncası olabilir ki? Arthur Hamburg'u tanımam neyi değiştirir?" Elindeki fotoğrafa baktı.

"Çünkü bazıları için yöntemler sonucu haklı çıkarmaz," dedim.

"Yani bazı insanların işledikleri suçlar ölüm cezasını gerektirmediği için vicdan azabı duyabilir miyim?"

"Kesinlikle," dedim, "Ayrıca bunu düşünmek de sana düşmez."

"Bu kadar yumuşak olduğumu nereden çıkardın?" diye sordu. Bakışları kararlılık ve merak doluydu.

"Böyle bir düşüncem yok. Daha doğrusu emin değilim. Fakat bu şekilde yetişmemiş, on üç yaşından beri adam öldürmemiş birisi için buna alışmak çok zordur,"

Sarai fotoğrafa bir kez daha baktı, sonra bana döndü. "Bu işi o kadar uzun zamandan beri yapıyor musun," diye sempatik bir ifadeyle sordu ve " Buna inanmak..."

"Çocukken akıl hocamla birlikte göreve gönderilmeden önce, yıllar süren bir eğitime dayandım. O yaşlardaki bir çocuğa istediğin şekli verebilirsin. İlk cinayetim çok temiz bir işti. O gece huzurla uyumuştum," dedim.

Başını çevirdi, gözlerini boşluğa dikip düşüncelere daldı.

Bu görevi bir kez daha düşüneceğini umarken beni tekrar şaşırttı.

"Tamam," dedi "Ne yapmam gerekiyor?"

Fotoğrafı elinden aldım.

"Bu hedefin temiz bir şekilde ortadan kaldırılması planlandı," diye söze başladım. "Fakat Arthur Hamburg evinde nadiren yalnız kalıyor. Haftada üç veya dört defa, sadece en zenginlerin geldiği ve davetiyeyle girilen partiler veriyor. Evindeki güvenlikçilerin hepsi birinci sınıf. Hamburg hepsini tek tek, kendi eliyle seçmiş. Tecrübesiz ve sıradan görevliler değiller. Filmlerdeki gibi kimseye görünmeden evin içine sızmam ve bütün adamları daha silahlarına davranamadan yere sermem mümkün değil. Bu görevde böyle bir şey yapamam," dedim.

Son birkaç dakika içinde Sarai'm yüzüne yorgun ve endişeli bir ifade yerleşmişti.

"Peki içeri nasıl gireceksin?" diye sordu.

"Davetiyeyle," dedim, "Hamburg'un da diğer erkekler gibi bir zaafı var ve biz bunu kendi lehimize kullanacağız."

Biraz tedirgin olmuşa benziyordu.

"Zaafı neymiş?" diye sordu.

Sanki cevabı biliyormuş gibi bir ifade takınıp "Tabii ki seks," dedim. Bunu zaten biliyordu.

Hassas teninin hafifçe irkildiğini hissetim.

"Bu iş benim düşündüğüm yere mi gidiyor?" dedi.

"Muhtemelen hayır, ama yine de işler biraz tatsız bir hal alacaktır," diye cevap verdim.

Sarai

Midem düğümlendi. Victor ihtiyar adamın fotoğrafını kucağıma bıraktı. Üzerimde çırılçıplak yattığı, bariz kilo probleminden kaynaklanan kırışıklıkların ve yağ katmanlarının tıpkı sandviç ekmeğinin yanlarından taşan reçel gibi beni boğduğu iğrenç görüntüleri kafamdan atamayacaktım. Victor herhalde görev uğruna bu adamla yatmamı düşünmüyordu. Fahişe değildim ve fahişe olmaktansa ölmeyi tercih ederdim. Hiç istememe rağmen yıllarca Javier'le yatmıştım ama o farklı bir şeydi. O sayede hayatta kalmıştım. Hatta affedilmez hatalarına rağmen en azından Javier'in çekici bir adam olduğunu söylemeye bile cüret edebilirdim.

Bu *kesinlikle* başkaydı...

Victor'a bundan ötürü o kadar sinirlenmiştim ki, yüzüne bakamıyordum. Elbette kızgın olmam gerekirdi çünkü hâlâ lanet bir karara varmaya çalışıyordum. Bundan daha fazlası olmalıydı, fahişelerin yaptığı işle benden yapmamı istediği şeyi ayıran bir şeyler olmalıydı.

İşin o raddeye varmasını engelleyeceğini düşündüm. Evet, böyle olmak zorundaydı.

Hafif bir türbülans, uçağı salladı ve beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Victor'a tekrar baktığımda ellerimle kolçaklara sıkıca yapışmıştım.

"Peki, plan ne? Beni bu işe uygun bir kız olduğum için yanında götürdüğün belli," dedim.

Başını sallayıp onayladı. "Evet, bu tür durumlarda kadın olmanın avantajları vardır. Yalnız sana daha önce söylediklerimi sakın unutma. Bana bağlısın ama bazen dilin başını derde sokmana neden oluyor. Zengin, burnu havada genç bir sürtüksün ve hepsinden önemlisi hiçbir şeyden korkmuyorsun," dedi.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Senin gözünde bu korku meselesini halletmiş gibi görünüyorum," diye cevap verdim.

Tekrar eski ciddi haline büründü. "Evet ama işin içine girince daha farklı hissedecek ve tehlikenin her yerde olduğunu göreceksin. Korkunun üzerindeki kontrolünü hiçbir şeyin yok etmesine izin vermemelisin. Hamburg bunu hissettiği anda senden uzaklaşır. Ona göre korku zayıflıkla aynı anlama geliyor ve bu yüzden güçlü, pervasız genç kadınlardan, hatta erkeklerden hoşlanıyor," dedi.

Mide bulantısı ve şaşkınlık yüzünden surat ifademin altüst olduğunu hissettim. Ne yapacağımıza ve nasıl yapacağımıza dair her şeyi zihnime iyice yerleştirmeye çalıştım. Çünkü tahmin ettiğim her şey duvara toslayıp tuzla buz olmuştu.

Victor olacağını tahmin ettiğim şeyin muhtemelen gerçekleşmeyeceğini söyledi ama bu içimi sadece bir nebze olsun rahatlattı. İşlerin tatsız bir hal alacağını söylediğinde "bir nebze" ifadesi artık kesin bir ölçü haline gelmişti.

31. BÖLÜM

Sarai

Los Angeles'a akşam saat altı civarında vardık. Kentin en fahiş fiyatlı oteline giriş yaptık. Kenti yukarıdan gören en üst kattaki odamıza girmeden önce Victor yeni karakterine çoktan bürünmüştü. Ukala ve baskın havayla en iyi süit odayı istediğimizi, daha aşağısını kesinlikle kabul etmeyeceğini söyledi. Victor'un parıltılar saçan gözleri karşısında âdeta nutku tutulan resepsiyonist, daha önce konuklardan birinin yaptırdığı rezervasyonu sildi ve Victor'a süit odanın anahtarını uzattı. Başka biri karakteri oynamayı o kadar iyi beceriyordu ki bir an için herkes gibi beni de, kendinden aşağıdaki hiç kimseyi umursamayan zengin bir hergele olduğuna inandıracaktı. Bunu o kadar büyük bir incelik ve rahatlıkla yapıyordu ki burnu havada, zengin züppe tavırları ona karşı nefret değil tam tersine yoğun bir saygı uyandırıyordu.

Onunla kıyaslayınca kendi oyunculuk yeteneğimden şüphe ettim. Dokuz yıl boyunca Javier karşısında rol yapmıştım, bütün hayatım bir oyundan ibaretti ve yeterince tecrübe kazandığımı düşünüyordum ama Victor resmen gözümü korkutmuştu.

Duruşumu dikleştirip, başımı kaldırdım, üzerimde Valentino marka kıyafetim ve ayağımda sandaletlerimle yanında yürümeye koyuldum. Güçlü, kuvvetli, zengin ve dokunulmaz bir kadındım.

En azından bu rolü başardığımı *umuyordum.*

Victor çantalarını yatağın ucuna koyup, uzun, siyah, fermuarlı elbise çantasını duvardaki kancaya asarken "Bu akşam başlıyoruz. Eğer her şey planlandığımız gibi giderse yarına işimizi bitirmiş oluruz. Makyaj yapıp saçlarını toplaman lazım. Rolü oynamak kadar görünüşüne de önem vermelisin. Bir de şu topuklu ayakkabıları giymeyi unutma," dedi. Silah çantasının kilitlerini açtı, tabancalardan birini çıkardı ve namlunun ucuna susturucuyu takmaya koyuldu.

Benden giymemi istediği ayakkabılarla ilgili mızmızlanmayı bırakıp, onlarla yürüyebileceğimi umarak "Plan nedir?" diye sordum.

Hâlâ silahını kontrol ediyordu. "Bu akşam onun restoranına gidiyoruz," diye söze başladı. "Evine gitmeden önce bir davetiye bulmamız lazım ve bunu da ancak restorandan elde edebiliriz. Ben kendi rolümü oynayacağım, sen de Izabel olacaksın, artık Sarai değilsin. Kalabalığın içindeyken, hatta kimsenin seni izlemediğinden eminken bile bunu sakın unutma," dedi. Bana dikkatle baktıktan sonra tekrar silahını incelemeye başladı. "Hamburg her Cuma restorana uğrar ama onu göremeyeceğiz. Biri yardımcısı diğeri de restoran müdürü olan iki adamıyla birlikte özle bir odada oluyor. Fakat restoranda olan bitenlere karşı her zaman dikkatlidir. Gelenleri hep değerlendirmeye

alır. Onu göremeyebiliriz ama onun bizi göreceğinden eminim," dedi.

"Değerlendirmeye almak mı?"

Victor tabancasını yatağa koyup, çantayı kapattı.

"Evet," dedi, "Çiftleri göz hapsine alacaktır. İyi bir intiba bırakmamız lazım."

Bu beni daha da endişelendirdi.

"L.A.'de bir restoranda çok sayıda çift olacağı aşikâr," dedim. Alay etmek istemiştim ama Victor en ufak bir tepki bile vermedi.

Eliyle çantamı işaret etti. "Hadi hazırlan. Yarım saat içinde çıkıyoruz,"

Ophelia'nın onca kıyafetle birlikte verdiği makyaj çantasını alıp banyoya girdim. Güzel kıyafetler giymek hoşuma gitmişti. Javier beni yanında bir partiye veya başka bir yere götürmediği sürece böyle bir lükse sahip olamıyordum. Ve o zaman da, mükemmel görünmek istediğim için her zaman özenerek makyaj yapardım. Kendimi sabah okula gitmeden evvel aynanın karşısında süslenen ergen bir genç kız gibi hissettiğim bu yegane zamanın her anını doya doya yaşamak isterdim. Sanki bunun için hazırlanıyormuş gibi yapar, kendimi kandırırdım. Izel davetsiz bir şekilde içeri girip geç kaldığım için beni kolumdan sürükleyerek dışarı çıkarana kadar bu devam ederdi.

Fakat bu kez olmak istediğim yerde olduğum numarasını yapmıyordum. Dikkatli, kararlı ve doğal olarak da gergindim. Son hızla makyajımı tamamladım, sırtıma ipek gibi uzanıp, hoş bir görünüm kazanana kadar saçlarımı taradım ve toplamaya çalışırken düşündüğümden

de fazla vakit harcadım. On beş dakika kadar uğraştıktan sonra, gümüş renkli sevimli tokaları da iliştirip "zengin sürtük" imajımı tamamladım.

Banyodan çıktığımda Victor'un her zamanki gibi giyindiğini gördüm ama nedense gözüme daha çekici geliyordu. Parlak siyah ayakkabılarına, Armani takım elbisesine ve uzun boyuna bakakaldım. En az birkaç bin dolarlık olmasına rağmen kendi elbiseme göz attığımda onun yanında durmaya layık olmadığımı hissettim.

Belki de sandaletler yüzünden böyle düşünüyordum, topuklu ayakkabıları giyince onun eş değeri olabilirdim.

"Kendine güvenin yok," diyerek başını kaldırdı. "Daha şimdiden üstüne yapıştı. Bu odadan çıkmadan bunu temizlemelisin," dedi. Bana doğru yürüdü. Belli belirsiz bir losyon kokusu vardı, kokuyu derin derin içime çektim. "Bu odadaki en güzel ve en değerli kız olduğunu *biliyorsun*," dedi. Bir an için sözlerinin içinde kaybolduğumu hissettim, bunların aslında birer talimat olduğunu kabullenmek istemiyordum. "Diğer kadınlarla sürekli rekabet halindesin, etrafındaki kimsenin sana ulaşamayacağını gösterecek ve sana meydan okumaya kalkan bir kadın çıkarsa onu bir fiskede ringin dışına atacaksın. Gülümseme, sadece sırıt veya yapmacık bir gülüş göster. Teşekkür etme, sana hizmet edilmesi fırsatı verdiğin için teşekkür edilmesini bekle. Sesini asla yükseltme, fikrini ispatlamak için bunu yapmak sorunda değilsin. Bana *her zaman* müşfik olduğunu da unutma. Ne olursa olsun," dedi.

Boş gözlerle ona baktım. "İşe yaramazın tekiyim. Kendimi yumrukladığımı hissediyorum," dedim.

Victor sırttı. Bu da sırtımdan aşağı bir titremenin yayılmasına neden oldu.

İşaret parmağını bana doğrulttu. "Bir şey daha var," diyerek silindir çantasına uzandı. Fildişinden küçük bir mücevher kutusu çıkardı ve avucumun içine koydu. Kapağı açıp içine baktım. Kadife katlarının arasında göz kamaştırıcı birkaç yüzük yerleştirilmişti, diğer tarafında ise biri altın, bir gümüş iki kolye ve bunlara uygun mücevher işlemeli kolye uçları, bilezikler ve küpeler duruyordu.

"Bunları nereden buldun?"

Göğsünün bir tarafından aşağı sarkan ve bir tür silah kılıfına bağlı olduğunu düşündüğüm siyah renkli bir kayışı ortaya çıkarmak için ilk üç düğmeyi açarak tabancayı gömleğinin altına sakladı.

"Bilmek istemezsin,"

Fazla üstelemeden, yüzükleri iki elimin iki parmağına geçirdikten sonra takımın diğer parçaları olan bileziği, kolyeyi ve küpeleri taktım. Küçük el çantamı aldım, kapıdan birlikte çıkmadan hemen önce Victor kolunu koluma doladı.

Işıkların altında parlayan muazzam altyapı, yüksek binalar, pahalı arabalar, kenarları palmiyelerle süslü beyaz yollar ve milyon dolarlık evleriyle L.A. tıpkı filmlerdeki gibiydi. Siyah, üstü açık bir Mercedes-Benz Roadster'a bindik ve genişlemesini sürdüren kentin içinde ilerledik. Dışarı çıktığımızda araba bizi otelin önünde hazır bekliyordu. Yaptığı bu masrafın ek ödeme gerektirdiğini tahmin ettim. Mesele para için adam öldürmek değildi ama ihtiyacı olan her şeyin elinin altında bulunması Victor'a verilen her işin altından kalkmasını sağlıyordu.

Karanlık çöktükten sonra kentin en zengin kesimine vardık. Bir vale arabanın kapısını benim için açtı. Gülümsedim ve indikten sonra ona teşekkür ettim ama kendimi hemen toparlayıp kimse fark etmeden hatamı örtbas ettim. Başımı kaldırdım ve gülümsemek veya teşekkür etmek şöyle dursun adamın yüzüne bile bakmadım.

Victor arabanın etrafından dolaşıp yanıma geldi, beni içeri götürürken kolumu tekrar onun koluna doladım.

Restoranın üst katı alt katına bakan, asma balkonu bulunan iki katlı bir binaydı. Etrafımda konuşulanlar uğultu halini alacak kadar yoğun olmasına rağmen, masaların tamamını dolduracak bir kalabalık yoktu. Konuşmaların haricinde, sakin bir atmosfer yaratan hafif ışıklandırma ve yarı karanlık duvarlarla içerisi oldukça sessizdi. Bizi arka tarafta siyah, parlak deri koltuklu, daire şeklindeki oturma bölümüne götüren garsonu takip ederken Victor beni kibar bir şekilde kolumdan tutuyordu. Ben oturduktan sonra da sandalyede kayarak yanıma oturdu.

Garson bize deri ciltli birer menü verdi ama menüleri masaya bırakmadan önce elimle menüye uzanıp, canımın sıkıldığını gösteren bir yüz ifadesiyle onu kenara koydum. Sanki yiyecekler aydınlanmaya giden yoluma engel olacakmış gibi "Bir şey yemeyeceğim," dedim, "Ama şarap alırım."

Garson önce elindeki menüye, sonra bana baktı. Şaşırmıştı.

Victor da bana tam olarak anlayamadığım ama hiç de iyiye yormadığım bir ifadeyle baktı. Önündeki menüyü açtı, kısa bir süre inceledikten sonra garsona verir "La Serena Brunello di Montalcino," dedi. Garson başını sallayarak

menüyü alıp giderken bunun bir *şarap menüsü* olduğunu görünce utançtan neredeyse yerin dibine geçecektim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Victor'un gözleri beni uyarırcasına üzerime sabitlendi. Bir saniyemi almasına rağmen yaptığım yanlışı fark edip yüzümdeki utanç ifadesini hızla sildim, sırtımı dikleştirip sandalyeye yaslandım, masanın altında bacak bacak üstüne attım. El çantamı masanın yanına, sağıma bıraktım.

Bu rol yapma işi düşündüğümden daha zordu ve dakikalar içinde iki kez hata yapmıştım ama artık doğru düzgün üstesinden gelmekte kararlıydım.

Saniyeler içinde Izabel rolüne tepeden tırnağa büründüm.

El çantama uzandım, küçük bir ayna ve pembe renkli bir ruj çıkardım ve masada sürmeye başladım. Kendime sürekli bakmaya dikkat ederek, başımı zarif bir şekilde sağa sola çevirip dudaklarımı hafifçe birbirine dokundurdum.

Victor tanıdığım adamdan ziyade zengin bir züppe gibi davranarak "Ruju kaldır," dedi.

Ona yumuşak bir ifadeyle baktım ama söylediğini hiç acele etmeden yaptım.

Garson oturduğumuz masaya bir şişe şarap getirdi ve iki eliyle Victor'un önüne koydu. Victor şişeyi gözüyle inceledi, başını sallayarak onay verdikten sonra garson şişenin mantarını açtı, Victor'un önüne koydu. Victor mantarı incelerken her ikisinin de neden bunca zahmete katlandığın merak ederek, sessizce onları izledim ama aldırmıyormuş gibi davranarak hiçbir şey söylemedim. Garson Victor'un kadehine biraz şarap doldurduktan sonra bir

adım geri çekildi. Victor kadehi çevirerek içindeki şarabı biraz çalkaladı, bir yudum içmeden önce kadehi burnuna götürüp kokladı. Victor onay verdikten sonra, garson önce benim sonra Victor'un kadehini doldurdu.

Vale gibi garsonun da gözlerine bakmadım, benim kıymetli dikkatimi hak edecek biri değildi.

Victor yemek siparişi vermedi ve garson da yanımızdan uzaklaştı.

Şarabından bir yudum alırken "Buraya geldiğimde bu şehirden hiç tat almıyorum," dedi.

Parmaklarımı kadehimin şişkin yan yüzeyine zarafetle koyduktan sonra kadehi dikkatli bir şekilde masaya bıraktım.

"New York'u veya Fransa'yı tercih ederim," dedim ama bundan sonrasında ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Victor yüzüme bile bakmadan, "Ne istediğini sormadım," dedi.

Kadehini masaya bıraktı.

Başımı kaldırıp "O zaman beni neden buraya getirdin? Sadece sohbet etmeye çalışıyorum," dedim. Kollarımı kavuşturup başımı çevirdim.

Victor bana baktı. "Izabel, kollarını o şekilde kavuşturup oturma. İnatçı çocuklara benziyorsun," dedi.

Yavaşça kollarımı indirdim, ellerimi kucağıma koydum ve sırtımı dikleştirdim.

Daha nazik bir sesle, "Buraya gel," dedi.

Koltuktan kayarak ona yaklaştım, yanına oturdum.

Parmaklarını ensemde gezdirip başımı kendine doğru çekti. Dudaklarını yanaklarımda gezdirince, kalbim kararsızlıkla çarpmaya başladı. Birden diğer elinin bacaklarımın arasına kaydığını ve eteğimi yukarı kaldırdığını hissettim. Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Bacaklarımı açmalı mıydım? Taş kesilip bacaklarımı yerinden kıpırdatmamalı mıydım? Ne yapmak *istediğimi* biliyordum ama ne yapmam *gerektiğini* bilmiyordum. Aklım başımdan gitmişti.

Victor kulağıma "Bu akşam sana bir sürprizim var," dedi.

Eli bacaklarımın arasındaki ılıklığa biraz daha yaklaştı.

Sessizce nefes alıp verdim, ona sezdirmemeye çalışıyordum ama bildiğinden kesinlikle emindim.

"Nasıl bir sürpriz?" diye sordum. Başımı geriye yatırıp eline dayadım.

Tam o sırada, uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın bir kadın ve elini kadının beline dolamış, ondan daha uzun boylu bir erkek masamıza geldi.

Victor onları karşılamak için ayağa kalktı. Olduğum yerde kalıp rolümü oynamaya devam ettim ama birden ortaya çıkmalarından önce Victor'la geçirdiğim zamanının tadını çıkarmama engel oldukları için onlardan rahatsız olmuş numarası yapmama gerek kalmamıştı.

Kadın, "Aria," diyerek kendini tanıttı.

Bariz bir memnuniyetsizlikle "Memnun oldum," dedim.

Yuvarlak bölümün diğer ucuna geçti. Victor oturur oturmaz adam da kadının yanına geçti.

Nereli olduğunu anlayamadığım aksanıyla "Uzun zaman oldu Victor," dedi.

Birbirlerini nereden tanıyorlardı?

Victor eliyle garsonu çağırırken," Evet dostum, epey zaman oldu," dedi.

Garson gelip, adamın şarap siparişini aldı.

Victor "Izabel," dedi, "Fredrik benim İsveçli eski bir dostumdur. Şirketin büyümesi önümüzdeki ay devreye girdiğinde Stockholm'deki bürolarımızın işletmesini alacak."

"Ya, anlıyorum," dedim ve şarabımdan bir yudum alıp kadehimin üzerinden Aria'ya bir bakış attım.

Göğüsleri elbisesinin üzerinden neredeyse dışarı fırlayacaktı, bir anda kendimi kifayetsiz hissettim ama bunu göstermedim. Oradaki en güzel ve en önemli kız olduğumu kendime hatırlattım. Benim portakal kadar göğüslerimi daha da küçük gösteren kocaman göğüslerinin, güzelliğinin ve bir kadında gördüğüm en güzel mavi gözlere sahip olmasının hiçbir önemi yoktu.

Çenemi gururla kaldırıp bakışlarımı ondan uzaklaştırdım.

"Hediyem neydi Victor?"

Victor'un dudakları sinsice gerildi, kadehini masanın üzerine bıraktı.

"Fredrik ve Aria tabii ki," dedi, "Son zamanlarda çok iyiydin ve İsveç'te olduğum zamanlarda seni çok ihmal ettim. Bu yüzden *seninle* bir kutlama yapmak istedim."

Fredrik kadehinin kenarlarını dudaklarına bastırarak masanın karşısından kışkırtıcı bir ifadeyle bana gülümsedi.

Siyah saçları ve çıkık elmacık kemikleriyle oldukça yakışıklıydı.

Fredrik'e daha fazla dikkat kesilmeden "Yalnız kutlayamaz mıydık? Nereye varmaya çalıştığını anlayamadım. Onlarla yatmayı kastetmediğine eminim," dedim.

Victor'un gülümsemesinde açık bir sinsilik ama plana sadık kalışıma duyduğu gizli bir gurur vardı.

İşlerin bu masadan ileriye gitmemesini umuyordum.

Victor elini bacaklarımın arasından çekti, dirseklerini büküp, iki elini masanın üzerine koydu.

"Hayır, elbette hayır. Seni kimseyle paylaşmayacağımı biliyordun," dedi. Bunları söylemesi beni şaşırtmıştı.

Aria bana gülümsüyor, sürekli benimle göz teması kurmaya çalışıyordu ama bu tavrı onunla daha az göz göze gelmeme sebep oluyordu. Fredrik'in sol eli masanın altında kayboldu ve muhtemelen Victor'un elinin birkaç dakika önce bacaklarımın arasında durduğu gibi onun da eli Aria'nın bacaklarının arasındaydı.

Fredrik hafifçe öne eğilip sesini biraz alçalttı. "Victor bize seyircilerden hoşlandığını söyledi. Aria ve ben izlemeyi çok isteriz. Tabii buna izin verirsen," dedi.

Sahnenin benim için ne zaman sona erdiğini anlamadım ama o an için şehvet ve zevk duygularıyla boğuşup, gerçek dünyaya çıkmaya çalışıyordum. Birkaç saniye boyunca sesimi çıkarmadım. Tek düşündüğüm şey Victor'un benimle yatarken Fredrik ve Aria'nın bizi izlemesiydi. Aniden dizlerimin karıncalandığını hissettim. Fakat düşüncelerim beni utandırdı ve hepsini aklımdan silmeye çalıştım.

Victor'un "Izabel?" dediğini duydum.

İrkilerek kendime geldim, artık nasıl bir rol oynayacağımı bilemiyordum. Belki de Victor'un bunun gibi mühim ayrıntıları bana anlatarak bu işe beni daha iyi hazırlaması gerekirdi. Güç bela düşüncelerimi bir araya getirmeye çalıştım, kadehimi dikkat dağıtan bir araç olarak kullanıp sağ elimin parmaklarımı sapında gezdirdim, bir yandan da kendimi hiç de yakın hissetmediğim, kendinden emin Izabel Seyfried karakterini canlandırmaya çalışıyordum

"Bunu çok isterim," dedim. Fakat hemen sonra Aria'ya soğuk bir bakış atıp, "Fakat o olmaz. Sadece Fredrik," diye ekledim.

Aria'nın yüzü asıldı, sonra da belli belirsiz bir şekilde daha acı bir hal aldı.

Victor'un yüz ifadesi hâlâ aynıydı; bunu kızı dışarıda bırakmamı onaylayan gizli bir işaret olarak aldım.

Güvenimi yitirmeden önce sohbeti devam ettirdim.

"Onu davet etmeden önce bunu düşünmen gerekirdi, Victor,"

Victor masanın üzerinden bileğime dokundu.

"Pekâlâ," dedi ve Fredrik'e baktı. "İki saat sonra bizim kaldığımız otele gel. Tek başına,"

Aria ayağa kalktı, masadan uzaklaşmasını sağlaması için Fredrik'e ters bir bakış attı. Fredrik de ayağa kalktı, kenara çekildi, ona yardımcı olmak için elini uzatınca kız onun elini sertçe itti ve "Siktir git," diyerek onu tersledi. Uzun topuklu ayakkabılarının üzerinde hızla yürüyerek uzaklaştı.

Durumun doğasına rağmen, kızın duygularını incitmek kendimi kötü hissetmeme neden oldu.

Fredrik tekrar yerine oturdu ve Victor'la birlikte şirketin İsveç'teki genişlemesi üzerine hiç anlam veremediğim bir şekilde konuşmaya başladıklarında masadaki hava da değişti. Hayali bir konu hakkında hayali bir sohbeti bu kadar akıcı sürdürmeleri beni daha da şaşırtıyordu. Belli ki bütün senaryoyu baştan sona konuşmuşlar, hatta buraya gelmemizden evvel prova edecek zamanı bile bulmuşlardı. Fakat bütün bu zaman boyunca hep Victor'un yanındaydım ve benden başka biriyle böyle bir şeyi gözden geçirme fırsatı olmamıştı.

Açıkçası bu beni biraz da sinirlendirmişti.

Hem Izabel hem de Sarai gibi davranarak buz gibi bir sesle, "Ben gitmeye hazırım," dedim.

Victor, "Ben hazır olduğumda çıkacağız," dedi.

Ters bir dille, "Ama ben şimdi gitmek istiyorum, bu restorandan hoşlanmadım. Fazla karanlık. Kendimi zindanda gibi hissediyorum," dedim. El çantamı masadan alıp ayağa kalktım.

Victor kolumu yakalayıp beni zorla oturttu.

"Ben hazır olduğumda gideceğiz *dedim.* Gevezeliği bırak, şimdi otur yerine," dedi.

Zorlukla yutkundum, yüzüme korkuyla karışık bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. Göz ucuyla Fredrik'e baktım ve hemen kendimi topladım.

El çantamı masaya koydum ve tamamen Victor'a teslim oldum.

Bir kez daha kirli düşüncelerle boğuşup çıkış yolu bulmaya çalıştım.

32. BÖLÜM

Sarai

Garson şaraplarımızı tazelemek ve başka bir şey isteyip istemediğimizi öğrenmek için tekrar yanımıza geldi. Victor kadehlerimizin doldurulmasını başını sallayarak işaret etti. Garson kadehimi doldururken Victor'un elinin masanın üzerinden bana doğru uzandığını fark ettim. Garson tam şişeyi çektiği sırada şarabım devrildi ve üzerime döküldü. O kadar hızlı olmuştu ki, eğer Victor'u izlemiyor olsaydım bunu garsonun değil de onun yaptığını sanırdım.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bütünüyle Izabel kişiliğine bürünürken, garson sürekli özür dileyerek masadaki şarabı apar topar temizledi.

"Olur şey değil!" diyerek, iki elim havada ayağa kalktım; ağzım açıktı, gözlerim öfke doluydu. "Seni salak, *elbiseme* ne yaptın?"

Garson kekeleyerek "Çok, çok özür dilerim," dedi.

Victor, "Mekân sahibiyle görüşmek istiyorum," dedi ve o da masadan kalktı.

En azından bir sahne sergilemeyi başarmıştık.

Garson, "Tabii efendim. Hemen müdürüme haber vereceğim," dedi ve hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Victor "Hayır," dedi, "Mekân sahibiyle görüşmek istiyorum. Başkasıyla benim vaktimi harcama."

Biraz da ürkmüş bir halde olan garson başıyla selam verip restoranın içine doğru koşturdu.

Rolümü oynamaya devam edip neler olup bittiğini sorma merakımı bastırdım. Fredrik, nihayetinde, hâlâ bizim yanımızdaydı ve bildiğim kadarıyla... Kimi kandırıyordum ki? Hiçbir şey bilmiyordum.

"Şu elbisemin haline bak, Victor!"

Victor masanın üstünde, önünde duran bez peçeteyi aldı, kıyafetimi silmeye başladı.

Dişlerimin arasından "Elbisem mahvoldu," diye tısladım.

Victor, "Yenisini alırım," dedi, "Veya daha da iyisi, restoran sahibi bir tane hediye edecektir."

Fredrik sessizce oturmuş şarabını içiyordu.

İki dakika bile geçmeden, garson onu takip eden uzun boylu, geniş omuzlu, kır saçlı, çenesi gamzeli bir adamla birlikte çıkageldi. Adam başı dik, ellerini önünde kavuşturmuş bir şekilde yürüyordu.

"Garsonun yol açtığı kaza yüzünden özür dilerim," dedi, "Şarabınız ve eğer alırsanız yemeğiniz bu akşam bizim ikramımız olsun."

Victor ayağa kalkıp adamın önünde durdu. "Ah, ama bu yeterli değil. Yemekle birlikte kıyafeti de telafi etmemeniz beni gücendiriyor. Nasıl bir restoran burası? Bir

daha buraya gelmeyeceğim. Siz bu... kuruluşun sahibi misiniz?" dedi.

Adam tokalaşmak için elini uzattı ama Victor reddetti.

"Adım Willem Stephens. Bu restoranı ben işletiyorum," diyerek elini geri çekti.

"Yani sadece buranın müdürüsünüz?"

Garson Victor'un öfkeli bakışlarından kaçınmak için başını eğdi.

Victor "Mekân sahibini istemiştim," dedi.

Willem Stephens başını salladı. "Evet, Marcus bana ricanızı iletti ama maalesef bu akşam mümkün değil. Bay Hamburg burada yok," dedi.

Fredrik ayağa kalktı ve herkes ona döndü. Şarabından bir yudum aldı.

Victor'a "Kusura bakma ama gitmem gerekiyor," dedi. Bana çabuk bir bakış atıp "İki saat sonra otelde size katılırım," diye ekledi.

Ona imalı bir bakış veya gülümseme göndermedim. Başımı sallamakla yetindim, dikkatimi tekrar Victor'a ve elbiseyle ilgili meseleye verdim.

Fredrik'le Victor çabucak vedalaştılar ve restoran müdürüyle masanın başında kaldık.

Willem Stephens, "Bay Hamburg adına size elbisenin bedelini telafi edip, evinde sizi yemeğe davet etmek isterim," dedi.

Victor elini masa örtüsüne vurunca nereden geldiği olmayan bir koruma Willem Stephens'ın yanında bitiverdi.

Sıska garson fırsattan istifade birkaç adım geri çekilip bizden uzaklaştı.

Willem Stephens bir elini Victor'a uzatıp ortamı yatıştırmaya çalıştı. "Lütfen beyefendi. Olay çıkarmanın gereği yok. Benimle daha sakin bir yerde konuşmak ister misiniz?"

Victor onun karşısına dikildi, her hücresinden güven ve tahammülsüzlük akıyordu. Güvenlik görevlisi de aynı şekilde Victor'un karşısına geçti. Aralarında birkaç saniye süren gergin bir sessizlik oldu, ikisi de geri adım atmadı, Victor'un adamı rahatlıkla yere yıkacağından ve bunun da planının bir parçası olduğundan emindim.

"Elbisenin bedelinin *bu gece* telafi edilmesini istiyorum. Üç bin beş yüz dolar. Nakit. Böylece seni veya *Bay Hamburg*'u elbise *ve* kız arkadaşımın yaşadığı duygusal gerginlik nedeniyle dava etmemeyi *düşünebilirim*," dedi.

Bunu çok komik buldum ama aynı zamanda insanların böyle saçma sapan şeyler yüzünden tazminat davası açtıklarını da biliyordum.

Willem Stephens başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi, "Gidip paranızı getireyim. Müsaadenizle."

Victor sert bir baş hareketiyle ona karşılık verdikten sonra Willem Stephens yanımızdan uzaklaştı, garson ve güvenlik görevlisi de onu takip ettiler, masalarından bizi sessizce izleyen müşterilerin arasından geçip kayboldular. Victor bana dönüp oturmamı işaret etti.

Dişlerimi gıcırdatarak "Bu kıyafeti seviyordum," dedim.

Victor daha önce kullandığı kumaş peçeteyi kullanarak gösteriş yaparcasına göğsümü sildi. "Buradan çıkar çıkmaz her şey yoluna girecek," dedi. Sonra da beni

alnımdan öptü. "Fredrik'ten hoşlanacaksın. Kendini kontrol edebilen bir adamdır," dedi. İki kaşımın arasına bir öpücük daha kondurdu. "Mastürbasyon yapmadan önce bizim işimizi bitirmemizi bekleyecek," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü onu uzun zamandır tanıyorum."

Böyle bir şeyi konuştuğuma hatta bu gösterinin bir parçası olduğuma inanamıyordum. Etrafta hiç tanık olmadığı halde bu folü devam ettirmemizi aklım almıyordu. Her şeyin bir numaradan ibaret oluşunu bu kadar çabuk unutmam kafamı daha da karıştırıyordu. Ya Victor'la oynadığım bu tehlikeli oyundan haddinden fazla zevk alıyordum ya da gerçekten aklımdan zorum vardı.

Victor başparmağıyla kaşımı okşarken gözlerinin derinliğinde kendimi tamamen kaybettiğimi hissettim.

Mahcup bir ifadeyle, "Bana ne yapacaksın? İyi olduğumu söylemiştin," dedim.

Okşadığı kaşıma hafif bir öpücük kondurdu.

Sakin, kontrollü bir sesle, "Seninle her şeyi yapmak istiyorum," dedi.

Diğer kaşımı da başparmağıyla okşayıp parmağını çenemin kenarına kadar gezdirdi.

Gözlerimi hafifçe kapadım, onun kokusunu içime çektim, bana yakın duruşunun tadını çıkardım. Gerçeğe, bana söylediklerinin hiçbirinin doğru olmadığına inanmamak için kendimi zorladım.

Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi.

"Senin için sorun olur mu Izabel?"

Ürpererek "Hayır," dedim. Gözlerim hâlâ kaplıydı.

Fakat Willem Stephens tekrar masamıza gelince gözlerim birden açıldı.

Elinde tuttuğu zarfı Victor'a uzatıp "Yaşadığınız sıkıntıyı karşılamak için," dedi, "Burada dört bin var."

Victor zarfı eline aldı, ceketinin iç cebine attı.

Bunun üzerine Willem Stephens cebinde kare şeklinde bir zarf daha çıkardı ve Victor'a verdi. "Bay Hamburg özürlerini bizzat iletmek için sizi yarın malikanesine davet ediyor," dedi.

Victor zarfı tereddütle aldı, şüpheli bir şekilde zarfa baktı ve ilk başta pek ilgilenmedi.

Willem Stephens "Bu kişisel bir konu," diye devam etti, "Eğer davete katılmak isterseniz Bay Hamburg'un zamanınızın karşılığını cömertçe vereceğini garanti ederim."

Victor bu fikirden rahatsız olmuş gibi davranarak "Oradan bakınca finansal desteğe ihtiyaç duyan biri gibi mi görünüyorum?" dedi.

Willem Stephens kararlı bir ifadeyle başını salladı. "Kesinlikle hayır, beyefendi," dedi. "Ama hiçbir insan için *çok fazla* diye bir şey yoktur. Sizce de öyle değil mi?"

Victor bir dakika kadar düşündükten sonra elimi tuttu, ikimiz birlikte masadan kalktık.

Victor, "Bunu bir düşüneceğim," dedi. Ardında da restorandan ayrıldık.

* * *

Roadster'a binip kapılarımızı kapatır kapatmaz, "Bunun işe yarayacağını nereden biliyordun?" dedim. Artık

içimde tutamıyordum. Karakterimi bir kenara bırakmamın sakıncası olmadığına karar vermiştim.

"Bilmiyordum," dedi.

"Ama nasıl...?"

Bana kısa bir bakış attı, elleri hâlâ direksiyondaydı. "Bütün masalara mikrofon yerleştirilmişti," dedi ve dikkatini yola verdi. "Hamburg özel ofisinde oturup gelen gideni izliyor, önce dış görünüşlerine bakarak kalabalığın içinden çiftleri seçiyor. Merakını cezbeden bir çift gördüğünde sonraki aşamada sohbetlerini dinlemeye başlıyor," dedi.

Şimdi her şeyi anlamıştım.

"Peki oraya gitmeden önce bana bunları neden anlatmadın? Adamın bizi dinlediğini bilseydim belki daha iyi rol yapardım,"

"Teknik olarak, bizi dinliyor muydu, bunu bilemem. Olup bitenlerle ilgili bilgin sınırlı olduğunda ve baskı altındayken doğaçlama rol yeteneğinin ne derece iyi olduğunu anlamak için sana bazı şeyleri söylemedim."

"Fredrik'le sohbetinin sebebi de belli oldu," dedim. Sarai olarak adamın adını söylemem tamamen farklı konuda bir sohbetin açılmasına neden oldu. "Tabii gerçek ismi buysa," diye ekledim. Biraz durdum ve utançtan kızaran yanaklarımla, "Otele gelmeyecek değil mi?" diye sordum.

Victor gayet eğlendiğini anlatan bir ifadeyle yüzüme yavaş yavaş baktı.

"Hayır Sarai. Fredrik otelde bizi beklemeyecek."

Çok rahatlamıştım ama Victor'u düşününce...

"Peki gerçekte kimdi o? Olan bitenleri benden daha iyi bildiği gayet açıktı."

Başka bir ışıklı caddeye saptık ve bir sarı ışığı kırmızıya dönmeden geçtik.

"Adı *gerçekten* Fredrik ve gerçekten de İsveçli. Birlik'in bir üyesi ama benim yaptığım işi yapmıyor. Sadece böyle zamanlarda bize yardım ediyor,"

"Peki ya Aria denen kadın?"

"Fredrik'in bir yerlerden kaldırdığı rastgele bir kadın olduğuna eminim." Bana sinsice sırıttı, "Bu tür işlerde beceriklidir," dedi.

Yüzüm kıpkırmızı kesildi, bakışlarımı diğer tarafa çevirdim.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu Victor.

Tekrar ona baktım, sorduğu soru beni telaşlandırmıştı. Üstelik o sinsi gülümsemesi hâlâ gözlerinin arkasında saklı duruyordu.

"Şey... hayır," dedim, "Neden sordun ki?"

Victor dikkatini tekrar yola verdi.

"Ne yani, Fredrik'in çekici olmadığını mı düşünüyorsun?"

Galibe benimle oynuyordu.

"Yani, evet, çekici değil dersem yalan söylemiş olurum ama düşündüğün şey buysa, hayır, *ondan etkilenmedim*," dedim.

Sadece senden etkileniyorum Victor, sadece senden...

Victor gülümsedi ama bu konuda başka bir şey söylemedi.

Yüzüm kızardıkça kızarıyor, onun gülümsediğini ya da sırıttığını her gördüğümde buna hiç alışık olmadığım için yüzüm âdeta alev alıyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

"Yarın akşama kadar vakit geçireceğiz."

Gerçekten de öyle yaptık.

Victor restoran müdüründen kaptığı dört bin dolarla beni yeni bir kıyafet almaya götürdü. Otele dönüp üzerimizdekileri değiştirdik. Onu yeni kıyafetlerinin içinde görünce şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Uzan kollu, beyaz bir gömlek, üzerine de dar kesim, gri bir hırka giymişti. Gömleğini koyu mavi kenarlarını kot pantolonunun dışına çıkarmıştı. Ayaklarını bağcıklı, siyah renkli ayakkabılar süslüyordu. Onun sadece pahalı takım elbiseler ve ayakkabılar giydiğini gördüğüm için farklı bir kıyafetle karşıma çıkması beni şaşırtmıştı. Yine de kusursuz bir incelik ve varlıklı bir duruş sergilemeyi başarıyordu.

Ben de ipek bir elbise ve altına da pahalı sandaletler giydim, o yüksek topuklu ayakkabılardan kurtulduğuma seviniyordum.

Nihayet Fredrik'le buluştuk ama bu tamamen masum bir şey değildi. Üçümüz başka bir lüks otelin çatı katındaki kokteyl partisine katıldık ve bütün bu süre zarfında Izabel Seyfried rolünü oynamak zorunda kalmama rağmen Fredrik'in üzerime takınmaya çalıştığım sürtük karakterinden farklı biri olduğumu anladığını hissediyordum. Onun enerjik bir tarafı vardı ve Victor'la birlikte gece boyunca yanında olduğumuz sürece Fredrik'in arkadaşlığından daha da hoşlanmaya başladım.

Etrafımdaki havanın herkes gibi tadını çıkarmak ve topluma karışmak için küçük bir yol bulmuş olmak neredeyse kendimi... normal bir insan gibi hissetmemi sağlıyordu. Bunun uzun sürmeyeceği zaten aklımın bir köşesine yer etmişti ama en azından sürekli arkamı kollamak zorunda değildim.

Gece yarısından sonra Victor otele gidip dinlenmemiz gerektiğine karar verince, Fredrik'ten ayrıldık. Ertesi gece bu geceden çok farklı olacaktı ve bu da beni endişelendiriyordu. Yine de rolümü oynamaya devam ediyordum.İkinci kişiliğimin derinliklerine o kadar gömülmüş ve onunla o kadar haşır neşir olmuştum ki, bir gece içerisinde Sarai'ın bir ömür boyu eğlendiğinden daha çok eğlenmiştim. Yarın için hem endişeleniyor hem de heyecanlanıyordum ve Victor'un gizliden gizliye bu şekilde olmamı istediğinden şüpheleniyordum.

Hayır, onun kapılarını yavaş yavaş açtığı bu yeraltı dünyası üzerimde onun düşündüğü gibi bir etki yapmamıştı..

Daha fazlasını istememden başka bir işe yaramıyordu.

33. BÖLÜM

Victor

Niklas telefondan "Fredrik bana kızın senin yanında olduğunu söyledi. Izabel'di değil mi?" dedi.

"Evet," dedim, "Bunun gerekli olduğu çok açıktı."

Niklas bunu biliyordu. Daha önce kendimi hiç bu kadar bölünmüş hissetmemiştim. Niklas mı yoksa Sarai mi? O andan itibaren Niklas'a söyleyeceğim her şeyde seçici davranmam gerektiğini biliyordum. Fakat ona Izabel'in ve Sarai'm aynı kişi olduğu konusunda yalan söyleyemezdim çünkü Niklas'ın gerçeği öğrenebileceği sayısız yolu vardı. Muhtemelen kendisi için gerekli kanıtları zaten toplamıştı. Eğer ona yalan söylersem ona Sarai konusunda güvenmediğimi anlar ve bu da kızı daha büyük bir tehlikenin içine atardı.

"Nerede yaşamak istediği konusunda Sarai'a bir şans verdim, o da Kaliforniya'yı seçti. Onu buraya getirmemin tek sebebi bu."

Niklas'ın derin bir iç çektiğini duydum.

"Ama onu bir de yanında göreve çıkardın. Neden?"

"Çünkü kız şimdilik işime yarıyor. Hedefi ortadan kaldırmak için vaktimin kısıtlı olduğunu düşününce başka birini işe almaya fırsatım kalmamıştı," dedim.

Bunun yeterli bir açıklama olmadığını biliyordum. Los Angeles'ta Fredrik gibi Birlik için çalışan kadınlar da vardı ve içlerinden biri rahatlıkla Sarai'ın yerini alabilir ve Fredrik gibi rolünü kusursuz bir şekilde oynayabilirdi. Neyse ki Niklas benim sözüme güvenecekti. Sahada benim gibi iş çevirmeyi pek sevmiyordu. Benim gibi fiilen adam öldürmeye yakın biri değildi. O da benim gibi bir katildi ama aynı seviyede değildik ve benim kadar tecrübesi de yoktu.

Niklas," Kız kendini öldürtecek," dedi.

"Evet, haklısın," diye cevap verdim. Durup söylediklerimi düşündüm ve farklı bir yaklaşım izlemeye karar verdim. "Doğrusunu istersen onu bu yüzden getirdim,"

Endişelerinin değiştiğini hemen anladım çünkü nihayet ona rahatça kabul edebileceği bir açıklama sunmuştum.

Sanki sonunda ona itirafta bulunuyormuş gibi, "Onu öldürmeye kendimi ikna edemiyorum. Eğer buna mecbur kalırsam elbette yaparım ama onun beni etkilediğini söylediğinde haklıydın, Niklas. Benden önce sen bunu fark ettin, daha doğrusu, kendimi inandırmadan önce anladın. Kızı resmin dışına tamamen çıkarmak lazım," dedim.

Niklas garezinden ya da değişikliğe duyduğu nefretten değil de içten gelen bir samimiyetle "İstersen onu senin yerine ben temizleyebilirim. Ne olursa olsun *sen* de bir insansın, Victor. Bunu anlıyorum. Sana yardım edebilirim. Bırak onu senin yerine ben öldüreyim," dedi. Bana ve planımın işleyişine anlayışla yaklaşıyordu.

Telefonda hafifçe iç çektim, "Hayır. Kız benim sorunum ve ben halledeceğim. O da bizim gibi olmak istiyor," dedim. Niklas bunu duyunca ofladı. "Bunun imkânsız olduğunu anlaması için onu bir göreve doğrudan doğruya çıkarmaktan başka bir yol yok. Görev sırasında ölmesine göz yumacağım."

"Ya ölmezse?"

"O zaman onu kendi ellerimle ortadan kaldırırım. Ne olursa olsun Sarai yarın akşam Kaliforniya'da ölecek," dedim.

Niklas içten bir sesle, "Üzgünüm kardeşim, "dedi, "Bir kadınla seks dışında bir ilişkiye girmenin bir faydası olmuyor, bunu biliyorsun. Bunu bir nedenden dolayı yapmıyoruz ve kendini içine soktuğun durum da bu nedenin geçerliliğini ispatlıyor," dedi.

"Farkındayım Niklas," dedikten sonra konuyu çabucak değiştirdim. "Bana malikanenin detaylarını ver."

Kısa bir sessizlikten sonra yalanlarımı kabullendiğini hissettiğim Niklas konuşmaya başladı. "Dördüncü katta on yatak odası ve Alex Hamburg'un kaldığı asıl yatak odası var. Altı banyolu. Doğu tarafındaki giriş katında bir jakuziyle beş bilardo masasının olduğu bir oyun odası var. Sinema salonu da arkada, evin kuzey tarafında. Projeksiyon ekranının arkasında, evin altına, oradan da arka kapıya uzanan gizli bir geçit var. Üçüncü katta, güney tarafında, siyah mermer zeminli koridordun yanında gizli bir kapı daha bulunuyor. Bunun nereye çıktığını bilmiyoruz ama evdeki hizmetçi yerini bize söyledi. Muhtemelen Hamburg'un odasındaki gibi gizli bir odadır. İki kapıyı

açmaya veya şifresini kırmaya vaktin olmayacak, o yüzden işi eski usul halledeceksin," dedi.

"Peki ya kameralar?"

"Hamburg'un odası hariç her odada bir tane var."

"Olmadığını tahmin ediyordum. Onun gibi biri, ömür boyu hapiste kalmasına neden olacak delilleri kaydedecek kadar aptal olamaz. Bu da benim işime gelir."

"Doğru," dedi Niklas, "O odada yapacaklarını odanın içindekilerden başka kimse bilmeyecek."

"Peki ya hizmetçi kadın?" diye sordum.

Niklas'ın bana verdiği bütün bilgileri aklıma yazdım.

"Manuela isimli kadını bulman gerekiyor. Bütün çalışanlar gibi onun üniformasında da isminin yazılı olduğu bir etiket olacak. Onunla saat tam sekizde jakuzili odada buluş ama sakın konuşma. Onu, zarfın gizlendiği havlu rafının yanında çalışırken göreceksin. Onunla göz teması kurunca sadece başını hafifçe eğip, onu selamla; üç havluyu üst üste zarfın üzerine bırakacak. Fakat bunu saat sekizden önce yapamazsın. Eğer Hamburg ikinizi bundan önce odasına davet ederse adamı bir şekilde meşgul etmen gerekecek."

"Peki, dün akşam konuştuklarımızda herhangi bir değişiklik oldu mu?" diye sordum.

"Hayır, her şey planlandığı gibi gidecek. Hamburg'un tabancası pencere tarafındaki yatağında yanındaki komodinin üzerinde duruyor. Dolabın yanında yerde duran kilidi açık çantanın içinde bir tabanca daha var."

Sahneyi gözümün önünde hemen canlandırdım. "Bunu ilk defa yapıyorum," dedim, "Bir de her şeyi gördüğümü sanırdım."

"Katılıyorum," dedi Niklas, "Fakat gerçek bu ve bizim açımızdan herhangi bir hedeften de farkı yok."

Bu konuda haklıydı. Daha öncekilerle hiç benzemeyen şartlara rağmen, bu işi yaparken zorlanmayacaktım. Fakat Sarai'ın midesi olanları kaldıracak mıydı, işte bundan emin değildim.

"Görev tamamlandığında hemen beni ara," dedi Niklas. "Vonnegut'a en kısa zamanda bilgi vermem gerekecek. Neyse ki, Javier ve Guzmán görevinde *sebep olduğun* gecikmeleri ve sorunları bu şekilde telafi edeceğiz." Sesinde az da olsa bir suçlama vardı ama bunu beklediğim için ona karşı çıkmadım.

"Arayacağım", dedim

Telefonu kapatmadan önce Niklas "Bu işin bitmesi gerektiğini biliyorsun, Victor. Hem senin hem de kızın iyiliği için," dedi.

Sarai'ı öldürmeyecektim ve malikanedekilerin ona zarar vermemesi için elimden geleni yapacaktım ama kardeşimin söylediklerinde haklı olduğunu da içten içe biliyordum. Hem kendi iyiliğim hem de onun iyiliği için Sarai'ı öldürmem *gerekiyordu.* Fakat yapamazdım. Yapmayacaktım.

Sarai

Görev gecesiydi ve bedenim o kadar çok adrenalin pompalıyordu ki yerimde duramıyordum. Duşun ve Victor'un giymem gereken kıyafetleri seçmesinin ardından tekrar sütyensiz halime geri dönmüştüm.

Üzerimdeki neredeyse şeffaf, ince, ipek elbiseye bakıp "Kendimi çıplak hissediyorum," dedim.

Farkında olmadan üzerimi daha fazla örtmek için elbiseyi uçlarından çekiştiriyordum ama her defasında kumaşın sihirli bir şekilde uzamaması beni hayal kırıklığına uğratıyordu. Biraz öne eğilsem arkamda duran herkes her şeyimi görecekti. Neyse ki en azından külotumu giymiştim.

Victor ayakta durmuş bana bakıyordu ama kendi düşüncelerinde kaybolduğu belliydi.

"Kararımdan geri dönmeyeceğim," dedim. Yüzündeki ifadeden bunu düşündüğünü tahmin ediyordum. "Bunu yapmak istiyorum. Başıma ne gelirse gelsin, bu senin hatan olmayacak,"

Victor'un bunu umursadığını ya da umursadığını gizlice ima ettiğini düşünmem galiba biraz cüretkârdı ama onun kendine has tavırlarıyla bunları yaptığını da ciddi ciddi düşünüyordum. Açıkçası onun duygularımı ve aramızda olanlarla ilgili hissettiklerimi anlamasına imkân vermem de o kadar önemli değildi. Gerçi ben bile neler

hissettiğimden emin değildim. Onun duygularının benimkilerden daha derinde olduğunu da biliyordum.

Yanına gidip parmaklarımla ceketinin iki ucunu kıvırdım. Parmaklarımın ucunda kalkıp, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Belki pervasız davranıyor ve kendimi nasıl bir işin içine soktuğumu bilmiyor olabilirim ama üstesinden gelebilirim. Tamam, sözlerimi geri alıyorum. Gerçekten *pervasız* davranıyorum ve başıma nasıl bir iş açtığımı da gayet iyi *biliyorum*. Buna razı olup bir parçası olmak isteyecek kadar da deliyim. Fakat diğer insanlar gibi olmadığımı benim kadar sen de biliyorsun. Şansım olsa, hatta buradan çekip gitme ve *başkaları* gibi olma şansım olsa bile bunu istemiyorum. Ölmekten korkuyorum. Korkmadığımı söyleyemem. Ölmek istemiyorum ama buna hazırlıklıyım da," dedim.

Bir an için Victor bana bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, belki de fikrimi değiştirmek için şansını bir kez daha denemeyi düşünmüştü ama başını benden çevirdi ve komodinin üzerinde duran araba anahtarlarını aldı.

Odanın kapısına doğru yürürken "Gitmemiz gerek," dedi.

Hayal kırıklığına uğramış, hatta biraz da incinmiştim. Bana *bir şey*, düşüncemin doğruluğunu teyit eden ve bu işin içine girmemi gerçekten istemediğini anlatacak herhangi bir şey söylemesini istemiştim. Sanırım öldürüleceğimi ben de biliyordum ve ölmeden önce, hayatımda bana önem veren birilerinin var olduğunu, *Victor*'un beni önemsediğini bilmeyi çok istiyordum. Çünkü hayatımdaki tek gerçek insan oydu.

34. BÖLÜM

Sarai

Malikaneye doğru giderken Victor "Ne olursa olsun ve işler senin için ne kadar rahatsız edici bir hal alırsa alsın sakın oynadığın karakterin dışına çıkma. Rolünü bozma," diyerek bana son kez telkinde bulundu.

"Anlıyorum,"dedim. "Ne olursa olsun rolümü bozmayacağım."

Bana şöyle bir baktı, belli belirsiz de olsa şüpheleri yüzünden okunuyordu.

Saat yedi buçukta Arthur Hamburg'un evine vardık ve yanında bir güvenlik görevlisinin beklediği elektronik demir bir kapının önünde durduk. Victor davetiyelerimizi arabanın camından uzattı. Güvenlik görevlisi davetiyeleri inceledikten sonra güvenlik kulübesinin paneline yürüyüp, telefonun ahizesini kaldırdı. Açık pencereden onun bizi ve davetiyeyi tarif ettiğini belli belirsiz de olsa duydum. Birkaç saniye sonra telefonu kapattı ve davetiyeleri Victor'a geri verdi.

Tekrar kulübeye girdik, hemen ardından da demir kapı kayarak açıldı ve muazzam büyüklükteki malikanenin

bahçesine girdik. Çakıl taşı kaplı bahçe yolunda bir süre ilerledikten sonra bizimki kadar pahalı çok sayıda arabanın park ettiği malikanenin önünde durduk.

Arabadan indikten sonra Victor'un koluna girdim, birlikte eve doğru yürüdük. Her iki yanında da mermer sütunlar bulunan ve üzerinde bir asma balkonun yer aldığı, devasa büyüklükteki çift kanatlı ön kapıya yaklaştık. Burada silahlı iki koruma bizi karşıladı ve tam da o sırada evin çevresinde konuşlanmış diğer korumaları fark ettim. Victor'un bana söylediklerini hatırladım ve hafifçe korkmaya başladım.

Davetiyelerimiz bir kez daha incelendikten sonra içeri girdik, korkum biraz olsun hafifledi ve yerini şaşkınlığa bıraktı. Daha önce de pek çok zengin evi görmüştüm ama malikanenin merkezinden dört kat yukarı uzanan ve gökyüzüne açılan tavanıyla bu ev hepsinden daha ihtişamlıydı. Tavanın altındaki giriş katını birbirinden güzel Yunan heykelleri süslüyordu. Yürüyenlerin ayak sesleri mermerin üzerinde hafif bir yankı yapıyor, içeriye şahsa özel bir Kaliforniya müzesi havası katıyordu. Küçük bir şelale sesine benzeyen bir ses duyunca sağ tarafıma baktım ve birkaç metrelik bir kemerin altında, beyaz taştan yapılmış çok hoş bir çeşmenin odanın merkezine yerleştirilmiş olduğunu gördüm.

Hayatında hiç böyle bir zenginlik görmemiş bir kız gibi etrafıma bakınırken yakalanmadan önce, en umursamaz yüz ifademi takındım ve sanki canım sıkılmış gibi gözlerimi hafifçe kıstım. Bakışlarım birinin dikkatini çektiğinde başımla o kişiyi kararlı bir şekilde selamlamayı ve kimi görmezden geleceğimi seçiyordum. Çoğu

zaman kadınları umursamıyor ya da onları hakir gördüğümü ima eden bir tavır takınıyordum.

Muazzam büyüklükteki oda boyunca Victor yanımda yürüdü, ardından bir adam bizi karşıladı ama bu kişi Arthur Hamburg değildi. Kumral saçlı, kahverengi gözlü ve ondan daha genç biriydi.

"Hamburg malikanesine hoş geldiniz," dedi. Elini uzatıp Victor'la tokalaştı. "Adım Vince Shaw. Bay Hamburg'un asistanıyım,"

"Ben Victor Faust. Bu hanımefendi de arkadaşım Izabel Seyfried."

Elimi adama doğru avucum yere bakacak şekilde uzattım. Adam elimi parmaklarıyla tutup öpmek için eğildi.

Bunun Victor'un gerçek soyadı olup olmadığını merak ettim.Gerçek ismini kullanmaktan rahatsız olmuşa benzemiyordu, tabii *Victor* onun gerçek adı mıydı, bundan bile emin değildim.

Zaten o sırada bunu düşünemezdim.

Vince etrafta servis yapan bir garsonun taşıdığı tepsiden bir kadeh şampanya aldı. Garson tepsisini bize doğru uzattı.

Vince "Lütfen birer kadeh alın," dedi. Victor tepsideki kadehlerden birine uzandı ve kendine almadan önce kadehi bana verdi.

"Özür dilerim," dedi Vince "ama davetiyeleri nereden aldığınızı merak ettim."

Victor şampanyasından bir yudum aldı ve adamın bunu beklemesine değecek kadar önemli biriymiş gibi hiç acele etmeden cevap verdi.

"Izabel ve ben geçen akşam Bay Hamburg'un restoranına misafir olmuştuk. Tatsız bir olay yaşadık," dedi.

"Ah, evet," dedi ve ukala ama saygılı bir gülümsemeyle bana döndü. "Elbisenizin telafisinin ziyadesiyle sağlandığını umarım?" diye sordu.

"Evet", diyerek bir yudum şampanya içtim ve "Ama konuya daha nazik yaklaşılabilirdi diye düşünüyorum," dedim.

"Ya? Ne açıdan mesela?"

"En sevdiğim kıyafetimdi. İlle de bilmek isterseniz, o giysiyle aramda duygusal bir bağ vardı diyebilirim. Garsonun işinden el çektirilmesi gerekirdi."

"Ah evet," dedi Vince, "Bunu ayarlayacağıma emin olabilirsiniz. Bu konuyu Bay Hamburg'la bizzat konuşacağım. Tabii daha sonra sizinle buluştuğunda ona şahsen bahsetmek istemezseniz," dedi.

"Hayır," deyip gözlerimi kıptım. "Bir kez daha aynı şeyi tekrarlama zahmetinden beni kurtaracağınıza eminim".

Victor'a baktım, performansımdan memnun olmuşa benziyordu.

Vince "Elbette. Merak etmeyin. Halledeceğim," dedi.

Zavallı garsonun benim yüzümden işinden olmasına üzülmüştüm ama Hamburg gibi bir herifin yanında çalışmaması gerektiğini düşünerek kendi kendimi teselli

ettim. Sonuçta buraya onu öldürmeye geldiğimize göre Hamburg her açıdan şerefsizin teki olmalıydı.

Victor'la kısa bir süre kalabalığın arasına karıştık ama zamanımızın çoğunda şampanyalarımızı yudumlayıp, sohbetlere kulak kabartmakla yetindik. Arada sırada elimi kaldırıp can sıkıntısından lakayıt bir şekilde tırnaklarımla oynuyordum. Victor'un bir ara saatine baktığını fark ettim.

Vince, "Bay Hamburg birazdan konuklarını karşılamak için aşağı inecek. Siz bu arada şampanyanın ve ordövrlerin tadını çıkarın. Ah, işte bakın kim geldi! " dedi ve bize doğru elini salladı. Başımızı çevirip baktık. "Sizi Lucinda Graham-Spencer ile tanıştırmak istiyorum," dedi. Victor'a gülümseyerek, "Onu tanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

İnce belini ve kalçalarını saran, beyaz, daracık bir elbise giymiş baş döndürücü güzellikte bir kadın yanındaki takım elbiseli adamla bize doğru yaklaştı.

Victor, "Evet onu geçen yıl Londra'daki konserde dinlemiştim. Muhteşemdi," dedi.

Lucinda Graham-Spencer ellerini yapmacık bir şekilde Vince'e doğru uzatıp *"Tatlım,* nasılsın?" dedi. Victor ve ben bir adım kenara çekildik; kadın aramıza girip Vince'in her iki yanağına da sözde ikişer öpücük kondurdu.

Gözlerimi havaya diktim ama bunu sadece rol icabı yapmamıştım.

Vince Victor'a dönüp, "Lucinda, seni Victor Faust ve Izabel Seyfried ile tanıştırmak istiyorum. Bay Hamburg'un misafirleri," dedi.

Lucinda tıpkı Vince'e yaptığı gibi Victor'a doğu eğilip onu da yanaklarından öpermiş gibi yaptı. Sonra bana

döndü. Victor gizlice bana bakıp, gözlerini kıstı ama çok da açık bir ipucu değildi bu ve aklını okuyamadığından adım gibi emindim.

Ben de içimden geldiği gibi oynamaya devam ettim.

Ukalalığımdan taviz vermeden "Tanıştığıma sevindim," dedim. Ellerini hafifçe omzuma koyunca ben de aynı şekilde karşılık verdim ve iki yanağından öptüm.

Victor'un bana bakan gözlerinde bir gülümseme fark ettim, hareketimden memnun olmuş ve rahatlamışa benziyordu. Ne tür bir müzisyen olduğunu ve neden bu kadar önem arz ettiğini anlayamasam da, bu kadının benim gelebileceğim yerin çok üstünde bir konumu olduğu belliydi; ünlü biri olduğunu anlamıştım ve onun gibi saygı duyulan birine soğuk davranmış olsaydım kendimi küçük düşürürdüm. Büyük ihtimalle de kıçımıza tekmeyi yerdik.

Vince, beni ve Victor'u baş başa bırakıp kadını diğer konuklarla tanıştırmak için onunla birlikte odanın içinde dolaşmaya başladı. Onun bize söylediği şeylerin aynısını diğer misafirlere de tekrar ettiğini ve herkesi kadına "Bay Hamburg'un konukları" diye tanıttığını duydum. Victor'un bunca insanın içinden, bizimle rekabet edecek çiftlerin arasından Bay Hamburg'un dikkatini çekmeyi nasıl planladığını merak ettim.

Victor boştaki elini sırtıma koyup, tablolardan ve heykellerden bahsediyormuş gibi yaptı. Kurnaz bir şekilde bir orayı bir burayı eliyle gösteriyor, detaylar renkler ya da tablonun hissettirdiği duygular üzerine konuşuyordu. Benim açımdan son derece anlamsız, sıkıcı ve hiçbir anlam ifade etmeyen sözcüklerden oluşan gözlemlerden bahsetmesine rağmen rolümü oynamaya devam ettim. Kısa bir

süre sonra bunu yapmaktaki amacının sıkılmadığımızı ve daha yakın bir ilgi görmek için birilerinin yanımıza gelmesine gerek olmadığını odanın içindekilere hissettirmek olduğunu anladım.

Victor, kadehini koridorun girişindeki masaya bırakıp, "Lavaboya gitmem gerekiyor. Kendi başına rahat edebilecek misin?" diye sordu.

Biraz asabi bir havayla "Elbette. Kendi başıma da gayet iyi vakit geçirebilirim," dedim.

Beni dudaklarımdan öptükten sonra koridorda yürümeye başladı. Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onu izledim. Lavaboya gitmediğinden emindim, birkaç dakika sonra geri dönmeyince de endişelenmeye başladım, hâlâ tek başıma dikiliyordum. Birilerinin bana eşlik etmesine ihtiyaç duyan bir görüntü çizmediğimi umuyordum.

Fakat yanıma biri yanaştı.

Bir kadın yanıma gelip, "Adım Muriel Costas," diyerek kendini tanıttı. Yanında genç bir adamla başka bir kadın daha vardı. "Sizi daha önce buralarda hiç görmedim," dedi.

"Izabel Seyfried", diyerek şampanyamı çok yavaş bir hareketle yudumladım, elimdeki içkinin ondan daha fazla dikkatimi çektiğini gösterdim "Buraya daha önce gelmediğim için bu çok normal," dedim.

Kadehini gül kırmızı rujlu dudaklarına götürürken suratına yapmacık bir gülümseme yayıldı. Omuzlarına dalga dalga dökülüp, iri göğüslerinin hemen altına kadar inen simsiyah saçları vardı, giydiği gri renkli daracık elbisesi göğüs dekoltesini iyice açığa çıkarmıştı. Yanında duran kadın ona bir kez baktı, ona karşı takındığım tavra

nasıl bir karşılık vereceğini bekliyordu. Ona da yapmacık bir ifadeyle gülümsedim ve benden yaşça çok daha küçük olan genç adama dikkatimi verdim.

Muriel'e nispet yapmak için baştan çıkarıcı ama belli belirsiz bir tebessüm gönderdim ve genç adam bunu hemen fark etti. Fakat sonra kadın ona bakınca bakışları itaatkâr bir şekilde benden uzaklaştı.

Muriel bana "Bu nereden geliyor?" diye sordu.

"*Ne* nereden geliyor?"

O ve diğer kadın birbirlerine hafifçe gülümseyerek baktılar, belli ki benimle ilgili aynı kanaati paylaşıyorlardı.

Muriel sanki aralarındaki argoyu anlıyormuşum gibi "Senin paranı soruyorum," dedi.

Şampanyasından bir yudum aldı.

Varlıklısın ama servetinin kaynağını kimsenin bilmesine gerek yok...

Kendime güvenimi anlatan haşin bir sırıtışla yüzüm karardı. "Sadece kendini tehdit altında hissedenler bu soruyu sorar," dedim ve kontrolü ele geçirmenin verdiği zafer duygusuyla havamı atmak için diğer ikisine baktım. Muriel Costas'ın köpeği oldukları ve kim daha iyi kemik atarsa onun peşinden gittikleri belliydi, etkiye açıktılar.

O sırada Victor koridorda tekrar ortaya çıktı.

Onu gören Muriel'in yüzü aydınlandı. Hemen kendini tanıtıp, elini uzattı ama bunun âdetten olmadığını ve her şeyin bir meydan okuma olduğunu anladım. Victor jeste karşılık verdi ve başını hafifçe kaldırırken kadının gözlerine pek de hoşuma gitmeyen bir şekilde biraz uzunca

baktı. Muriel memnun olmuştu, bunun ne kadar hoşuna gittiğini anlatmak için doğrudan bana baktı.

Kendilerini tanıtıp, havadan sudan bir sohbete başladılar ama Muriel'i daha da memnun edeceğini bildiğim en ufak bir kıskançlık belirtisi göstermek yerine, başımı dik tutup ukala bir ifadeyle yanlarından uzaklaştım ve kendime erkeklerden oluşan küçük bir sohbet grubu buldum. Bunun Victor'un onayladığı bir davranış olup olmadığını bilmiyordum ama anlamak için başımı çevirip onlara bakmadım. Eğer yaparsam kıskançlığını açık seçik ortaya döken bir kadın görüntüsü çizecektim. Oysa Izabel Seyfried öyle kolay kolay kıskançlığa kapılacak bir kadın değildi.

Bu üç adama elimi uzatmadım ama bir kadına hiçbir zaman sunmadığım çekici ve kendinden emin sohbetimi onlarla paylaştım. Bunun olacağını hiç beklemiyordum ama bu role kendimi düşündüğümden daha iyi vermenin yanı sıra, Izabel Seyfried'in kişisel özelliklerini yaratmama da izin verdiğimi fark ettim. Teknik açıdan bunları bana Victor hiç anlatmamıştı. Kadınları biraz hakir gören ama erkekleri biraz daha yoğun bir şekilde seven bir karakter olmasının daha doğru olacağını düşünerek bu şekilde davranmayı seçmiştim.

Neticede, başka birini oynayacaksam karakterdeki bütün boşlukları doldurmalı ve bütünüyle gerçekçi bir görüntü çizmeliydim.

İsimlerini çoktan unuttuğum adamlarla sohbet ederken Victor aramıza katıldı. Omzumda gezinen ve beni sıkıca kavrayan elini hissettim.

"Benden uzaklaşman hoşuma gitmiyor bunu biliyorsun," dedi.

Adamlar bir şey söylemediler ama Victor'un benim üzerimde güç gösterisi yapması sanki meraklarını uyandırmış gibi dikkatle bizi dinlediler.

Şehvetli bir ifadeyle gülümsedim ve "Biliyorum," dedim, "Ama büyükannenle orada öylece dikilmek de pek hoşuma gitmemişti."

Bunu duyan Muriel'in gözleri bir anda bana döndü, ben de ona karşılık olarak yapmacık bir gülümseme gönderdim. Yardakçılarıyla beraber karşı taraftaki başka bir grubun yanına gittiler.

Victor elimdeki şampanyanın çalkalanmasına sebep olacak kadar sert bir şekilde omzumu sıktı.

Yüzümdeki kindar gülümseme bir anda yok oldu.

Kulağıma eğilip yavaş bir sesle, "Bu geceyi düşünmeye tahammül edemiyorum Izabel ama mecbur kalırsam seni *geri gönderirim,*" dedi. Nefesi boynumda gezinip, derimin ürpermesine neden oldu.

Dudaklarına yakınlaşmak için boynumu çevirip nefes nefese, "Bir daha yapmam," dedim.

Onu öpmek için gözlerimi kapattım, dudakları o kadar yakınımdaydı ki, neredeyse tadını alabiliyordum ama o benden uzaklaştı. Gözlerimi açtığımda yanımızda duran adamların bön bön bizi izlediklerini fark ettim.

Derken Arthur Hamburg çeşmenin bulunduğu odadan yanındaki dört adamıyla ortaya çıktı ve bütün dikkatler ona çevrildi.

35. BÖLÜM

Sarai

Adam fotoğraftakinden bile ihtiyar görünüyordu. Üstelik daha şişmandı. Altmışlı yaşlarının sonlarında olmalı, diye düşündüm. Boyu bir seksen daha uzun değildi ve en az yüz otuz kiloydu ve kilolarının çoğu yanaklarında ve göbeğinde birikmişti. İki yanındaki görevlilerle birlikte odanın başında dikildiğinde, orta yaşlı normal şişmanlıkta bir adama değil bu gece ölecek bir iblise baktığımı düşündüm. Bütün düşünebildiğim bundan ibaretti: bu adam bu gece ölecek. Ben de buna şahit olacaktım. Birden iç organlarımın kasıldığını, midemin düğümlendiğini ve nefes alamadığımı hissettim. Hafifçe açılmış dudaklarımın arasından havayı içime çektim ve burnumdan yavaş yavaş nefes verdim. Sakin ol Sarai, sükunetini koru, diye kendi kendimi telkin ettim.

Bu şekilde etkileneceğim, bir adamın kaderini bileceğim, ölecek veya yaşayacak olmasını böyle basit bir şekilde kontrol edeceğim hiç aklıma gelmemişti. Durumun gerçekliği üzerime çöktükçe hissettiğim endişeye rağmen, oraya gitmiş olmaktan pişman değildim. Arthur Hamburg'un ölümü hak edecek ne yaptığını bilmiyor ama Victor'un

sözüne güveniyordum ve adam masum olsaydı burada olmayacağımızı anlamıştım.

Arthur Hamburg konuklarına hitap ederek geldikleri için onlara teşekkür ettiği bir konuşma yaptı ve herkesin başını sallayarak onayladığı, gülümsediği ve desteğini sunduğu bir ton lüzumsuz laf etti. Konuklardan önce kendisinin güldüğü espriler yaptı ama elbette herkes aksi kabalık olacağı için kahkahalarıyla ona eşlik etti. Ben bile aslında hiç de komik olmamasına rağmen herkesle birlikte kendimi bir esprisine gülerken buldum.

Victor adamın önünde durmam için beni hareket ettirdi ve vücudunun ön tarafını sırtıma yasladı. Ağzı çıplak omuzlarımda geziniyor, elleri kalçalarıma dokunuyordu. Fakat bu çok yüzeyseldi ve gösteri amaçlıydı, Victor'un asıl dikkati Arthur Hamburg'un üzerindeydi. Kısa bir an için adamın bizi odadaki diğerlerinden bakışlarıyla ayırdığını fark ettim. Gözlerindeki kararlılığı ve davranışındaki ani değişikliği fark ettim. Birkaç kısa duyurudan sonra konuşmasını özetledi ve herkesi odaya girmeden önce devam ettikleri kendi içlerindeki sohbetle ve eğlenceleriyle baş başa bıraktı.

Hemen ardından onun bize doğru geldiğini fark ettim.

Victor

Kendimi ve Izabel Seyfried'ı tanıtırken Arthur Hamburg benimle tokalaştı.

"Asistanım dün akşam restoranımda tatsız bir olay yaşadığınızı söyledi," dedi.

İkimizin olduğunu çok iyi biliyordu. Bizi özel odasından izlemiş, masanın ortasındaki dekorun içine gizlenmiş küçük mikrofondan konuşmalarımızı dinlemişti.

Başımı sallayarak, "Evet," dedim, "Kusura bakmayın ama yönetiminizin personel istihdam yöntemini değiştirmesi gerektiğini düşünüyorum."

Hamburg gülümseyerek beni ve Sarai'ı dikkatle incelediğini gizlemeye, zaten restoranda olduğunu anlamamızı ve bizi kendi yatak odasında hayal ettiğini fark etmemizi engellemeye çalıştı. Restorandaki hadiseden veya onu mahkemeye vermemizden çekinmiyordu. Bizi buraya davet etmesinin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"L.A.'de mi yaşıyorsunuz?"

"Hayır," dedim. Bir kolumla Sarai'ı kalçasının arkasından kendime biraz daha çekip, elimi leğen kemiğinin üzerine koydum. Hamburg'un gözleri elimin olduğu yere takıldı. "Stockholm," diye ekledim.

Merakı artmışa benziyordu.

"Aksanınız hiç de yabancı değil," dedi.

İsveççe "Yedi lisan biliyorum," dedim. Anlayabilmesi için aynısını İngilizce tekrar ettim.

Etkilendiğini gösteren bir ifadeyle gülümsedi. Sonra Sarai'a baktı.

"Peki ya siz?"

"O New Yorklu", diyerek onun adına cevap verdim.

Sarai bu sefer sessizliğini korudu.

Hamburg tekrar bana döndü, "Kendisi sizin..." en uygun sözcüğü bulmak için düşünmeye başladı.

"Malım mı?" diye sordum. Bu tür tabuları konuşmasının makul olduğunu ima ettim. "Evet, aynen öyle. Genelde bundan çok hoşlanır," dedim.

Kırlaşmış gür kaşlarından birini kaldırdı. "Genelde mi? Geri kalan zamanlarda ne düşünüyor?" diye merakla sordu.

Sarai'a baktı, ihtiyarlıktan kırışmış dudaklarında silik bir sırıtış belirdi.

Sarai, Izabel rolüne devam ederek "Geri kalan zamanlarda kendi başınayım," dedi.

Parmaklarımı kaçla kemiğimde gezdirirken içimi çekip başımı salladım, "İtiraf etmem gerekirse bu doğru," dedim, "Mücadeleci kadınları severim."

Hamburg, "Yani çoktandır yolun karşı yönünde seyrediyorsunuz öyle mi?" diye sordu. Tam teslimiyetten, kendisinden istenen her şeyi en ufak bir rahatsızlık ve tepki göstermeden yapacak bir kadına sahip olmaktan bahsettiğini biliyordum.

"Her şeyden önce, bazen ağzından çıkanlar ne olursa olsun Izabel'den gayet memnunum," dedim.

Hamburg artık benim kadar onu da daha yakından inceliyordu. Ne de olsa hem erkeklerden hem kadınlardan hoşlanıyordu. Izabel gibi mücadeleci kadınlar özellikle hoşuna gidiyordu. Tek fark, hoşlandıklarının kendi rızaları dışında burada tutulanlar olmasıydı.

Hamburg birden başını kaldırdı ve gururla "Sizinle özel olarak konuşmayı çok isterim. Süitimde. Tabii kazançlı tekliflerle ilgileniyorsanız. Kârlı teklifler *ilginizi çeker*, değil mi?" dedi. Gülümsedi ve diliyle dudaklarını çabucak ıslattı.

Çok kısa bir süre bunu düşündüm, onu biraz sabırsızlandırdım, gözlerimdeki ifadeden teklifinin ilgimi çektiğini ama çok da meraklı olmadığımı anlamasını sağladım.

"En azından teklifi duymak isterim," dedim.

Gözleri parladı. Yanındaki takım elbiseli adama döndü, adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam cam asansörle yukarı çıkarken Hamburg tekrar bize baktı.

"Benimle gelin," dedi. İkimiz de peşinden asansöre doğru yürüdük.

Asansör boş bir şekilde alt kata geri dönerken Hamburg bize malikanenin inşaatından bahsetti. Sanki fiyatım ne olura olsun ödeyebileceğini el altından açıklarmış gibi buraya döktüğü paralardan söz açtı. Üst kata çıktığımız sırada Sarai'm endişelenmeye başladığını hissettim. Bir ara elimi tuttuğunda narin parmaklarının titrediğini fark ettim. Elini nazikçe sıkarak yanında olduğumu ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı hissettirdim. Gözlerini görmek için ona baktığımda Sarai'm gözlerini benden ayırmadığını, korumacı bir dürtüyle yaklaştığım cesur ama endişeli o kızı gördüm.

Evin diğer bölümleri gibi karmaşık ve abartılı geniş koridor boyunca yürüdük. Koridorun sonunda Hamburg'un odasının kapısı vardı. Kapının iki yanında takım elbiseli iki koruma bekliyordu. Alt kattakiler gibi bu adamlar da ceketlerinin altında silah taşıyorlardı. Fakat ben bu sefer silahsızdım. İçeri girerken hem beni hem de Sarai'ı arayacaklarını biliyordum ve ikimizden birinde tabanca bulsalardı, yani silah taşımaları için ortada hiçbir sebep bulunmaması gereken bu gayet zengin ama sade çiftle ilgili Hamburg'un ilk düşünceleri tamamen değişirdi. Kendini tehdit altında hissedip, içeri girmemize izin vermeyebilirdi.

Girişte durdum ve korumalardan birinin eliyle üstümü araması için kollarımı kaldırdım.

Sarai de benim gibi yaptı ama bu sefer hiç de sakin değildi.

Diğer koruma onu elleriyle yoklarken, "Bu gerçekten şart mı?" diye tısladı.

Hamburg odasının kapısını açarken, "Kusura bakma hayatım ama evet. Abartılacak bir şey yok," dedi.

Korumalar bir şey bulamayınca geri çekildiler. Hamburg bizi odasına alıp, kapıyı arkamızdan kapatmadan hemen önce adamlara "Gidebilirsiniz. Bir kaç saat yalnız kalacağım," dedi.

Korumalar başlarını sallayarak onu onayladılar ve odanın dışındaki yerlerinden ayrıldılar.

36. BÖLÜM

Sarai

Geniş ve çift kanatlı kapı arkamızdan kilitlendi, kalbimin mideme indiğini hissediyor ama Izabel Seyfried duruşunu korumak için elimden geleni yapıyordum.

Ben geniş odayı göz ucuyla tararken Arthur Hamburg'un hiç vakit kaybetmeden konuya girmesine şaşırdım.

"Düşündüğünüz fiyatı söyleme fırsatını size vermek istiyorum," diyerek Victor'a yakındaki bir deri koltuğa oturmasını işaret etti.

Victor oturdu ve ben ayakta yalnız kalakaldım.

Maskeleri düştü ve odanın mahremiyetinde baş başa kaldılar. Arthur Hamburg herkesin önündeki mide bulandıracak kadar sevimli halinden sıyrılıp Victor'un öldürmeye geldiği gerçek iblise dönüştü. Victor'un buraya onu öldürmek için gönderildiği aşağılık adamın tekiydi. Bana artık malikanesinde bir kadeh şampanyayı ve saygıyı hak eden bir misafir gibi değil; gözünde sohbeti bile hak etmeyen ve seks oyununda değersiz bir piyondan öteye geçmeyen biri gibi bakıyordu. Sadece Victor böyle lükslere

layıkmış gibi değerliydi. Onun istediği Victor'du, bunu görebiliyordum. Fakat belli ki, burada bildiğimden fazla şey vardı ve bunun ortaya dökülmesi de fazla zaman almadı.

Victor sakin ve sinsi bir şekilde, "İstediğin nedir?" diye sordu.

Oturduğu sandalyede sırtını arkasına yasladı, bacak bacak üzerine attı.

Arthur Hamburg Victor'un karşısına aynı sandalyeden çekti, haşin suratında şeytani bir gülümseme belirdi.

"İzlemek istiyorum ama her zamanki misyoner pozisyonu saçmalığını değil," dedi. Bir süre düşündükten sonra, "Kızı arada sırada senden istediğim şekilde düzeceksin ve sonrasında eğer istersen, tabii ekstra ücret karşılığında, ben de önünde eğilip seninkini ağzıma alacağım," diye ekledi.

Odaya girdiğimden beri ilk defa sırıttı ve gözleriyle beni soydu.

Ben içten içe endişe krizleri geçirirken Victor bir süre düşündü ve teklifi değerlendiriyormuş gibi yaptı.

Bana baktı.

Tam o esnada, "Olmaz Victor," dedim, "İğrenç bir herif. Bunu kabul etmiyorum."

Victor ayağa kalktı ve rahat bir tavırla dirseğimi tuttu.

"Ben ne diyorsam onu yapacaksın," dedi.

Başımı ileri geri salladım, bir ona bir de adama baktım, rolümden çıkmamaya çalışıyordum ama bunu yapmak her dakika daha da zorlaşıyordu.

Kalbimin gümbürtüsü kafamdaki sesi bastırırken kendi kendime *Bunu yapabilirim. Victor beni incitmez. Asla. Buna inanmak zorundayım,* diyordum.

Pislik herifi neden hâlâ öldürmedi? Anlamıyorum...

Victor dirseğimi bırakmadan Arthur Hamburg'a döndü ve "Elli bin," dedi, "Eğer önüme yatmana izin vermemi istiyorsan on beş bin daha vereceksin." Hamburg'un yüzü aydınlandı.

Gözlerimi kıstım.

"Anlaştık."

Kolumu kurtarmaya çalışıp "Hayır," dedim ama Victor kaşlarını çatıp bana baktı.

"Masaya dayan," dedi.

Ne?...

Sağ tarafımda duran kare şeklindeki ağır mermer masaya baktı, sadece gözleri hareket ediyordu.

"Hemen, Izabel," diye emretti.

Aman Tanrım...

Çekinerek masaya doğru yürüdüm, karnımı ve göğsümü masaya dayayıp belimi kaldırdım. Odadaki havanın külotumun kumaşından içeri nüfuz ettiğini hissettim. Zorlukla yutkundum.

Victor arkamdan yaklaştı, kısa elbisemi kalçama kadar kaldırdı, belimin üstünde topladı. Bir eliyle yanaklarımı sıktı.

Arthur Hamburg arkamdan, oturduğu yerden "Onu ağlat. İstersen işine yarayacak malzemelerim de var," dedi.

Victor, "Yardım almadan da onu ağlatabilirim," dedi. Külotumu ayak bileklerime kadar indirdi. Her yerim ortaya çıktığı için zorlukla nefes alıyordum. Victor, "Yine de birkaç tanesini kullanabilirim. Uzun zamandır onu adamakıllı dövmüyorum," dedi.

Arthur Hamburg daha önce hiç duymadığım tuhaf bir ses çıkardı. "Ah, evet, bunu görmeyi çok isterim," dedi. Ellerini çırptı ve tüyler ürperten bir neşeyle "Kaç yaşında bu kız? Kauçuk sopam var," dedi.

Masanın üzerinde donakalmıştım, adamın söyledikleri ciğerlerimdeki bütün havayı çekip almıştı.

Dalga mı geçiyordu?

Onu öldürmeye hazırdım. İlk cinayetim olabilirdi. Bunu yapmaya hazırdım!

Göğsümün altına koyduğum ellerim titremeye başladı.

Rolünden çıkma Sarai... Ne olursa olsun.

Sonra birdenbire, sanki o ruh hastası herifle aynı odada değilmişiz gibi Victor'un parmaklarının içime girdiğini ve sırılsıklam olduğumu hissettim. İrkildim, ağzımdan çıkan sıcak nefesim yüzümün birkaç santim karşısındaki mermer masanın yüzeyini buharıyla nemlendiriyordu. Aldığım her hızlı nefeste nemin kayboluşunu izledim.

Victor, "Bacaklarını aç," diye emretti.

İlk önce bunu yapmadım ama Victor elleriyle bacaklarımı kavrayıp iki yana zorla ayırdı. Ona karşı koymadım, parmak uçlarımla masanın kenarını yakaladım ve sırtımı düzleştirdim.

Bunun yanlışlığı kafamı kurcalıyordu. Yanlış ve iğrençti çünkü adam oturmuş olan biteni izliyordu. Öten yandan, içimden bir ses, Arthur Hamburg'un varlığını aklımdan tamamen silmeye çalışıyor, Victor'un bana istediğini yapmasını *bekliyordu.* Gözlerimi kapatıp odada sadece Victor'un olduğunu düşünmeye çalışırken tekrar Arthur Hamburg'un sesini duydum.

"Çok pembe ve küçücük," dedi. Dişlerimi gıcırdattım.

Victor hareketlerini yavaşlattı.

"Nelerin var bana gösterebilirsin. Önce biraz becerip onu biraz genişletirim sonra da..."

"Fazla söze ne gerek," dedi Arthur Hamburg. Sesine sadist bir gülümseme eşlik ediyordu.

Ayağa kalktı, odanın içinde yürürken ayakkabılarının sesi etrafta yankılandı. Pantolonunu çoktan çözdüğünü, tuhaf göbeğinin üzerinden sarktığını gördüm. Adam kendini okşamaya başlamıştı bile. Genişçe bir dolabın önüne yaklaşmak üzereyken durdu, tekrar Victor'a baktı. Epeyce bir düşündükten sonra, "Eşimin de izlemesine izin versem bir sakıncası olur mu?" diye sordu.

Victor bir an için durdu ama sonra "Anlaşmamızda başkaları yoktu," diyerek bir süre düşündü, "Sanırım olabilir. Aşağıda mı?"

Arthur Hamburg tombul ellerini ovuşturarak "Çok iyi," dedi. Dolaba doğru yürüdü, dolabın geniş kapılarını açınca ortalama bir yatak odasından daha büyük bağımsız bir bölüm ortaya çıktı. "Hayır, onu burada tutuyorum," dedi.

Ne? Onu burada tutuyorum da ne demek?

Bu durumun Victor'un ilgisini çektiğini hissetim ve yanımdan geçerken başımı kaldırıp ona baktım. Ne yaptığı konusunda en ufak bir fikrim yoktu; o şekilde beklemem mi gerekiyordu, yoksa aklıma geleni yapıp toparlanarak eteğimi mi indirmeliydim emin olamıyordum. Birkaç dakika daha öylece bekledim.

Arthur Hamburg "Onu görünce sakın şaşırmayın," dedi. Dolabın içindeki metalik renkli bir klavyedeki rakamlara bastığını anladım. "Benim Mary'im de bir açıdan Izabel'e benziyor," dedi.

Victor dolabın içinde ona doğru yaklaşırken, "Öyle mi?" dedi.

Arthur Hamburg, "Evet ama o seninkinden daha teslimiyetçidir" diye devam etti.

Odanın içinde ikisi birden gözden kaybolurken boğuk bir patırtı duydum. Apar topar külotumu çektim ve neler olup bittiğini görmek için dolaba doğru koşturdum, topuklu ayakkabılar yüzünden neredeyse sendeleyip yere düşecektim.

"Victor!"

"Hemen buraya gel Izabel!" diye bana seslendi. Bana Izabel diye seslenmesine rağmen ses tonundan bana Sarai dediğini anladım.

Dolabın içindeki uzun rafların arasından geçip diğer odaya girdiğimde gördüklerim karşısında o kadar büyük bir şaşkınlığa düştüm ki bir an ne düşüneceğimi şaşırdım. Victor, Arthur Hamburg'un yüzünü boynuna doladığı bir kravatla birlikte duvara dayamıştı. Boğazını sıkan kumaş yüzünden adamın yüzü koyu kırmızı ve mor bir renge

bürünmüştü. Duvarın yanındaki portatif karyolada bir kadın yatıyordu. Üzerinde uzun, şeffaf, beyaz renkli bir gecelik çiş ve kan lekeleriyle doluydu.

Victor çırpman adamı duvara iyice bastırdı, "Dolaptaki çantanın içinde tabanca var. Onu bana getir," dedi.

Başımı hızlıca sallayıp arkamdaki dolaba geri koştum, çantayı bir iki saniye içinde buldum. Tabancayı çantadan çıkardım, koşarak odaya geri döndüm.

Victor elini uzatınca tabancayı ona verdim.

Tabancayı Arthur Hamburg'un şakağına dayayıp adamın duvara dayadığı bedenini bıraktı. Adam havayı içine çekti, boğulurmuş gibi sesler çıkararak nefes alış verişini kontrol etmeye çalıştı. Victor onun üzerini aradı, silahı olup olmadığını kontrol etti. Olmadığından emin olunca elini cebine attı, bir çift lateks eldiven çıkarıp bana uzattı ve giymemi işaret etti.

Eldivenleri hemen eline geçirdim.

Victor, Arthur Hamburg'a "Şimdi işler şöyle yürüyecek," dedi. "Maalesef yaşamaya devam edeceksin. Eğer tercih bana kalmış olsaydı seni geçen akşam restoranda veya ondan önceki Cuma gecesi öldürecektim ama yaşayacaksın."

Neler oluyordu böyle? Olayların böyle beklenmedik bir hal alması zihnimi alt üst etmişti.

Arthur Hamburg, "Buraya beni öldürmeyeceksen ne bok yemeye geldin? Para mı istiyorsun? Çok param var. İstediğin kadarını sana veririm," dedi. Sesi korku doluydu ama neşeli çıkıyordu.

Victor Arthur Hamburg'u yere itekleyip tabancayı ona doğrulttu. Adamın yüzünden ve boynundan ter damlaları süzülüyor, beyaz gömleğini sırılsıklam yapıyordu. Victor ceketinin iç cebinden sarı bir zarf çıkarıp bana uzattı.

"Bunu aç," dedi.

Zarfı açarken Victor'a baktım.

"İntihar süsü verilecek," deyince kafam daha da karıştı. "Kadın eliyle imzaladığı bir intihar mektubu bıraktı. Tüm yapman gereken biz gittikten sonra bir saat kadar beklemek ve yardım çağırmak," dedi.

Arthur Hamburg yüzüne dayalı silaha rağmen sert bir sesle, "Ne diyorsun sen be?" dedi.

Yerde yatan pisliğe mi yoksa yataktaki kadına mı daha uzun süre bakmam gerektiğini bilemedim.

Birdenbire kadın başını kaldırıp kederli, zayıf, işkenceye uğramış gözlerini bana dikti. Bütün vücudumu soğuk bir terleme sardı.

Kadının yanına doğru gittim ve "Victor ona yardım etmek zorundayız," dedim.

"Hayır," dedi, "Onu kendi haline bırak."

"Ama..."

"Zarfın içindekiler çıkar," diyerek sözümü kesti.

Önce bir kâğıt parçası çıkardım, ellerime yapışan eldivene rağmen elimi üzerinde gezdirip, neye benzediğini hissetmeye çalıştım.

"Oku," dedi.

Kağıdı dikkatle açtım ve mavi mürekkeple süslü güzel el yazısına baktım. Mektubu yüksek sesle okurken midemin bulandığını ve canımın yandığını hissettim.

Sevgili Eşim,

Artık buna tahammül edemiyorum. Ailemizi, çocuklarımızı utandırdım, kendimizi utandırdık, Arthur. Artık seni sevmiyorum. Kendimi sevmiyorum. Kimseyi sevmiyorum çünkü sevemiyorum. Seninle evli olduğum otuz yılın on iki senelik döneminde hiçbir şey hissetmedim. Artık bu şekilde yaşayamam. Pek çok kez yardım almak istedim, ilaç tedavisine başlamayı denedim. Bilemiyorum... Bunca zamandan, yıllarca yardım istedikten sonra artık hiçbir şey umurumda değil.

Beni bu şekilde görmeni istemezdim. Senden yardım isteyemediğim için üzgünüm ama buna sadece bir son vermek istedim.

Yaptığım şey bu.

Her şeye bir son veriyorum.

Elveda Arthur.

Sevgilerimle,

Mary

Adam gözlerini kadından ayıramıyordu. Gözyaşlarını tutmaya çalışırken sarkık yanakları sallanıyordu. Buna rağmen ona karşı en ufak bir merhamet duymuyordum. Bunun sebebi sadece olan bitenin sebebini anlayamamış olmam değildi. Adamın bir ruh hastası olduğunu ve merhameti hak etmediğini biliyordum.

Boğuk ve titrek bir sesle "Neden buradasın?" dedi.

Victor bana baktı. "SD kartı bana ver," dedi.

Zarfın dip köşesinden kare şeklindeki küçük kartı çıkardım ve Victor'un eline bıraktım. Kartı işaret ve başparmağının arasına alıp Arthur Hamburg'a uzattı.

"Bu karttaki bilgilerin tamamı önceden işverenime ulaştırıldı. Müşterilerinin ayrıntılı listesi, yeraltında yürüttüğün faaliyetlerin yerleri, eşinin senden habersiz kaydettiği görüntülü kanıtlar... Hepsi burada," dedi. SD Kartı Arthur Hamburg'un göğsüne fırlattı. "Eğer eşinin ölümünden dolayı Izabel'in ya da benim peşime düşen olursa ya da intihar olmadığı sonucuna varılırsa bütün bu bilgiler FBI'ın eline geçer. Tıpkı kapıdan içeri girerken hoş karşılandığımız gibi, giderken de kılımıza bile zarar gelmeden buradan ayrılacağız.. Anlaşıldı mı?"

Titriyordum. Kafam karışık, tedirgin ve ne yapacağımı bilemez haldeydim. Hiçbir şeyden emin değildim.

Kadın elini uzattı ama sonra vücudunun yanına indirdi. Bacaklarının yanında iki tane boş şırınga duruyordu. Aşırı dozda uyuşturucu almıştı. Ona bir süre baktım, kollarının içinde ve bileklerinde iğne izleri vardı.

Artık kendimi tutamıyordum, kalkmasına yardım etmek için yanına koştum ama Victor beni kolumdan yakalayıp durdurdu. Gözlerinden öfke saçarak bana baktı, tabancayı hâlâ Arthur Hamburg'a doğru tutuyordu.

"Hedefimiz o kadın," dedi. Beni kendine doğru çekti, "Odaya gir, pencerenin önündeki yatağın yanında duran komodini aç. Çekmecede bir tabanca daha var. Onu bana getir," dedi.

"Tamam," dedim. Hemen diğer odaya koştum. Tabancayı Victor'un dediği yerde buldum, endişeli bir şekilde kabzasından tutup elimde patlamasından korkarak silahı Victor'a vermek için alelacele diğer odaya koştum. Belki de onun silahla ne yapılacağını daha iyi bildiğini düşünmüştüm. Şimdiye kadar gördüğüm bütün silahlardan daha ağır, daha can alıcı ve ürkütücü bir görüntüsü vardı. Javier'i öldürdüğüm silah bile bunun gibi değildi.

Kalbimin artık ayak tabanlarımda çarptığını hissettim.

Victor eline siyah eldivenlerini takmıştı. "Şimdi seninle pazarlık yapalım," dedi.

Titreyen bacaklarımın üzerinde sağa sola yalpalayarak yanına gittim, silahı ona uzattım. Diğer tabancayı alıp, Arthur Hamburg'a doğrulttum. Silahı sabit tutamıyordum. Victor'un arabasının arkasında saklandığım zaman hissettiklerimi hissediyordum, tabanca ellerime o kadar ağır geliyordu ki, yere atıp kurtulmak istiyordum.

Victor bana baktı, mavi-yeşil gözlerindeki bakışları derindi ve belli belirsiz bir empati vardı.

"Bana güveniyor musun?"

Başımı ağır ağır salladım, "E-Evet. Sana güveniyorum,"

"Kulaklarını tıka," dedi. Bir an bile tereddüt etmedim.

Victor başka bir şey söylemeden kadının yanına gitti, üzerine eğildi, kadını yataktan kaldırıp oturttu. Vücudu o kadar zayıftı ki, kendi başına dik duramıyordu. Gözleri uyuşturucunun etkisiyle ya da yorgunluk yüzünden açılıp kapanıyordu. Victor silahı kadının eline koydu, parmaklarını kabzasına doladı ve işaret parmağını da tetiğin

üzerine yerleştirdi. Kusmak üzereydim ama adrenalin buna engel oluyordu.

Victor kadına doğru iyice eğildi, tabancayı kadının çenesinin altına dayadı ve kadının işaret parmağını tetiğe iyice bastırdı. Silahın sesinin kalın duvarlı odanın içinde yaptığı yankıyı duydum ama fışkıran kanları görmemek için gözlerimi kapatmıştım.

Victor arkamda durdu, kadının korkunç cesedini görmeyeyim diye böyle yaptığını düşündüm. Beklemediğim ve kendini bana siper ettiğini hissettiğim bir davranıştı bu.

Victor adama "Bir saat vaktin var. Yazacağın hikâyeyi kafanda toparla," dedi.

"Arthur Hamburg," Siktir git! Siktir git!" diye bağırdı. Yüzünü yerden kaldırmadan bize soğuk bir ifadeyle baktı. "Siktirin gidin diyorum size!"

Victor, "Bu hiç olmadı," dedi.

Kolunu omzuma doladı, beni gizli odadan dışarı çıkardı, hâlâ kendini bana siper ediyordu. Epey bir zaman onun elinden kurtulup geri dönmek ve topuklu ayakkabılarımla adi herifin karnını tekmelemek istedim ama zavallı kadının cesedinin ondan birkaç metre ötede yattığını bildiğim için bunu yapamadım. Onu bu kadar tüyler ürpertici yapan kanlar içindeki cesedi değildi, bundan etkilenmeyecek kadar çok ceset görmüştüm. Beni asıl sarsan şey, kadının masum olduğunu bilmekti ve asıl tahammül edemediğim de bu gerçekti.

Victor *ne yapmıştı?*

37. BÖLÜM

Victor

Sarai'ı süit odanın kapısında durdurdum ve yüz yüze gelebilmemiz için onu döndürdüm, ellerimle kollarını tutuyordum. Onu sarstım. "Beni dinle," dedim, gözlerini kaldırdı. "Buradan çıkarken karakterine sadık kal. Bütün bunlar olmadan önce nasıl davranıyorsan, öyle davran. Anlıyor musun?" Onu tekrar sarstım.

Kararsızca kafasını salladı ve boğazındaki düğümü yutmak için derin bir nefes aldı.

Koridora çıktık, süit odanın kapısını kapamadan önce içeriden kilidini açtım. Bu evden sağ salim çıkabilmemiz artık tamamen Hamburg'un elindeydi. Eğer bizim ölmemizi hapse girmekten ve tüm servetini kaybetmekten daha çok istediğine karar verirse, önümüzdeki beş dakika çetrefilli olacaktı. Bir tane silahım, şarjöründe de dokuz mermi vardı. Bize silah sıkacak olan korumaları sadece dokuz mermiyle etkisiz hale getirmekte kendime pek güvenmiyordum. Eğer yalnız olsaydım ve Sarai'ı korumak gibi bir zorunluluğum olmasa bunu belki yapabilirdim.

Sağımdaki Sarai'a "Başını dik tut," diye sertçe fısıldadım.

Çenesini kaldırdı, camdan asansöre doğru yürürken elimi beline koydum. Hamburg'un odasının dışına konumlandırılmış iki koruma ortalıkta yoktu ama holün sonunda bir koruma vardı. O da diğerleri gibi kulaklık takıyordu. Hiçbir şey yokmuş gibi onun yanından geçtik ve Sarai küçük, muzır bir gülücük atarak cazibesini kullandı. Gülücüğe kanan koruma, asansör bizi aşağı indirirken aptal gibi gülümsedi.

Zemin katta asansörden çıktığımızda Hamburg'un asistanı Vince Shaw "İşte buradasınız," dedi, "Hemen gidiyor musunuz? Biraz daha kalmalısınız. Lucinda bu gece bizim için çalacak." Ellerini önünde düzgünce birleştirmişti.

Gülümseyerek kafamı salladım, "Çok isterdim ama sabah erkenden uçağa binmek zorundayım," dedim.

Sarai Izabel gibi davranarak mızmızlıkla, "Ama ben kalmak istiyorum," dedi.

"Bu sefer değil," dedim. "Biliyorsun bir gece öncesinde en az altı saatlik uyku alamazsam erken uçuşları hep kaçırırım."

"Lütfen, Victor?" Kafasını koluma yaslamıştı.

Yapay çabalarını göz ardı ettim ve Vince'in elini sıkmak için uzandım.

"Seninle tanışmak bir zevkti," dedim.

"Seninle tanışmak da öyle. Belki bir dahaki sefere partinin tadını daha uzun çıkarırsınız."

"Belki."

Çıkışa doğru yönelirken Sarai'ı kendime doğru çektim. Uzun çifte kapılardan geçmeden önce, evin dördüncü

katının balkonundan Hamburg'un sesini duydum ve buz kesmiş gibi yerimizde kaldık.

"Victor Faust," diye kalabalığın içerisinden bize doğru seslendi.

Sarai ellerime tutunurken kalp atışlarını ellerinden dahi hissediyordum.

Hamburg'u daha net görebilmek için kapıdan uzaklaşıp, ışığın geldiği yöne doğru geri gittim. Kısacık bir zamanda gayet iyi bir şekilde temizlenmişti; gömleğini pantolonunun içine sokmuştu, terden sırılsıklam olmuş gri saçları tarak yerine parmaklarıyla yatıştırılmış gibi duruyordu.

Sessizlik anı, daha doğrusu sessizlik saniyeleri çok gergindi. Sanırım Sarai nefes almayı bile kesmişti.

Hamburg, elleriyle balkonun tırabzanlarını tutarken bize gülümsedi.

"Sizi tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum," dedi.

Kafamı salladım. "Görüşeceğiz," dedim.

Evden çıkarken kapı görevlisi kapıyı bizim için açtı. Araba yolunu geçene kadar ve ön kapıda durdurulmadan veya üzerime ateş açılmadan ilerleyene dek ikimiz de kendimizi güvende hissetmedik.

Otele dönmeden önce takip edilmediğimizden emin olmak için önce şehrin etrafında otuz dakika boyunca arabayla dolandım. Sarai tüm bu süre boyunca camdan dışarıyı izleyerek sessiz kaldı. Travma geçiren biri gibi durmuyordu. Benden şüphe duyuyordu. Olan olaylarda bir rolünün olmasına karar verdiği için pişmandı.

"Sarai..."

"*Neydi* o?" diye bağırdı, dönüp bana baktı, "Neden hedef o kadındı? O masumdu, Victor. Yardımımıza ihtiyacı vardı. O masumdu! Çok açık bir gerçek bu!"

Sakin tavrımı koruyarak "Bundan emin misin?" diye sordum.

Sarai bana biraz daha bağırmak için hazırlandı ama durdu, başını öne eğdi.

"Emin değilim," dedi. Artık kendini sorguluyordu. "Ama odaya hapsedilmişti. Uyuşturulmuştu. Çaresizdi. Esirdi. Anlamıyorum..." Tekrar camdan dışarı bakmaya başladı.

"Öyle gözüküyordu, evet," dedim, "Ama Mary Hamburg bunu en az Arthur kadar hak etti."

"O zaman öldürülmesini kim emretti?" diye sordu. Bakışları bana odaklanmıştı, "Neden onu değil de kadını öldürdün?"

"Öldürülmeyi Mary Hamburg bizzat istedi," dedim. Sarai'ın gözlerine şüphe doldu. "İkisi de sayısız tecavüz ve cinayet olayına karışmıştı. Cinayetler, cinsel içerikli kaza ölümleriydi ama cinayet cinayettir. Dolu banka hesapları sayesinde tüm bu olanları örtbas ettiler. Neredeyse evli kaldıkları tüm süre boyunca hayat tarzları böyleydi. Bir yıl önce, Mary Hamburg bu hayatın bir parçası olmak istemediğine karar verdi. Pişmanlıkları son raddeye gelmişti. Arthur'la bu hayattan vazgeçmeleri konusunda konuştuğunda, Arthur ona karşı geldi. Uzun lafın kısası, Mary'i eroine bağımlı hale getirdi ve yarattıkları tüm hayatı mahvetmesin diye onu o odaya hapsetti. Ama Mary'i

sevdi. Kendi deliliğinde Mary'i sevdi. Onun ölümüne verdiği tepkiye bakılırsa bu gayet belliydi."

Sarai gerçeği sindirmeye çalışırken kafasını yavaşça sallıyordu.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Dosyayı okudum," dedim, "Normalde okumam ama bu durumda gerekli olduğunu düşündüm."

"Çünkü yanında ben varım," dedi ve kafasını salladı, "Sorularım olacağını biliyordun."

"Evet."

Uzaklara baktı.

"Onu insanlardan nasıl bu kadar uzun süre ayrı tutabildi ki? Birilerinin bir şey bilmesi lazım. Çocukları... Mektupta çocukları olduğu yazıyordu."

"Evet, öyle," dedim. "İki çocukları da Avrupa'da yaşıyorlar ve aileleriyle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorlar. Ayrıca Hamburg, Mary'i kimseden uzakta tutmadı. Herkese onun hasta yatağında yattığını söylüyordu. Ölümcül kanser. Arada sırada tüm şüpheleri ortadan kaldırmak için halk içine karışmak gerekli oluyordu. Mary'i giydirip, uyuşturuyordu ve birkaç dakikalığına yanında tekerlekli sandalyeyle gezdiriyordu. Eroinin üzerindeki etkileri ve kilosu yüzünden insanlar tek bir bakışta onun kanserden mustarip olduğunu düşünüyorlardı. Hiç kimse de dolayısıyla soru sormuyordu."

Valeyi geçtim otelin katlı otoparkına girdim. Daha sonra motoru durdurdum.

Tepemizdeki betondan süzülen loş mavi-gri ışıkta ikimiz de bir süre sessizce oturduk.

"Ama kendi ölüm emrini nasıl verebildi?" Ellerini saçının üzerinden geçirdi. "Anlamıyorum..."

"Kapatıldığı odaya çok az kişinin girilmesine izin veriliyordu. Sadece hizmetçiler. Yasa dışı göçmenler... Kendi ülkelerine geri gönderilmekten ve büyük ihtimalle öldürülmekten korktukları için Arthur Hamburg onların konuşmayacağını biliyordu. En azından böyle düşünüyordu çünkü Mary Hamburg'un emri vermesine yardımcı olan da hizmetçilerden biriydi."

"Kendi kendini öldürebilirdi," dedi Sarai, "Eğer ben olsaydım, bu kadar şeyle uğraşmazdım."

"Kendi hayatını alamayacak durumda olsaydın, uğraşırdın. Dışarıda böyle bir sürü insan var Sarai. Ölmeye hazır olan ama kendini öldürmekten korkan insanlar."

Cevap vermedi.

"Peşimizden gelecekler mi sence?" diye sordu.

Kendi kapımı açıp, arabadan indim ve onun tarafına geçip onun kapısına açtım. "Şimdilik hayır. Eğer durum öyle olsaydı, bizi oradan çıkmadan öldürürdü." Elimi ona doğru uzattım. Parmaklarını parmaklarımın üzerine koydu ve arabadan inmesine yardım ettim.

Kapıyı kapadıktan sonra, "Hamburg'un kaybedecek çok şeyi var. Ama bu kendisinin bağlantılı gözükmeyeceğini düşündüğü bir yolla benden intikam almayı planlamayacak demek değil." dedim.

"Ya da benden," dedi ve bana umutsuzca baktı, "Benden intikam alabilir."

Anahtardaki alarm tuşuna iki kere bastım ve arabanın alarm sesi otoparkta yankılandı.

Bu sefer cevap vermedim.

Onunla birlikte asansöre doğru yürüdüm ve en üst kattaki odamıza çıktık. Arthur ve Mary Hamburg ya da gece olanlar hakkında pek düşünmedim. Daha çok Sarai ve başımızdan geçenler hakkında kafa yordum. Hayattaydı hayatta olmasına ama bir parçası ölmüş gibi hissediyordum. Ve bu kesinlikle benim suçumdu. Oraya onu götürmemem gerektiğini biliyordum. Hareketlerimin farkındaydım ve affedilemez olduklarını biliyordum. Sarai ona verdiğim son şansta bile geri adım atmadığı için durumu kabullenmiştim. Tam da o sırada bu olaya daha fazla dâhil olmasına engel olmalıydım.

Farklı bir yol seçmiştim ama pişman değildim.

Sarai ile konuşmamız gereken birkaç şey daha vardı; Hamburg'un süitinde ona dokunuşumun başlangıç olmasını umut ediyordum. Kendimi buna hazırlamıştım ama içeri girdiğimizde topuklu ayakkabılarını fırlattı ve "Onu öldürmek istiyorum," diyerek beni şaşırttı. Yatağın öteki ucuna oturdu ve bana bakmak için başını çevirdi. "Adam ölmek zorunda, Victor. Yaptıklarını ödemek zorunda. Hayatıyla ödemek zorunda. Mary'nin ödediği gibi," dedi.

İşte kanıtım buydu. Sarai'ın içinde bir katil yatıyordu. Artık bu bir yanılgı olmaktan çok uzaktı. Sarai'ı bu hale ben getirmemiştim elbette, bundan emindim. Onu böyle yapan hayattı, ben değil. Ama bunu görmesini sağlamak için gözlerindeki bağı açan bendim.

"Onun ölüm emrinin verilmesi de artık an meselesi," dedim.

Ceketimi ve kravatımı çıkarıp, sandalyenin üstüne koydum.

"Şansımız varken öldürmeliydik," dedi.

Gömleğimin düğmelerini açarken, orada oturup duvarı seyreden Sarai'a baktım. Hamburg'u nasıl öldürmeyi düşündüğünü merak ediyordum. Kanlı ve intikam dolu olmalıydı. Bundan emindim.

Gömleğimi sandalyenin üzerindeki ceketimin üzerine koydum ve ayakkabılarımı çıkarırken Sarai'a doğru yürüdüm.

Yatağın ucunda onun yanına otururken, "Eğer bu gece yapsaydık, oradan hayatta çıkamazdık. Görevimizin bir parçası değildi. Her görev detaylıca planlanmalıdır. Plana göre hareket etmezsen kendini açığa çıkarma veya öldürülme ihtimalini arttırırsın," dedim.

Uzaklara bakarak oturduk, ikimiz de düşüncelerimizle baş başaydık. Beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Onun hakkında düşünmekten kendimi alamıyordum.

38. BÖLÜM

Sarai

Victor beni asla terk etmesin istiyordum. Daha önceleri bunun düşüncesine bile katlanamıyordum ama şimdi... Şimdi her şey çok farklıydı. O kendine itiraf etmese bile, ruhlarımız birbirine çok yakınlaşmıştı. İkimiz bir bütündük ve onsuz olmayı hayal bile edemiyordum. Hem de hiçbir zaman...

"Sarai, yaptığım şey için üzgünüm."

Ona baktım. Ne demek istediğini biliyor ama nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Kendim için yapmadığımı söylediğimde umarım bana inanırsın. Hepsi sadece gösteri içindi. Umarım bunu anlarsın."

Ona inanıyordum. Normal bir insanın gözlerinin içine bakıp da aklımı kaçırdığımı veya Stockholm Sendromuna kapıldığımı düşünmelerine sebep olmadan neler yaşandığını anlatamazdım. Victor bana tecavüz edebilirdi. Ona ilgi gösterdiğim zamanlarda bu ilgiyi kullanabilirdi. Ama bunu asla yapmadı ve aksine benden hep uzaklaştı. Yalnız birkaç gece önce yatağına girdiğimde beni uzaklaştırmadı.

Ama şu anda hissettiğim öfkeye benden bile daha fazla uyum sağladığını biliyordum.

Ona bakmadan, sakin bir sesle, "Eğer kapıyı açan şifreyi daha geç girseydi... Benimle sevişir miydin?" diye sordum.

Bana doğru baktığını fark ettim ama gözlerine bakmadım.

"Hayır" diye cevap verdi, ses tonu benimkiyle aynıydı. İç çekerek "Sarai, onu kapıyı açmaya zorlayamazdım. Panik düğmesine basıp evdeki tüm korumaları uyarabilirdi."

En sonunda ona doğru baktım ve gözlerinin içine odaklandım. "Ama *ister miydin?*" dedim

Sessizleşti. Yüzündeki ifadeyi korumasını izledim.

"Orada değil," dedi, "O şekilde değil."

Elbisemi çıkardım ve yere attım.

"Peki ya şimdi?" diye sordum.

Cevap vermedi ama şimdiye kadar ondan istediğimi almanın tek yolunun yumuşamamak olduğunu öğrenmiştim.

Yataktan kalktım ve bacaklarının arasında ayakta durdum. İki eli de kalçalarımdan yukarıya doğru yavaşça ilerledi ve parmaklarını iç çamaşırımın arkasına doğru yerleştirdi. Dudakları karnıma dokunuyordu, dilinin ucu o kadar yavaş bir şekilde tenime dokunuyordu ki tüm vücudum ürperdi. İç çamaşırımı kalçalarımdan aşağı, bacaklarıma doğru indirirken parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Sonra kucağına oturdum.

Onu yavaşça öperken "*Yapacak mısın,* Victor Faust? Tabii *bu* gerçek adınsa," diye tekrar fısıldadım. Yüzünün yanına çenemle dokundum.

"Tek bir şartla" diye ateşli bir şekilde ağzımın içine doğru fısıldadı.

"Ne şartı?"

Dudaklarımı yavaşça öpüyordu.

"Kontrol bu sefer bende olacak."

Dudaklarımı ondan biraz uzaklaştırdım, parmak uçlarımla nazikçe çenesini tutarken beni öpmesini istediğimi anlatmaya çalışıyordum. Ne düşündüğümü anlarmış gibi bir an için gözlerime baktı. Ve bir anda kolları beni kendine doğru çekerek tüm vücuduma sahipmiş gibi beni sardı. Öpüşü haşindi, güçlü parmaklarının sırtımdaki baskısını hissedebiliyordum, pantolonunun kumaşından penisinin sertliğini hissetmem içimi titretiyordu. Dudaklarım aralandı ve onu hissetmemle tüm vücudum hayatımda daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar onu içimde isteyerek ürperdi.

Bir eliyle saçımı tutarak kafamı hafifçe arkaya itip, boynuma doğru eğildi. Boynumdan yukarı düz bir çizgide öperek tekrar dudaklarımı buldu ve alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

İki parmağının içime girdiğini hissettim.

Nefesim kesildi. Tutuşu nedeniyle başım hâlâ geri-deydi ve ben de kalçalarımı nazikçe parmaklarına doğru bastırdım.

Nefes nefese, "Seni içimde istiyorum," dedim.

Daha fazla dayanamıyordum.

Dudaklarımız birleşmişken, sıcak dudaklarımız iç içe geçti. Pantolonunun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim.

Beni yatağa yatırdı ve bir eliyle pantolonunu çıkarırken beni öpmeye devam ederek üzerime çıktı. Çıplak vücudunun sıcaklığını hissettiğimde bacaklarımı vücuduna doladım ve kalçalarımla kendimi ona doğru ittim. Artık ıslaklığımda onun sertleşmiş penisini hissedebiliyordum. Göğüs uçlarımı bulana kadar ağzını boynumda ve göğsümde gezdirdi, göğüslerimin ucunu beni inletecek kadar sert ısırdı.

"Bu olduğum her şeye karşı geliyor, Sarai," dedi ve beni öptü.

"Hayır, değil," diye fısıldadım ve onu öptüm. "Gerçekten olduğun kişiye biraz daha yaklaşıyorsun."

Yavaşça içime girdi. Artık gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Bacaklarım titredi ve içime giren her küçük sarsıntının patlamalarıyla vücudum ürperdi. Nefesim kesildi ve kalçalarımı içime daha sert girmesini sağlamak için ona doğru ittim.

Seksin böyle hissettirebileceğini, vücudumun ona böyle tepki verebileceğini daha önce hiç düşünmemiştim.

Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine kalkarak vücudunu biraz kaldırdı ve elleriyle kalçalarımı tutarak beni kendisine doğru çekti. Önce içime çok yavaş giriyordu, o kadar yavaş giriyordu ki delireceğimi hissediyordum. Her seferinde daha da derine giriyordu, artık kalçalarım titremeye başlamıştı, bacaklarımı vücudunun etrafında sabit

tutamıyordum. Başım yastıktan destek alarak kıvrılmıştı. İnleyip, nefes nefese kalırken parmaklarımı kalçalarına geçirmiştim. Daha hızlı içime girmeye başladı, karyolayı tutmadan önce ellerimle yastığı kavradım ve penisinin içimde sertleştiğini hissederken kendimi ona doğru ittim.

Tekrar üzerime düştü ve ağzının ıslaklığını önce göğüslerimde hissetim. Ardından boğazımda, sonra da dudaklarımda... Ani nefes alıp verişiyle, göğsü de inip kalkıyordu ve kalp atışlarını kalbimin üzerinde hissedebiliyordum. İçime yavaşça girip çıkarken bir tempo tutturmuştu. Dudakları derin, ateşli ve açtı. Bir elini bacaklarımın arasına götürdü ve sabit, kararlı bir şekilde klitorisime dokunmaya başladı. Elimi saçlarına götürdüm ve parmaklarımla saçını kavradım, ağzının içinde inliyordum ve dilini tadabiliyordum.

Birbirimizle uyum içerisinde, aynı anda doruğa ulaştık. Bitirmek için içimden çıktı ama titreyen vücudum durana ve bacaklarım pelte gibi olana kadar parmaklarının hareketini devam ettirdi.

Terli başını göğsüme yaslayarak dinlenirken, ben de parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Gecenin devamında bu şekilde hareketsiz ve düşünceli bir şekilde kaldık.

Tek düşünebildiğim bu odayı onsuz terk etmek istemediğimdi.

* * *

Çarşaflara sarılı bir halde Victor'la yatakta uzandık. Perdeler sonuna kadar açıktı, şehir ışıklarıyla aydınlanmış mavi-siyah gökyüzüne bakıyordum. Seviştikten biraz sonra Victor uyuyakalmıştı. Sevişmek? Bu kelimeyi

tamamen anladığımdan emin değildim. Aramızda geçenlerin sevgi ya da şehvet olduğunu düşünmüyordum. Aramızda başka bir şey vardı. O kadar güçlü ve aşikâr bir şeydi ki ikimiz de göz ardı edememiştik. Ama cismani değildi. Ne de bir adı vardı. Belki benimle aşk yaşamamıştı ama beni düzmemişti de.

Kesinlikle başka bir şeydi.

Yanağımda Victor'un kalbinin sakince attığını, saçımın üzerinden nefes alıp verdiğini hissettim. Kollarıyla bana sarılmış halde yatarken, vücudu sıcak, hatta neredeyse alev gibiydi. Belli belirsiz ama rahatlatıcı olan kokusu beni ona sanki bir çiçeğin arıyı çektiği gibi çekiyordu.

Düşüncelerimi fısıltıyla "Nerede gideceğim?" diyerek dışavurdum ve cevap alamayınca yanına daha fazla gömüldüm.

Victor kollarıyla beni yavaşça sararken "Bir yolunu bulacağız," diye cevap verdi.

Uyanık olduğunu fark etmemiştim bile. Başımı göğsünden kaldırıp, yüzünü görebilmek için koluna yaslandım.

"Beni terk etmeyecek misin?"

Bu uzak bir ihtimaldi ama umudum vardı.

Bir saniyeliğine birbirimize baktım ve çıplak göğsü derin nefeslerle inip kalktı.

"Sarai, seni yanımda götüremeyeceğimi biliyorsun." dedi ve o an sanki kalbim durdu. "Gerçekçi olalım. Birlik benim hayatım. Bu hep böyle oldu. Bir gün uyanıp, işimden nefret ettiğime karar verip daha iyi bir şey bulmayı isteyemem. Eğer Birlik'ten ayrılmaya karar verirsem

yapacağım şey bu olurdu ve bir sonraki ölüm emri de ben olurdum. Sonra da sen..."

Ağlamak istedim ama ağlamadım.

Başımı göğsünün üzerine tekrar yasladım, ona bakacak cesaretim kalmamıştı. Geniş odaya baktım, parmaklarım Victor'un göğüs kaslarının üzerindeydi.

"Sanırım yapacağım tek şey senin hayatını yaşamana izin vermek..."

"Ama..."

Beni tekrar sıkıştırdı.

"Hayatını yaşamana izin verecek ama zaman zaman seni ziyaret edeceğim. İyi, güvende ve ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olacağım."

Bu beni tatmin etmemişti ama ondan tek alabileceğimin bu olduğunu da biliyordum. Gene de hiç hayatımda olmamasından iyiydi. Üstelik haklıydı ve bunu reddedemezdim. Onun beni hayatına dâhil edeceği şekilde onunla beraber olmayı istiyordum. Ama ikimizin de hayatını sırf bunun için riske atmasını bekleyemezdim.

Gitmesine izin vermeliydim...

"Tabii eğer seni ziyaret etmemi *istersen,*" dedi.

Daha neşeli bir ana geçtiğimizi hissettim. Ondan böyle bir tavır gelmesine şaşırmıştım. Kolundan kalktım ve üst vücudumu tek bir kolumun üzerinde dengeleyip ona baktım.

Gülümsüyordu. Sadece gözleriyle değil dudaklarıyla da gülümsüyordu. Çok tatlıydı. Tehlikeli bir şekilde tatlı.

Kendimi o ana bıraktım ve gülümseyerek serbest olan kolumu onun tarafına götürdüm.

"Tabii ki istiyorum," dedim.

Beni bileğimden tuttu ve dikkatlice göğsüne doğru çekti. Gözlerimin içine bakarken, parmak uçları yüzümde geziniyordu. Gözlerimin içinde ne aradığını merak ediyordum. Her ne arıyorsa, asla bulamamasını umdum. Böylece sonsuza kadar bu şekilde kalabilirdik.

Ellerini yanaklarıma koydu ve dudaklarımı kendine doğru çekti.

"Bana ne yaptın?" diye sordu.

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım."

Alt dudağını ısırdım. Penisini nazikçe bana yasladı.

"Ufak bir sorun yarattık gibi duruyor," dedi ve biraz daha sertçe içime girdi.

Ben de kendimi ittirdim. Titremeler içerisinde nefesim âdeta kesildi.

Beni öptü ve ağzını benden bir santim uzağa çekti. Göğüslerimi göğsüne biraz daha bastırarak öne doğru kendimi ittim, dudaklarının tadını almak istiyordum ama benimle oynuyordu. Kalçalarını tekrar öne ittirdi ve popomu sıkıca tutarken içimde kalmaya devam etti. O kadar sertti ki. Onu istiyordum. Dudaklarım aralanmıştı ve nefesim kesik kesikti.

"Seni düzmemi istiyor musun?" diye fısıldadı, "Bunu istiyor musun?"

Kulaklarımda çalan kelimelerle nefesim kesildi. Cevap veremiyordum. Düzgün düşünemiyordum.

"İstiyor musun, Sarai?" dedi nefesinin sıcaklığı aralanmış dudaklarımda resmen dans ediyordu.

Kalçalarımla kendimi ona doğru ittirdim, ellerimizi kullanmadan içime girebileceği bir pozisyon yaratmaya çalışıyordum.

"Evet..." dedim. "Izabel'i düzer gibi düz beni."

"Emin misin?"

"Evet..."

Nefes alamıyordum.

"Tekrar söyle... Izabel."

Aşağı doğru bakarken gözlerim açıldı. Yavaşça nefes alıyordum. Dudaklarıma dudaklarıyla dokundu.

Cevap veremeden, beni kucağında tutarak yatakta oturdu. Dilinin ucu köprücük kemiğimin üstündeydi. Göğüslerimi elleriyle sıkıyordu.

"Söyle, Izabel" diye emretti ve diliyle göğüs ucumu yaladı, "Seni düzmemi istediğini söyle."

"Beni düzmeni istiyorum."

Eliyle saçımı çekti ve bacaklarım Victor'un heykel gibi kalçalarına dolanmışken yataktan kalktı.

Beni pencerenin yanındaki masaya doğru götürdü ve karnımın üzerinde yatırdı. Kollarım masanın üzerinden cep telefonunu ve silahı yere düşürdü. Ellerimle masanın ucuna tutundum. Victor parmaklarıyla kalçama dokundu ve vücudumu ona doğru çekti. Popomu sert bir şekilde sıktı. Ellerini bacaklarımı açmak için bacaklarımın arasında hissettiğimde derin bir nefes aldım. Vücudunun sıcaklığı, sırtıma doğru eğilip, dilini boynumun arkasında

gezdirdiğinde beni sarmıştı. Penisinin orada beni beklediğini hissediyordum, kendimi ona doğru itmeye zorladım ama elleriyle boynumu tutarak yüzümün masaya değmesini sağladı.

Vücudumun her yeri ona açılarak nefes nefese "Lütfen, Victor" dedim.

Dişlerimle yüzümü nazikçe tutan parmaklarını dişledim, içime girdiğinde kesik kesik nefes alırken inliyordum.

Hayır, seksin böyle olabileceğini hiç hayal etmemiştim.

39. BÖLÜM

Sarai

Ertesi gün geç saate kadar uyuduk ve odanın kapısını çalan temizlik görevlisinin sesiyle uyandık. Sanırım Victor Hamburg'un evinde bir gece öncesinde yeteri kadar uyku alamazsa erken uçuşları kaçırdığını anlatırken yalan söylemiyordu. Ya da belki bu sadece benim suçumdu. Sanırım günlük rutinlerinin dışına çıkmasını sağlamıştım.

Victor yataktan çıktı ve hızlıca giyinmeden önceki çıplak haline hayran kalmaktan kendimi alıkoyamadım. Kapıyı açtı ve temizlik görevlisine geç gideceğimizi ve en az bir saat gelmemesini söyledi. Hiçbir yere gitmek istemiyordum. Dün geceden sonra, ben sadece...

Benim yanıma doğru yürürken "Hazırlan. Seni San Diego'da tanıdığım bir kadının yanına götüreceğim. Sana ait bir yer bulana kadar orada güvende olacaksın ama şimdilik dün geceyi anlatmak için Niklas'ı aramalıyım. Patronumla tanışmak için hemen Almanya'ya gitmem gerekecek," dedi.

Ben ise sadece dün geceyle ilgili olarak konuşmak ya da dün gece yaptıklarımızı baştan yapmak istiyordum.

Yataktan çıkarken "Kulağa hiç iyi gelmiyor," dedim. Patronuyla buluşmasıyla ilgili içimde kötü bir his vardı.

Ayakkabılarını giydi ve çantasını yatağın önünde yere bıraktı.

"Normalde iyi değildir zaten." Bunu söylerken bir yandan da çantayı karıştırıyordu. "Şu son iki görev benim hakkımda ve görevleri söylendiği şekilde yapmam konusunda çok fazla soru işareti uyandırdı. Olayların nasıl olduğu ve neden bu hale geldiğiyle alakalı daha detaylı bir açıklama yapabilmem için yüz yüze rapor vermem gerekiyor."

"Ona benim hakkımda ne söyleyeceksin? Sence benim hâlâ hayatta olduğumu biliyor mu?"

Birkaç tane mermi aldı ve 9 milimetrelik silahını doldurmaya başladı.

"Ne diyeceğimi yolda düşünürüm."

Bu dediği de içimde kötü bir his uyandırmıştı.

"Tamam o zaman. San Diego'daki kadın kim?" Şimdi ona daha dikkatli bakıyordum. "O senin eskiden..."

"Hayır," dedi ve silahı pantolonunun arkasına sakladı. "Birlik'le hiçbir bağı yok ve benim ne yaptığımı bilmiyor. Sadece bir arkadaşım. Onu ve kocasını beş sene önce bir görevde tanımıştım. Uzun bir hikâye ama hayır düşündüğün gibi değil."

"Peki ya kocası?"

Bir kez daha bana baktı.

"Artık bizimle değil," dedi.

"Neden değil? Öldü mü? İkisi de yaşlı mı?"

Soru sormaktan kendimi alamıyordum. Beni götüreceği bu yerle ilgili her şeyi bilmek istiyordum.

Victor durdu ve "Evet, öldü. Hedefim oydu," dedi.

"Hmm..."

Artık oraya gitmek konusunda eskisi kadar rahat değildim.

"İyi olacaksın." dedi Victor. Yüzümdeki endişeyi fark etmişti. "Benim yaptığımı bilmiyor."

Bana doğru yürüdü, ellerini omzuma koydu ve "Resepsiyona iniyorum. Odanın parasını ödeyip, Niklas'ı arayacağım," dedi. Eğilip beni alnımdan öptü. "Keyfine bak. Birazdan dönerim. Sonra da yola çıkacağız."

Gözlerinin içine bakarak başımı salladım. "Tamam."

Victor odadan çıktı ve bu sefer kendime daha günlük bir kıyafet seçtim. Temiz iç çamaşırları ve kıyafeti alıp duşa girdim.

Victor

Niklas bana kızgındı. Belli etmemek için uğraşmasına rağmen sesinden anlıyordum ve bu durum hiç ona göre değildi.

Niklas telefonda "Görev tamamlandığında benimle iletişime geçeceğini söylemiştin. Eğer her şey dün gece planlandığı gibi gittiyse neden beni şimdi arıyorsun?" dedi.

Burnumdan nefesimi verdim.

"Olduğu gibi kabul et, Niklas." Bana kızgın olduğu kadar ben de ona kızmaya başlamıştım. " Benimle bu kadar ilgilenmeyi bırakmalısın."

"Ben senin habercinim!" diye patladı.

"Evet ama benim işleri yapmayı tercih etme şeklimle bu kadar acı verici bir şekilde ilgilenmen kardeşim olmandan kaynaklanıyor. Belki de aramızdaki ilişkiyi sadece bağlantım olman üzerinden yürütmeliyiz. Böylece daha kolay ve daha profesyonel bir ilişkimiz olabilir."

"Anlıyorum," dedi, "Artık yanında o kız olduğu için bir kardeşe ihtiyacın yok demek. Anlaşılan kız hâlâ hayatta."

Bunun geleceğini görmüş olmam gerekirdi.

"Kimse senin yerini alamaz, hele bir kadın asla," dedim.

Belki Sarai, kardeşimin yerine geçmemişti ama benim için çok ayrı bir yeri vardı ve bunu ne kendime ne de Niklas'a tarif edebilirdim.

Niklas, "Yeni talimatlar geldi," dedi ve bu acı konuyu kapattı. "Son dakika emirleri... ama Vonnegut'la buluşmak için Almanya'ya gitmeden önce bu emirleri de yerine getirmen gerekiyor. Senin yeteneklerin konusunda şüpheye düşmesi için ona sebep verme."

"Görev mi?"

"Öyle görünüyor," dedi, "Müşteri Los Angeles'ta ve seninle yüz yüze tanışmak istiyor."

"Bu normal değil," dedim. "Önce Javier şimdi de bu müşteri mi yüz yüze tanışmak istiyor?"

Dosdoğru Vonnegut'a gidip bu müşteriyle tanışmamak isterdim ama bazen büyük risklerin de alınması gerekiyordu.

"Müşteri çok dakik bir kadın," dedi Niklas.

"Emirler nedir?"

"639 South Spring Sokağı'nda kadınla buluşacaksın. Beyaz bir bluz giyecek ve sol göğsünde gümüş bir kelebek broşu olacak. Saat bir buçukta orada olacak."

Lobideki saate bakıp, "Bir saatten daha az vaktim var," dedim.

Otel misafirleri yanımdan geçerken sesimi fısıltıya dönüştürmüştüm.

"Otelden oraya gidecek kadar zamanın var. Ve lütfen... Bu sefer buluşma bittiği gibi beni ara."

Sessizce iç çektim ve "Arayacağım," diyerek telefonu kapadım.

Bir saatten daha fazla otelde kalacağımız anlaşılınca tüm günün parasını ödeyip plandaki ufak değişiklikleri

söylemek için Sarai'ın yanına gitmek için asansöre bindim. Müşteriyle özel olarak buluşmak için Sarai'ı odada bıraktım ve otelden çıktım. Arabayla buluşacağımız yere gittim, belirlenen saatten birkaç dakika erken gelmiştim. Buluşacağımız yerin birkaç metre ötesine arabayı park ettim.

Arabada durup bekledim.

Ama tek düşünebildiğim Sarai'dı.

Sarai

San Diego'ya daha önce hiç gitmemiştim. Teknik olarak Kalifornia'ya da ilk defa geldim. Bu kadının nasıl olacağını, ne bildiğini ve Victor'la nasıl arkadaş olduklarını merak ediyordum. Victor'un her zamanki gibi cevap vermekten kaçamayacağı pek çok sorum vardı.

Banyoda buğu yapan aynanın üzerinde elimi gezdirdim. Yansımama bakıp gülümsüyordum. Victor'la tanıştığımdan beri hayatımda ilk defa mutlu ve geleceğimle ilgili ferahlamış hissediyordum. Çünkü eskiden tek görebildiğim başı sonu olmayan karanlık bir boşluktu ve her şey belirsizlik içinde askıdaymış gibi duruyordu. Ama şimdi geleceğe baktığımda beklediğim şeyler vardı. Amacım vardı. Ve bu amacın tek bir saniyesini bile harcamayacaktım.

Havluyla saçımdaki suyu sıktım ve havluyu başıma sardım. Saçımı kurutup, giyindikten sonra odaya dönüp, televizyonu açtım. Derken kapıdan bir ses geldi. Yatağın yanındaki saate baktım.

Daha bir saat olmamıştı.

Uzaktan kumandayı yatağa bırakıp, kapıyı açmak için yürüdüm. Kapıyı tam açacaktım ki diğer taraftan gelen sesi duyup, buz kestim.

"Ben Niklas. Victor seni almam için beni yolladı."

Parmaklarım kapı kolunu yavaşça bıraktı ve kapıdan bir adım uzaklaştım.

Niklas kapıyı sakince tekrar çaldı.

"Orada mısın? Sarai? Hadi beni içeri al. Benden nefret ettiğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse ben de şu anda küçük bir barda bira içiyor olmak isterdim ama Victor'ın yardımıma ihtiyacı vardı."

Yalan söylüyordu. Eğer Niklas'ı buraya yollamış olsaydı, Victor bana söylerdi. Ya gitmeden önce söylerdi ya da telefon açardı.

Yatağın yanındaki telefona baktım. Belki ben duştayken aradı diye düşündüm.

Kapıdan bir adım daha uzaklaştım, içgüdülerim beni sanki bir düzine el çekiyormuş gibi kapıdan uzağa götürüyordu. Kapı biraz daha çaldı ve sonra sessizlik hâkim oldu. Odanın tam ortasında sessiz ve hareketsiz bir şekilde duruyordum. Duyduğum tek ses ampulden gelen belli belirsiz cızırtıydı. Kapıya doğru hızlıca gidip, kapının deliğinden dışarı baktım. Görebildiğim kadarıyla hol boştu. Gitmişti. Eğer gittiyse neden hâlâ sanki o kapının hemen dışında benim dışarı çıkmamı bekliyormuş gibi korkuyordum? Kapının deliğinden doğru açıyı yakalamaya çalışıp sağ ve sol tarafı kontrol etmeye çalıştım. Sonra sesler duydum ve duvarda bir gölge gördüm. Kalp atışım hızlandı ve iki adam kapının önünden geçerken nefesimi tuttum. Nefesimi daha sonra derin bir şekilde bıraktım.

Rahatlamam kısa sürmüştü. Niklas'ı tekrar gördüm.

Kapıdan uzaklaşıp, hemen Victor'un çantasına koştum ve Arthur Hamburg'un silahını bulmak için çantayı karıştırdım. Victor silahı benim için bırakmıştı. Her ihtimale karşı. Ama sanırım silahı Arthur Hamburg dönerse diye bırakmıştı. Kardeşine karşı kullanmam için değil.

Odada saklanacak hiçbir yer yoktu. Niklas'ın beni bir dakika içinde bulamayacağı hiçbir yer yoktu.

Anahtar kartın kapıyı açma sesini duyduğumda derin bir nefes aldım. Temizlik görevlisinin kartını almış olmalıydı. Saniyenin yarısı kadar bir süre içerisinde kapıdaki zincirin açık olduğunu gördüm. Kapıya zamanında yetişip Niklas odaya girmeden önce zinciri kilitleyemeyeceğimi bilsem bile kapıya doğru koştum. Kapı açıldığında iki elimle silahı tutarak duvara sırtımı dayadım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki gözlerim yuvalarından çıkmıştı ve şah damarımın attığını hissediyordum.

Kapı otomatik olarak kapandı ve kilitlendi. Niklas ve ben silahlarımızı birbirimize doğrultmuş bir şekilde duruyorduk.

"İşte buradasın," Bunu söylerken benden ne kadar nefret ettiği gözlerindeki parıltıda okunabilecek türdendi.

Parmağımı tetikte tuttum ve titresem bile silahı sabit bir şekilde kafasına doğru çevirmeyi başardım.

"Seni *öldürürüm,*" diyerek onu uyardım.

"Evet biliyorum," dedi. Sesinde benim sesimde olduğundan daha fazla güven vardı. "Javier'i vuran da sendin ne de olsa." Dramatik bir şekilde iç çekti ve kafasını salladı, "Sarai bilmeni isterim ki, masum kadınları öldürmekten hoşlanmıyorum. Seni öldürmek ya da sana zarar vermeyi asla istemedim ama kardeşime yaptığını... kabul edemem."

Silahı ona doğru tutmaya ve elim tetikte kalacak şekilde kapıdan uzaklaşmaya başladım. Ben hareket ettikçe o da hareket ediyordu.

"Victor'un özel hayatında ne yaptığı seni neden ilgilendiriyor?"

Başını yana doğru düşürdü. "Victor'un özel hayatı *yok.* Hiçbirimizin yok. Bu durum yağ ve su gibi. Eminim ki bunu şimdiye kadar anlamışsındır."

Zaten başından beni olmayan güvenimin son parçasını da kaybederek "Beni bugün bir yere götürecek." dedim. " Benden kurtuluyor. Zaten onunla kalamayacağımı söyledi. Neden böyle olmasına izin vermiyorsun. Senin istediğini yapıyor."

"Bunu ben istemiyorum, Sarai," Kapıdan uzaklaşmayı başarmıştı, şimdi odanın ortasındaydık. "Ben sadece onu korumaya çalışıyorum. Lanet olsun, benim *kardeşim o!*" Bir anda ortaya çıkan öfkesi beni korkutmuştu. Tetikteki parmağının hareket ettiğini fark ettim.

"Niklas, lütfen gitmeme izin ver. Haklısın, biliyorum. İşleri Victor için daha da zorlaştırdığımı aslında bir süredir biliyorum."

Kelimeleri dişlerinin arasından çıkararak ve silahını bana doğru tutarak "Senin yüzünden *ölecek!*" diye bağırdı. "Bugün seni kendi halinde bıraksa, seni bir daha görmese ve hatta seni öldürse bile olan şeyler Birlik'in onu öldürmesi için yeterli! Anlamıyor musun?" Suratı artık öfkeden kırmızıya dönmüştü ve ifadesi acıyla değişmişti. "Onu öldürecekler! Eğer Almanya'ya giderse ölecek, Sarai. Sana bunu söylemedi mi? Eminim söylememiştir,"

Buna inanmak istemiyordum. Başımı salladım, neredeyse dengemi kaybediyordum. Silahı daha sıkı tuttum.

"Bunu bilemezsin," dedim ama içten içe ona inanıyordum. "Eğer bu doğruysa neden gitsin?"

Niklas dudak büktü. Kapalı dudaklarının altında dişlerini sıkıyordu.

"Çünkü Victor inatçıdır," dedi. " Ve Vonnegut'a çok güvenir. Victor her zaman onun için bir numara oldu. Her zaman en iyisiydi. Victor'dan önce Vonnegut'un yanında çalışanlardan her zaman daha iyiydi. Ama en iyisi olmak seni yasalar karşısında dokunulmaz yapmıyor. Sen devreye girdiğinden beri o kadar fazla iş batırdı ki artık temize çıkma şansı yok."

"O zaman onla konuşmama izin ver..."

"Yeteri kadar konuştun," diye bağırdı.

40. BÖLÜM

Victor

Müşteri gecikmişti. Beş dakika gecikmiş olabilirdi ama Niklas'ın dakik diye tabir ettiği birinin bir dakika bile gecikmesi beni rahatsız etmişti. İki dakika daha bekleyecek ve sonra gidecektim.

Sokakta yürüyen insanları izledim ve kıyafetlerinden, başlarını nasıl hareket ettirdiklerine ve yanlarında yürüyen kişilerle ne zaman konuştuklarına kadar her şeyi inceledim. Bunlar sadece turist ya da burada yaşayan insanlar mıydı? Ya da birer yem miydiler? Belki de ajandılar. Asla yeteri kadar tetikte olmam mümkün değildi. Her görevde olduğu gibi burası da bir kurgu olabilirdi ama karnımda belirsizlik düğümleri yaratan bu tarz kurgular...

Bir dakika...

Niklas'la olan telefon konuşmamı hatırladım.

"639 South Spring Sokağında kadınla buluşacaksın. Beyaz bir bluz giyecek ve sol göğsünde gümüş bir kelebek broşu olacak. Saat bir buçukta orada olacak."

"Bir saatten daha az var,"

"Otelden oraya gidecek kadar zamanın var."

Otelden oraya gidecek kadar zamanım...

Direksiyonu iki elimle sıkıca kavradım, kafamda saniyede 100 mil gidiyordum. Niklas bunu nereden biliyordu? Sarai ve benim Los Angeles'ta nerede kalacağımızdan haberi yoktu ki. Verdiği adrese bulunduğum yerden o kadar kısa sürede gidebileceğimi bilemezdi.

Tabii eğer başından beri nerede olduğumuzu biliyorsa...

Sarai

"Niklas... Eğer beni öldürürsen, kardeşin sana düşman olacak." Boğazım zımpara kâğıdı gibiydi, ciğerlerim ağırlaşmıştı. "Eğer dediklerin doğruysa, eğer Victor'un kaderi belliyse, beni öldürerek eline ne geçecek?" Korku ve umutsuzluktan sesimi yükselttim. "Bu hiçbir şeyin çözüm değil."

Beni öldürmek istemiyordu. Victor'un ona düşman olacağını söylediğim için mi yoksa sadece kafası karışık olduğu için mi öldürmüyordu bilmiyorum ama beni hayatta tutan şey bunlardan biriydi.

"*Yaptığına* bak!" Silahı havada bana doğru tuttu, ellerini o kadar sıkmıştı ki parmakları bembeyazdı.

O ileri geldiğinde ben geri gidiyordum.

"Niklas... Lütfen" diye yalvardım. Onu vurmak istemiyordum. Beni öldüreceğini biliyordum ama onu vurmak istemiyordum.

Gözlerinde bir anda öfke belirdi ve çenesi küstahça döndü, ağzı kenetlenmiş, gözleri küçülmüş, burun delikleri büyümüştü.

Eh, beni öldürmek *istiyormuş* demek ki.

Kapı bir anda açıldı ve Niklas kafasını çevirip Victor'u görmeden önce bir silah sesi duydum. Sonra başka bir silah sesi diğer sesi bastırdı. Victor'a doğru koşmaya başlamış

olan Niklas vurulmamıştı ve kurşunlardan birinin benim bir adım ötemdeki duvara saplandığını gördüm.

Silah elimden düştü, ben de dizlerimin üzerine kapaklandım. Vurulduğumu fark etmem birkaç saniyemi almıştı. Ve bunu fark ettiğimde karnımda bir acı hissettim. Elbisemin kumaşına kan bulaşmaya başlamıştı. İki elimle yaramı kapayarak yana doğru yattım.

Victor ve Niklas'ın üzerine düşmesiyle önümdeki masanın ayakları titremeye başladı. Masanın üstündeki küçük mücevher kutum yere düştü ve kırıldı; içindeki mücevherler etrafa saçıldı. Niklas'ın üzerindeki Victor Niklas'a yumruk üstüne yumruk attı. Ve ağırlıklarını daha fazla kaldıramayan masa sonunda kırıldı, ikisi de yere düştü. Sandalyenin arkasında duran lamba masaya çarptı ve duvardaki fişe takılı olan kablo söküldü. Ampul parçalara ayrılmıştı.

Victor'un üstüne çıkmış olan Niklas durmadan Victor'un yüzüne vuruyordu ama Victor, Niklas'ı boğazından yakalayıp, onu yere fırlattı. Victor ayağa kalkıp silahını almadan önce Niklas'ın yüzünü tekmeledi.

Saniyeler içinde Victor, Niklas'ın yüzüne silahı doğrultmuştu.

"Victor, onu öldürme," diye acıyla bağırdım.

Öfkesinin içinde kaybolmuş haldeyken bir anda dikkatini topladı ve bana baktı.

Yumuşak, umutsuz bir sesle, "Lütfen, onu öldürme," diye tekrarladım.

Ağzımdan çıkanlara inanamıyormuş gibi yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana *"Seni* öldürmeye çalıştı", dedi, *"Seni vurdu."*

Kan parmaklarımın arasından akmaya devam ederken elimle yaramı bastırdım. Bayılacak gibi hissediyordum.

"Victor, o senin kardeşin. Sırf seni korumak için buraya geldi."

Victor, bir Niklas'a bir de bana bakıyordu. İkimiz de çaresiz ve kanlı bir şekilde odanın zıt taraflarında yerde yatıyorduk. Yüzü iç çatışmayla, acıyla ve hiç kardeşim olmadığı için asla anlayamayacağım duygularla dolmuştu. Bu şekilde sevilmenin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Belki bu ana kadar Victor da bilmiyordu.

Kafamı kaldırmaya çalıştım ama o kadar güçsüzdüm ki yanaklarımı pis halıdan kaldıramadım.

"Niklas senin her şeyin, ailenden geriye kalan *tek kişi* o," dedim. "Niklas'ın seni önemsediği gibi birinin de beni önemsemesi için her şeyi yapardım. *Her şeyi."*

Oda gittikçe sessizleşti. Victor'un gözlerinde bir şey gördüm. Ama ne gördüğümden emin değildim. Bana hiç bakıyor muydu ki! Tek bildiğim Niklas'ın konuştuğuydu ama sesler çok uzakta ve anlamsız geliyordu. Şimdi sadece tavanı görüyordum. Sadece tavan...

Binlerce küçücük parça tavandan üzerime doğru geliyordu. Sıcaklık. Etrafımı battaniyeyle sarmışlar gibi hissettiğim bu sıcaklık da neydi?

"Sarai?" diyen bir ses duydum ama kimin sesi çıkaramıyordum.

Tek gördüğüm karanlıktı. Göz kapaklarımı açmaya çalıştım ama çok ağırlaşmışlardı.

Sesi tekrar duydum ve havaya doğru kaldırıldığımı hissettiğimde vücuduma bir acı dalgası yayıldı. Bağırmaya çalıştım ama kimsenin sesimi duyabileceğini sanmıyordum.

Sadece bağırmaya çalıştım...

41. BÖLÜM

Sarai

Günlerdir kendimi bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyordum. Etrafımdaki görüntü ve sesler sakin ama devamlıydı. Görüntülerden gerçek olmadıklarını anlamıştım çünkü sadece ölüleri görüyordum. Javier... Izel... Lydia... Samantha... Annem... Sanki ben orada değilmişim gibi sessiz ve düşünceli bir şekilde yanımdan geçiyorlardı. Annem geçerken neredeyse saçına bile dokunabilirdim.

Rüya görüyor olmalıydım.

Ama rüyalar gittikçe azalıyor ve garip, yabancı sesler daha da yaklaşıyordu. Kendimi zihnimin içinde hapsolmuş ve zihnim vücudumu kontrol etmeyi unutmuş gibi hissediyordum. Çünkü hiçbir şeyi oynatamıyordum. Ne gözlerimi, ne dudaklarımı, ne de ellerimi. Kendi başıma nefes alıp alamadığımı bile anlayamıyordum. Kendimi kelimelere odaklanırken buldum ama seslerden ötesine geçemiyordum.

Uzaktan Victor'un sesini duyana kadar...

Victor'un birine "Bugün burada uzun kalmayacağım," dediğini işittim.

Uyanmaya çalıştım ama sanırım bu çabanın aksi bir etkisi oldu çünkü anında karanlıkların içine gömüldüm ve tüm sesler kayboldu.

Daha fazla zaman geçti. Daha fazla rüya... Daha fazla ses...

Victor yanımdaki sandalyede oturuyordu.

"Uyanıksın," dedi ve gülümsedi.

"Ne kadar zamandır uyuyordum ki?" Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyordum.

"Üç gündür," dedi, "Ama iyi olacaksın. Burada olduğun süre boyunca sana sakinleştirici verdiler."

Kalkmaya çalıştım ama karnım çok acıyordu. Ürktüm ve ellerimi ağrıyan yerime dokunmak için karnıma doğru götürdüm fakat o an Victor ellerimi tuttu ve beni yerime yatırdı. "Henüz hareket etmemelisin" dedi ve ayağa kalktı. Yakındaki bir sandalyeden fazladan bir yastık aldı ve başımın arkasına koydu. Sonra yatağı kaldırıp, oturmama yardımcı olmak için yatağın yanındaki tuşlardan birine bastı. Elimin üstünde damar yolu açmak için kullandıkları kelebekten takılıydı ve beyaz bantla yapıştırılmıştı. Deli gibi kaşınıyordu.

Victor sandalyeye otururken "Kurşun tüm organları ıskalamış," dedi. "Çok şanslısın."

Bir anda zihnimde Niklas'ın yüzü belirdi.

"Ya da kardeşin gerçekten kötü bir nişancı."

Kollarıma baktım. Niklas'a ne olduğunu bilmek istiyordum. Ölü olduğunu umut etmem gerektiğini biliyordum ama öyle hissedemiyordum.

"O öl...?"

"Hayır," dedi Victor, "Bir yanım onu öldürmek istedi ama diğer yanım bunu yapamadı. Eğer o an hayatta olmasaydın hangi yanım kazanırdı merak ediyorum."

Yataktan ona doğru elimi uzattım. Parmaklarımız kenetlendi.

"Öldürmediğine sevindim," dedim ve belli belirsiz gülümsedim. "Eğer kardeşini öldürme gerekçen ben olsaydım, bunu bilerek yaşayamazdım. Aranıza asla girmemeliydim. Ne yaptığımı bilmiyordum, Victor. Özür dilerim."

Elimi sıktı.

"Kimsenin yapmayacağı bir şey yaptın." dedi. Yaptığım şeyin ne olabileceğini duymak için hevesle cümlesini bitirmesini bekledim. "Bana bir kardeşim *olduğunu* hatırlattın, Sarai. Son yirmi dört yıldır resmen bir masanın yanında yan yana yabancılar gibi oturuyorduk. Ve şimdi anlıyorum ki, hataları olsa bile bana asla ihanet etmedi."

Durakladı ve bakışını uzaklaştırdı.

Sonra tekrar dönüp bana baktı.

"Aslında seni öldürmek için bana ihanet etmiş oldu," diye devam etti. " Sana ulaşmak için beni yanlış yönlendirdiğinde bana ihanet etti. Evet, bu bir ihanet. Ama çok farklı türden bir ihanet."

"Biliyorum," dedim. "Doğru olanı yaptın. Niklas'ın bana yaptıklarına rağmen sen doğru olanı yaptın ve asla bu konuda başka türlü hissettiğimi düşünmeni istemiyorum."

Konuşmadı ama yüzünde her zaman iç çatışmalarla dolu olduğunu bildiğim o bakış vardı. Bu çatışmalardan kurtulup kurtulmayacağını merak ediyordum.

Sonra "Sen kimsenin yapamayacağı bir şey yaptın," dedi. Mimikleri yumuşadı ve o an kalbim erimeye başladı. "Benim hissetmemi sağladın. Kilidimi açtın."

Parmaklarımla dudaklarına dokundum, ellerim çenesindeydi.

Bu konu çok hızlı bir şekilde değişiyordu.

"Niklas bir daha asla sana zarar vermeyecek," dedi. "Bana söz verdi. Ayrıca bir daha sana zarar vermeyi denerse düşünmeden onu öldüreceğimi biliyor." Ve bir anda "Benim için en az Niklas kadar önemlisin," diye ekledi.

Çok şaşırmıştım.

Victor ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, kollarını önünde kavuşturmuş, aydınlık günü seyrediyordu. Söylemek istediği bir sürü şeyin ve bağlamak istediği bir sürü konunun olduğunu biliyordum. Ama Niklas beni vurduğundan beri her şey değişmişti. Bunu hissedebiliyordum. Ve her şeyin böyle olması gerektiğini, bitmesi gerektiği gibi biteceğini bildiğim için artık onunla savaşmayacaktım.

"Seni bir daha görmeyeceğimi biliyorum, Victor ve seni anlıyorum." Zorlukla yutkundum. Bu sözleri söylemek istemiyordum, "Bu şekilde daha iyi olacak. Biliyorum,"

Sırtı bana dönük bir şekilde, "Evet, ne yazık ki öyle," dedi. " Yaşadığım hayatın içerisinde seni güvende tutamam. Çok istedim ama yapamadım. Bilmem gerekirdi, ama ben..."

Sessizce bekledim.

"...ama ben yanıldım," dedi. Başka bir şey söyleyeceğini sanmıştım." "Özür dilerim, ama başka yolu yok."

Kalbim *kırılıyordu...*

"Bana söz ver," dedim ve bana bakmak için döndü. "Almanya'ya gitme. O adama, patronun her kimse ona gitme işte. Niklas oraya gidersen neler olacağını söyledi. *Lütfen* oraya gitme."

Yavaşça içini çektiğini duydum ve pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Bunun sözünü veremem," dedi, "Ama sana orada durup birinin beni öldürmesine izin vermeyeceğimin sözünü verebilirim." Kalbim işte o an paramparça oldu.

Bu beni daha iyi hissettirmemişti fakat yapabileceğinin en iyisinin bu olduğunu biliyordum.

Pencereden uzaklaştı, masanın üzerinde duran çantadan bir paket çıkardı. Yanıma geldi ve paketi bana verdi. Üzerine bantlar yapıştırılmış, parçalanmış kâğıt bir paketin içine konulmuş siyah bir kutuydu. Kutuyu paketten çıkardım ve kapağını açtım. İçinde bir miktar para ve kutuya sığması için kıvrılmış bir zarf ve bir sürü kâğıt vardı.

"Bunlar nedir?"

İçindekilerin ne olduğunu görmek için açtığım zarfı göstererek "Gerçek doğum belgen, sosyal güvenlik kartın ve aşı kayıtların. Bu arada birkaç aşını yaptırmamışsın, onları halletsen iyi olur,"

Önce doğum belgeme baktım. *Sarai Naomi Cohen. Doğum Tarihi: 18 Temmuz 1990 Doğum Yeri: Tucson, Arizona.*

Adımı eskiden hissettirdiği gibi gerçek hissettirsin diye kafamın içinde üç kere tekrar ettim.

Ama öyle hissettirmedi.

Victor'a bakarak "Bunları nereden buldun?" diye sordum.

Gözlerinde bir gülümsemeyle "Kendi yollarım var," dedi. "Ayrıca sana bir banka hesabı açtım. Detayların hepsini kutudaki belgelerde bulabilirsin."

Doğum belgemi kucağıma koyarak "Teşekkür ederim, Victor," dedim. "Her şey için."

Ona söylediklerimde ciddiydim. Eğer o olmasaydı çoktan ölmüş olabilirdim. Ama bunları ona söylemek, veda etmek, kalbimde kalan son parçaları da paramparça ediyordu.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum.

Cevabı gerçekten de bilmek istemiyordum.

Belgeleri zarfın içine koydum ve hepsini kutunun içine kapadım.

"Birkaç dakika içinde," dedi. Gözyaşlarımı yuttum. Onun için güçlü durmak istiyordum çünkü bu durumun onun için de zor olduğunu biliyordum. "Gitmeden önce son bir şey kaldı."

Kapıya doğru gitti ve kapıyı açtı. İçeri Bayan Gregory girdi. O kadar şaşırmıştım ki vücudumda hareket eden tek şey akan gözyaşlarımdı. Ağzımı kapatmak için elimi kaldırdım. Bir Victor'a, bir Bayan Gregory'e bakıyordum. Victor daha az gülümsese de ikisi de gülümsüyordu.

Bayan Gregory hatırladığımdan çok daha ihtiyar duruyordu. Yatağıma doğru kollarını açarak yaklaştı ve bana sarıldı. Sand&Suble parfümünün kokusunu alıyordum. Hep bu parfümü kullanırdı.

"Ah Sarai, seni çok özledim." Beni sarsmadan, nazikçe sarıldı. Sesi duygu yüklüydü ama kendisi neşeyle dolmuştu.

"Ben de seni özledim" dedim ona sarılarak. "Seni bir daha göremeyeceğimi düşünüyordum."

Yatakta yanıma oturdu ve uzun, yaşlanmış parmaklarıyla saçımı okşadı.

Ama Victor'a bakmak için dönüp, onun gittiğini gördüğümde gülümsemem soldu ve kalbim sonunda tamamen *öldü*. Uzun bir süre Bayan Gregory'nin dediklerine odaklanamadım. Yataktan fırlamak ve onun peşinden gitmek istiyordum. Ama paramparça olmuş duygularımın derinlere gömülmesine izin vererek yutkundum ve Bayan Gregory'nin hatırı için kendimi toparlamaya çalıştım.

Ona doğru döndüm ve tekrar bir araya gelmemizin keyfini çıkarmaya başladım.

42. BÖLÜM

Sarai

Tüm bu olanlar altı ay önceydi.

Şimdi hayatım çok farklıydı. Victor'un benim için açtığı banka hesabında iki milyon dolarım vardı. Victor gittikten dört gün sonra Bayan Gregory ile uçağa binmiş ve ancak o zaman bana bıraktığı belgelere bakma gücünü kendimde bulabilmiştim. Belgelerden biri banka hesabı bilgileriydi ve belgenin arkasında da Victor'un yazısı vardı.

İşi bitirdiğin için senin payın.

Sevgilerimle,

Victor.

Guzman'ın Javier'in öldürülmesi için verdiği paranın kendi payına düşen kısmını bana vermişti. Teknik olarak Javier'i öldürenin ben olduğunu düşünürsek, haklı bir kazançtı.

Artık hayatım çok farklıydı. Bayan Gregory ile birlikte Arizona'da yaşıyordum. Lake Havasu City'deydik. Çalışmama gerek kalmayacak kadar param olsa da kafamı meşgul tutmak ve normal hayata alışmak için geceleri bir markette çalışıyordum. Bu durum Bayan Gregory'nin hoşuna

gitmiyordu. Onu korkutuyordu. Tüm gece açık olan yerlerde çalışmanın çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu.

Haklı da çıktı.

Buradaki ikinci haftamda soyuldum. Ama adam kasanın diğer tarafında durup silahını bana doğrulturken, ben onun gözlerini izledim. Bakışlarını önüne koyduğum paraya yönelttiğinde, ona vurup silahı elinden almayı başardım ve sonra da silahla yüzüne vurdum. Aptalca bir hareketti. Ama içgüdüseldi. Metamfetamin çeken salakların marketlerde genç kadınları soyması gözümü pek korkutmuyordu.

Bu benim için çocuk oyunuydu.

Fakat kesinlikle olağan dışı tecrübelerim neticesinde doğru yolu bulmuş bir belalı da değildim. Bunu geçen gece yatağımda kitap okurken üzerime tırmanan örümceğe sormanız yeterliydi. O kadar yüksek sesle bağırmıştım ki Bayan Gregory neredeyse kalp krizi geçiriyordu.

Lise Bitirme Sınavlarımı vermek için okula döndüm ve sınavları iki ay önce geçtim. Çok zor olmadı ama matematikte biraz sorun yaşadım. O an neden olduğunu bilmesem de, bir devlet üniversitesinde Bilgisayar Bilimleri dersleri alıyordum. Normal dünyada bilgisayara hiç ilgim yoktu ama normal olmaya çalışıyordum işte. O günlerde yeni arkadaşlarla takılmak olsun, hayatım için yeni amaçlarla ilgileniyormuş gibi görünmek olsun her şey için bahanem buydu. Tüm bunlarla ilgileniyormuş gibi gözükmek kendimi kötü hissettiriyordu ama sırf hoşuma gitmesi gerekiyor diye de kendimi bir şeylerden hoşlanmaya zorlayamazdım.

Ama her şey o kadar da katlanılmaz değildi. Bayan Gregory'i çok seviyor ve neredeyse tüm zamanımı onunla geçiriyordum. Eklem iltihabı o kadar çoğalmıştı ki parmakları büküldü ve artık eskisi kadar uzun süre piyano çalamıyordu. Ama bana hâlâ çalmayı öğretiyordu ve bazen parmaklarıma kramp girene ve sırtım ağrıyana kadar piyano çalıyordum. Sonunda *Ay Işığı Sonatı*'nı kusursuz çalmayı başarmıştım. Artık bu besteyi her çaldığımda Victor ve piyanonun başında yanıma oturduğu o gece aklıma geliyordu.

Bayan Gregory'nin sağlığı kötüye gidiyordu. Onunla ilgileniyordum ama sonsuza kadar yanımda olmayacağını ve bir gün yine tek başıma kalacağımı biliyordum. Bazen Victor'un hâlâ bir yerde beni izlediğini düşünüyor ve gerçekten öyle olduğuna kendimi inandırıyordum. Ama gerçek şuydu ki Victor'un hâlâ hayatta olup olmadığı bile bir muammaydı. Bu konuyla ilgili düşünmemeyi denesem de piyanonun başında kendimi kaybettiğim anlar dışında aklıma gelen tek şey buydu.

Onu özlemiştim. Onu çok ama çok özlemiştim. Bazı insanlara göre iki kişi bu kadar uzun süre ayrı kalırlarsa, iyileşir, başka insanlardan hoşlanır, hayatlarına devam ederlerdi. Ama bana böyle olmadı. Javier'in yanında kaldığım zamankinden daha derin bir boşluğa düşmüş gibiydim. Bu seferki daha acı verici, daha katlanılmazdı. Victor'la ilgili her şeyi özlüyordum. Ve her gün onu arzulamadığımı söylersem de yalan olurdu. Çünkü arzuluyordum. Sanırım ona bağımlıydım.

Her şeye alışmam benim için çok zor oldu ama dışarıdan bir gözle baktığımızda altı ay o kadar da uzun bir

süre sayılmazdı. Javier'in yanında kaldığım dokuz yılın yanına yaklaşamazdı bile. Bu yüzden ikinci bir altı ay daha geçtiğinde daha iyi olacağımı düşünüyordum. *Normal* olacağımı... Her ne kadar hayatımın ayrıntılarını paylaşamasam ve bu yüzden onlarla fazla bir yakınlık kuramasam da arkadaşlarım gerçekten harikaydılar. Dahlia benden bir yaş büyüktü. Ortalama bir güzellik... Ortalama zekâ. ..Ortalama araba... Ortalama iş... Ortalamalar konusunda birbirimize çok benziyorduk ama bunların dışında daha farklı olamazdık. Dahlia, silah sesine benzeyen sesler duyduğunda yerinden zıplamıyordu. Ben zıplıyordum. Dahlia her gittiği yerde arkasını kontrol etmiyordu. Ben ediyordum. Dahlia evlenip çocuk sahibi olmak istiyordu. Ben istemiyordum. Dahlia kimseyi öldürmemişti. Ben yine olsa yine yapardım.

Ama her ne kadar başka bir yerde başka biri olsam diye hayal etsem bile minnettardım. Minnettardım çünkü kaçabilmiştim. Minnettardım çünkü *evdeydim*. Ama "minnettar" olmak, "memnun" olmaktan çok farklıydı ve pek çok insanın sahip olmak istediği gibi normal bir hayata sahip olsam bile memnun olmanın yanından bile geçemiyordum.

Victor Faust, beni suistimal edileceğim ve insanlara hizmet edeceğim bir hayattan kurtarmaktan daha fazlasını yapmıştı. Beni değiştirmişti. Sıradan, özgür ve sadece benim olacak olan bir hayata sahip olma hayalimi değiştirmişti. Paletimde yer alan ana renkleri her ne kadar karanlık tonlarla olsa da gökkuşağına dönüştürmüştü. Onu ve onunla yaşayacağım hayatı düşünmeden tek bir günüm geçmiyordu. Tehlikeli ve kısa vadeli de olsa benim

istediğim öyle bir hayattı. Çünkü öyle bir hayat bana daha çok uyardı ve o hayatında içinde Victor da olurdu.

Onu bırakmaya henüz hazır değildim...

* * *

Bayan Gregory odamın kapısından "İşte buradasın," dedi. "Gelip yemek yemeyecek misin?"

Gerçekliğe döndüm.

"Ah, evet. Bir dakikaya gelirim. Önce ellerimi yıkayacağım."

Işıl ışıl gülümseyerek, "Tamam," dedi.

Gerçekten de beni hiç sahip olamadığı kızı gibi görüyordu. Sanırım o da benim asla sahip olamadığım annem gibiydi.

Bayan Gregory ya da Dina her Cuma gecesi chili soslu sosis yapardı. Mutfak masasında oturup, duvara montelenmiş olan HD televizyonu izlerken yemeğimizi yerdik. Haberler başlamıştı. Hep bu saatlerde başlardı zaten.

"Ee bu yaz için Dahila'yla nereye gideceğinize karar verdiniz mi?"

Lokmamı yutmak için biraz soda içtim. Tam cevap verecektim ki, haberlere gözüm takıldı. Bir muhabir çok tanıdık bir evin dışında, çok tanıdık bir adamla konuşuyordu.

Kaskatı bir şekilde, çatalı tabağa bıraktım.

Dina, "Keşke ben de sizinle gelebilseydim ama böyle tatiller için çok yaşlandım artık," diye devam etti.

Ona dikkatimi veremeyecek kadar televizyona kapılmıştım.

Arthur Hamburg mikrofona doğru "Evet bayan," dedi, "Her yıl katkıda bulunmak için elimden geleni yapıyorum. Bu yaz yeni hayır kurumum için bir milyon dolar toplayacağımız yeni bir etkinlik planlıyorum. Eşimin hatırasına. Adı Engelleme Projesi olacak."

Muhabir başını salladı ve üzgün bir şekilde Hamburg'un önündeki mikrofonu düzeltti.

"Peki bu proje uyuşturucuyu mu engellemek için yoksa intiharları mı?"

"Uyuşturucu kullanımını engellemek için," dedi Arthur Hamburg, "Benim gözümde Mary asla intihar etmedi. Onu öldüren uyuşturucuya olan bağımlılığıydı. Diğer uyuşturucu bağımlılarına yardım etmek ve uyuşturucu kullanımının engellenmesini sağlamak için kendime payıma düşeni yapmak istiyorum. Bu ülkedeki en korkunç hastalık bu."

Yalan söylemek, cinsel şiddet ve cinayet de öyle, seni piç.

"Evet öyle, Bay Hamburg," dedi muhabir. "Ve ayrıca anladığım kadarıyla kanser araştırmalarına da bağışta bulunuyorsu..."

Arthur Hamburg muhabiri bölerek, "Evet," dedi, "Herkese eşimin hastalığı konusunda yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Her ne kadar bu konuda çok özür dilemiş olsam da sanırım hep kötü hissedeceğim; ama daha önce de dediğim gibi ben sadece onu koruyordum. İnsanlar kanseri kabul edebiliyor ama uyuşturucu kullanımı konusunda affedici değiller. Karımı korumak için yapmam gerekeni yaptım. Evet, kanser araştırmalarına bağış yapmam bu konuda yapılacak en iyi şeymiş gibi hissediyorum."

Tam bir bok çuvalısın.

Dişlerimi gıcırdattım.

Dina masanın öteki tarafından, "Sarai?" dedi, "Florida'ya mı yoksa New York'a mı karar verdiniz?"

Arthur Hamburg'un söyledikleri aklımın bir köşesine gitmişti. Dina'ya bakarken sorusunu düşündüm.

Sonunda tekrar ona baktım, çatalımı aldım ve cevap verdim, "Hayır, sanırım bu yaz Los Angeles'a gideceğiz." Tabağımdaki sosisi kestim, sosa batırdım ve ağzıma attım.

Dina sorgular gibi "Los Angeles mı?" dedi ve sosisten bir ısırık da o aldı." Hollywood'u gezeceksiniz yani."

"Evet," dedim. "Harika olacak."

Orada bitirilmemiş bir işim var.

Bunun düşünürken kendi kendime gülümsedim ve sodadan bir yudum daha içtim.

KATİLLER ÇETESİ

Sarai

Sarai henüz on dört yaşındayken annesi tarafından Meksika'daki bir uyuşturucu baronunun yanında yaşamaya zorlanmıştır. Fakat Sarai, normal bir hayatın ne demek olduğunu unutmasına rağmen, zorla alıkonulduğu evden kaçma umudunu da hiç yitirmemiştir.

Soğukkanlı bir katil olan Victor da tıpkı Sarai gibi çocukluğundan beri hep ölüme ve şiddete tanık olmuştur. Victor öldüreceği yeni hedefiyle ilgili bilgi almak için Sarai'm bulunduğu yere geldiğinde genç kız buradan kaçabilmek için elindeki tek fırsatın bu adam olduğunu anlar. Ne var ki işler Sarai'ın planladığı gibi gitmez ve tehlikeli bir adamın elinden kaçarken, kendini Tucson'a giden bir kamyonun arkasında değil, bambaşka tehlikelerin içinde bulur.

Firar sırasında Victor içgüdülerinin etkisindeki kişiliğinden sıyrılır, vicdanının sesini dinler ve Sarai'a yardım etmeye karar verir. Çift birbirine gittikçe yakınlaşırken, Victor kızı korumak için her şeyini, hatta herkes gibi Sarai'ın ölmesini isteyen erkek kardeşi Niklas'la aralarındaki ilişkiyi bile tehlikeye atar.

Victor ve Sarai birbirlerine olan güvenlerini pekiştirirken, aralarındaki uyuşmazlıklar da zamanla azalmaya başlar. Peki Victor'un kaba kuvvete dayanan yetenekleri ve tecrübesi Sarai'ın hayatta kalmasına yetecek midir?

Bu kitap Sarai ve Victor'un hikâyesidir.

"BU SERİ İNANILMAZ."
-SMI BOOK CLUB

₺27,5

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232418